SUPLIMENT GRATUIT LA Nr. 3-4 (Martie-Aprilie 1933)
PENTRU ORAŞELE MEMBRE ALE UNIUNEI

URBANISMUL

MONITOR AL UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA
APARE SUB ÎNGRIJIREA
INSTITUTULUI URBANISTIC AL ROMÂNIEI
RECUNOSCUT PERSOANA JURIDICA PRIN LEGEA DIN 21 APRILIE 1932

ADMINISTRATORI:
I. ROBAN, Secretarul General al Uniunei Oraşelor din România
C. SFINŢESCU, Vice-preşedinte al Federaţiei Internaţionale pentru Urbanism şi Locuinţe din Londra, Profesor la Academia de Arhitectură, Inginer Inspector General.

MARTIE — APRILIE 1933
ANUL X (II) — N-RELE 3—4

LUCRARILE ADUNAREI GENERALE A UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMANIA

(BUCUREŞTI, 25-27 FEBRUARIE 1933)

DE

IOAN ROBAN
Secretarul-General al Uniunei Oraşelor şi al Municipiului Bucureşti

SUMARUL

1. Expunerea de motive şi legea pentru recunoaşterea calităţei de persoană juridică a „Uniunei Oraşelor din România" şi a „Institutului Urbanistic" ce funcţionează pe lângă această Uniune.
2. Statutele Uniunei Oraşelor din România.
3. Moţiunea Generală din 1931.
4. Regulamentul Institutului Urbanistic.
5. Compunerea comitetului şi biroului Uniunei Oraşelor şi a consiliului de administraţie al Institutului Urbanistic pe 1931—1933.
6. Lucrările comitetului Uniunei Oraşelor şi ale consiliului de administraţie al Institutului Urbanistic până la finele 1932.
7. Programul adunărei generale a Uniunei Oraşelor (25-27 Februarie 1933).
8. Dare de seamă asupra lucrărilor şi desbaterilor adunărei generale a Uniunei Oraşelor.
9. Moţiunile votate de adunarea generală a Uniunei Oraşelor din România.

INSTITUTUL URBANISTIC AL ROMÂNIEI STR. N. FILIPESCU 23, BUCUREŞTI 1

www.dacoromanica.ro

URBANISMUL

U R B A N I S M U L
MONITOR AL UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA
APARE SUB INGRIJIREA INSTITUTULUI URBANISTIC AL ROMANIEI
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: INSTITUTUL URBANISTIC AL ROMANIEI, STR. N. FILIPESCU 23, BUCUREŞTI I
Abonamentul 300 lei pe an; pentru autorităţi şi societăţi 500 lei pe an; un exemplar, număr simplu 50 lei; un exemplar, număr dublu 100 lei.

APEL

RĂSPÂNDIŢI „URBANISMUL"

Abonament 300 lei. — Pentru Autorităţi şi Societăţi 500 lei.
Colecţia legată pe 1932, lei 350.

Revista „Urbanismul" este trimisă regulat tuturor oraşelor. Rugăm Administraţiile Comunale să ia măsuri ca revista să poată fi văzută şi consultată de D-nii Primari, de D-nii Consilieri Comunali şi de toţi D-nii Şefi de servicii comunale, căci este trimeasă pentru a fi cetită, iar nu pentru a fi închisă la arhivă.

Recomandăm pentru uzul orcărui conducător de oraş ori de serviciu comunal:

1. Edilitate (pavaje, gunoae, apă, canal), un volum legat cu 478 pagini şi 189 figuri, lei 430.

2. Pentru Bucureşti (Studii Urbanistice) (deliminări zonificare, circulaţie, estetică) cu 362 pag. 157 figuri şi 46 planşe legat, Lei 500.

3. Tratat de expropriere de D-nii A. Cruţescu şi I. Vântu, cu 558 pagini, lei 500.

Se poate comanda prin mandat poştal, adăogând porto câte 10 lei de exemplar, la „Institutul Urbanistic", Str. N. Filipescu 23, Bucureşti.

ANUNŢURI:

Mărimea	1 număr	3 numere	6 numere	12 numere	Majorări de preţuri
1 pagină	1000 lei	reducere 10%	reducere 15%	reducere 20%	100% la anunţuri pe pagina ultimă a copertei
1/2 „	750 „	„ „	„ „	„ „	
1/4 „	500 „	„ „	„ „	„ „	
1/8 „	300 „	„ „	„ „	„ „	50% la anunţuri pe pagina 3-a copertei
anunţuri mici	200 „	„ „	„ „	„ „	

Numere vechi 100 lei exemplarul.

Colecţii broşate pe ani întregi, anii: 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930 şi 1931 cu lei 250 colecţia unui an: toate colecţiile, afară de 1932, lei 1500. Colecţia „Urbanismul" pe 1932 broşată 300 lei, legată lei 350.

Tabla de materii a cuprinsului tuturor numerelor din Monitorul Uniunei Oraşelor, începând cu anul 1923, se găseşte la finele numărului 11—12 pe anul 1931. Pentru 1932, la finele numărului 11—12 din „Urbanismul"

www.dacoromanica.ro

EXPUNEREA DE MOTIVE ŞI LEGEA PENTRU RECUNOAŞTEREA CALITĂŢEI DE PERSOANĂ JURIDICĂ A „UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA ŞI INSTITUTULUI URBANISTIC" CE FUNCŢIONEAZĂ PE LÂNGĂ ACEASTĂ UNIUNE"

SENATUL

Sesiunea ordinară (prelungită) 1931—1932

La comisia II-a judiciară şi la secţiuni
No. 01882, 13 Apr. 1932

LEGE

pentru recunoaşterea calităţii de persoană juridică a Uniunii oraşelor din România" şi „Institutul Urbanistic , ce funcţionează pe lângă această Uniune

EXPUNEREA DE MOTIVE

Primarii comunelor urbane ale României întregite au decis într'un congres al lor, ţinut la Cluj în anul 1922, înfiinţarea „Uniunii Oraşeelor din România".

Asociaţiunea de comune urbane nu constitue o inovaţiune, căci aproape toate ţările civilizate o au, iar la rândul lor asociaţiunile a diverse ţări au constituit o Uniune Internaţională a Oraşelor.

Astfel, uniunile oraşelor din Franţa, Germania, Belgia, Anglia, etc., au aderat şi înfiinţat la Bruxelles „Union Internaţionale des Villes".

Scopul acestor asociaţiuni de comune urbane este de interes general, căci prin utilizarea şi împrumutarea experienţelor practice de gospodărie comunală se învinge dificultăţi tehnice şi administrative, pentru care unul sau mai multe oraşe au făcut deja încercări îndelungate şi perfecţionat sistemele şi procedeele respective.

Cruţând dar pierderi de timp şi cheltueli, oraşele se pot ajuta reciproc, evitând atâtea întârzieri pentru studii edilitare deja făcute, cât şi rezultate dezastruoase pentru comune prin adaptări de soluţiuni, materiale, maşini, întreprinderi, etc., din încercarea cărora alte oraşe au fost păgubite.

Uniunea Oraşelor din România funcţionează potrivit statutelor alăturate aprobate de Ministerul de Interne şi modificate în adunarea generală dela 1928. Prin art. 1 din aceste statute se arată că scopul urmărit de această instituţiune este: „apărarea, sprijinirea şi reprezentarea intereselor administrative, materiale şi morale ale oraşelor mutualitatea în operile de gospodărie, cultură şi asistenţă socială; ridicarea nivelului administraţiei; desvoltarea ştiinţei şi utilizarea experienţelor practice în folosul oraşelor; creearea unei proceduri unitare administrative".

Deasemenea, primarii comunelor urbane înţelegând rolul ce trebue să aibă în viitor Uniunea Oraşelor din România şi puterea morală şi materială ce rezultă din unirea şi acţiunea comună a oraşelor, s'a hotărît, ca un corolar al scopurilor enumerate la art. 1 din statute şi introducerea în statute a art. 31, în virtutea căruia Uniunea să poată pe de o parte înfiinţa o secţiune de asigurare mutuală între oraşe, iar pe de altă parte, pe baza inventarelor averilor comunelor urbane, membre în Uniune, să poată contracta împrumuturi în condiţiunile ce se vor găsi mai potrivite, care să alimenteze oraşele cu fondurile necesare lucrărilor de edilitate.

Afară de aceasta, în ultima adunare generală a Uniunii Oraşelor, ţinut ăla începutul anului 1931 printre alte momţiuni votate a fost iş aceea a înfiinţării pe lângă Uniunea Oraşelor a unui Institut Urbanistic al României, care prin colaborarea specialiştilor recunoscuţi din ţară şi prin secţiunile sspeciale ale institutului să procure informaţiuni, să facă expertize şi chiar să întocmească proecte în materie tehnică, comercială, sau juridică oraşelor Uniunii şi mai ales să elaboreze ridicări de planuri de oraşe şi planuri de sistematizare, cum şi să desvolte o activitate de propagandă prin biblioteci, expoziţii, cursuri şi conferinţe cu caracter urbanistic, pentru lămurirea opiniei publice în această materie.

Din toate punctele de vedre această instituţiune merită a fi sprijinită şi încurajată în iniţiativele ei şi de aceea vă supunem aalăturatul proect de lege prin care se acordă „Uniunii Oraşelor din România" şi „Institutului Urbanistic" ce funcţionează pe lângă această Uniune, calitatea de persoană juridică, spre a se bucura de avantajele oferite de legi persoanelor juridice.

Pe lângă aceasta, proectul mai asigură că la scopurile urmărite de Uniune şi Institutul Urbanistic, anexat ei, comunele vor da în viitor un sprijin mai efectiv prin plata cotizaţiilor la timp şi prin utilizarea serviciilor ce această instituţie urmăreşte a realiza.

Ministru de interne, ad-interim, C. Argetoianu.

LEGE

Art. *1.* — Se recunoaşte calitatea de persoană juridică Uniunii Oraşelor din România, înfiinţată de Adunarea generală a oraşelor, la Iunie 1922, şi funcţionând după statutele anexate aprobate de Ministerul de Interne, cu modificările aduse la 1928 şi prin prezenta lege.

www.dacoromanica.ro

Art. 2. — Oraşele din ţară municipii, oraşe reşedinţe şi comune urbane, cu începere dela 1 Ianuarie 1932 vor face parte din Uniune şi vor plăti cotizaţiile prevăzute la art. 8 din statute.

Aceste cotizaţii se vor achita Uniunii în primul trimestru al anului. Plata lor se va face Uniunii, fie de către oraşe, fie de Ministerul de Finanţe, din sumele cuvenite dela Stat.

Art. 3. — Deasemenea se recunoaşte calitatea de persoană juridică Institutului Urbanistic al Uniunii Oraşelor care va funcţiona în conformitate cu regulamentul întocmit de Uniune.

Oraşele sunt obligate a invita la elaborarea planurilor de sistematizare şi a consulta pentru orice proect de lucrare edilitară, orice chestiune cu caracter urbanistic, financiar sau juridic, Institutul Urbanistic al Uniunii Oraşelor, în cazul că acele studii sau proecte nu se fac prin servicii proprii ale comunei respective, ci se recurge la specialişti.

Comisiunea de sistematizare prevăzută la arat. 38 din legea Municipiului Bucureşti din 11 Septembrie 1929, va fi formată din specialiştii Institutului Urbanistic, selecţionai conform regulamentului Institutului şi va funcţiona la acest Institut.

Art. 4. — Uniunea Oraşelor şi Institutul Urbanistic sunt scutite de orice taxe şi impozite.

Art. 5. — Statutele Uniunii Oraşelor şi regulamentul de funcţionare al Institutului Urbanistic nu vor putea fi modificate decât cu votul a ⅔ din oraşele membre şi cu aprobarea Consiliului de Miniştri, iar părţile din acel statut şi regulament în dezacord cu această lege rămân abrogate.

Această lege s'a votat de Adunarea deputaţilor în şedinţa dela 11 Aprilie anul 1932 şi s'a adoptat cu unanimitate de **una sută şeasesprezece** voturi.

Vice-preşedinte, **Dr. Petru Topa.**

(L. S. A. D.)

Secretar, **Dr. Dimitriu-Borca.**

Această lege s'a votat de senat în şedinţa dela 15 Aprilie anul 1932 şi s'a adoptat cu unanimitate de şaptezeci şi cinci voturi.

Preşedinte, **M. Sadoveanu.**

(L. S. S.).

Secretar, **Gh. Manolescu.**

Promulgăm această lege şi ordonăm ca ea să fie învestită cu sigiliul statului şi publicată în „Monitorul Oficial".

Dat în Bucureşti la 2 Aprilie 1932.

CAROL

(S. St. St.)

Ministru de Interne ad-interim, **C. Argetoianu.**

Nr. 1440.

Ministrul Justiţiei, **Valeriu Pop.**

Legea a fost publicată în „Monitorul Oficial" Nr. 95 din 21 Aprilie 1932.

STATUTELE UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA

(Cu modificările aduse în a VI-a adunare generală ordinară ţinută la Oradea în zilele de 6 şi 7 Octombrie *1928*).

Numirea şi scopul

Art. 1. — Oraşele (comunele urbane) din România, se asociază sub denumirea de „Uniunea Oraşelor din România", cu următorul scop: apărarea, sprijinirea şi reprezentarea intereselor administrative, materiale şi morale ale oraşelor; mutualitaatea în operile de gospodărie, cultură şi asistenţă socială; ridicarea nivelului administraţiei; desvoltarea ştiinţei şi utilizarea experienţelor practice în folosul oraşelor; crearea unei proceduri unitare administrative.

Sediul

Art. 2. — Sediul Uniunei este Capitala Bucureşti.

Mijloacele

Art. 3. — Uniunea va organiza adunări generale pentru cristalizarea ideilor, va delega persoane competinte în ţară şi străinătate pentru studierea diferitelor chestiuni de interes economic, administrativ, cultural, etc., al oraşelor; îşi va înfiinţa bibliotecă, va organiza anchete şi va procura studii asupra îmbunătăţirii de tot felul sociale, industriale) a situaţiunei oraşelor; va înainta forurilor în drept moţiuni şi va pregăti anteproecte de legi în chestiunile orăşeneşti: îşi va da avizul asupra proectelor de legi referitoare la oraşe.

Uniunea va avea în mod regulat un organ de publicitate denumit „Urbanismul" (Monitorul Uniunei Oraşelor din România) la care oraşele membre ale Uniunei sunt obligate a se abona.

Conducerea acestui organ de publicitate este în sarcina biuroului central.

Averea

Art. 4. — Averea Uniunei o formează fondurile create din cotele membrilor, din eventualele donaţiuni, din primele de asigurare a bunurilor oraşelor, etc., precum şi instalaţiunile de birou, bibliotecă, etc.

www.dacoromanica.ro

Membrii

Art. 5. — Membrii Uniunei sunt activi, onorifici şi donatori.

Membrii activi sunt toate oraşele din România, care şi-au anunţat intrarea lor în Uniune.

Membrii onorifici pot fi persoanele cari la propunerea comitetului, în urma meritelor lor, se proclamă ca atari, de către adunarea generală.

Membrii donatori sunt aceia, cari plătesc odată pentru totdeauna cel puţin 10.000 lei.

Durata participării ca membru

Art. 6. — Membrii activi şi donatori rămân membrii Uniunei până la dizolvarea acesteia, iar cei onorifici până ce anunţă retragerea lor.

Drepturile membrilor

Art. 7. — Membrii activi participă la adunările generale ale Uniunei în modul prevăzut în art. 12; iau parte la discuţie, fac propuneri şi stabilesc statutele, aleg biuroul şi comitetul Uniunei în conformitate cu art. 15 şi 22, conlucrând la rezolvirea tuturo atribuţiilor adunării generale.

Membrii onorifici şi donatori pot participa la adunările Uniunei, pot face propuneri, dar au numai vot consultativ.

Indatoririle membrilor

Art. 8. — Membrii activi sunt datori să plătească anual cel mai târziu în luna a treia a fiecărui an bugetar, următoarele taxe de membru:

Bucureşti	100,000	lei
Municipiile a) cu buget de peste 100 mil.	50.000	„
Municipiile b) cu buget sub 100 mil. .	30.000	„
Capitalele de judeţ	15.000	„
Oraşele nereşedine	5.000	„

Membrii onorifici nu plătesc taxa de membru

Membrii donatori plătesc taxa prevăzută la art. 5.

Art. 9. — Membrii activi şi onorifici sunt obligaţi să trimită serviciului de informaţiuni câte două exemplare din lucrările lor tipărite şi să servească datele cerute de birou.

Organele Uniunei

Art. 10. — Organele Uniunei sunt: adunarea generală, comitetul şi biroul.

Adunarea generală

Art. 11. — Adunarea generală este ordinară sau extraordinară. Adunarea ordinară se ţine în fiecare an după închiderea exerciţiului bugetar.

Exerciţiul bugetara începe la 1 Ianuarie şi se termină la 31 Dec. al fiecărui an.

Locul şi data se fixează de către comitet, iar convocarea se face de către prezident.

Adunarea generală extraordinară se ţine ori de câte ori comitetul va găsi cu cale sau la cererea a cel puţin 30 de oraşe membre ale Uniunei. In acest din urmă caz prezidentul este ţinut să facă convocarea în termen de 30 zile dela cerere.

Art. 12. — Membrii activi (oraşele) participă la adunarea generală prin delegaţii lor şi anume în modul următor:

Oraaşele aavând mai puţin de 20.000 locuitori, cu 1 delegat; cele cu 20—50.000 locuitori cu 2 delegaţi, oraşele având peste 50.000 locuitori, cu 3 delegaţi şi în fine Capitala cu 4 delegaţi.

Delegaaţii vor fi aleşi la invitarea biuroului, de către consiliile comunale.

Intre delegaaţi poate fi ales orice cetăţean al oraşului, însă cel puţin un delegat va fi primarul sau un membru al delegaţiei permanente şi un funcţionar superior al oraşului.

Fiecare delegat are un vot, care se poate exercita numai personal.

Art. 13. — Adunarea generală se va ocupa numai de chestiunile prevăzute în ordinea de zi publicată, cu cel puţin o lună înainte, în „Urbanismul" (Monitorul Uniunei).

Nici o altă chestiune nu poate fi luată în discuţie. dacă nu este prevăzută în ordinea de zi.

In principiu adunarea generală se va ocupa de următoarele chestiuni: a) alegerea comitetului; b) aprobarea bugetului Uniunei; d) modificarea statutelor; e) chestiunea dizolvării; f) diferite altte chestiuni prevăzute în ordinea de zi.

Programul adunării se va publica în „Urbanismul" (Monitorul Uniunei) cu cel puţin o lună înainte, iar propunerile vor fi înaintate biuroului cu cel puţin 10 zile înainte de data adunării.

Hotărîrile se iau prin majoritatea membrilor biuroului şi membrilor activi prezenţi şi cari să reprezinte cel puţin ¼ din numărul total al memrilor.

In caz contrar adunarea generală se amână pe 30 zile când se va putea lua hotărîri valide cu numărul membrilor prezenţi.

Preşedintele adunării votează cel din urmă şi în caz de paritate de voturi, votul său este decisiv.

Hotărîrile luate de adunare, obligă pe toţi membrii.

Art. 14. — Conferinţele in adunările generale pot dura pentru orator (vorbitor) cel mult 30 minute, iar interpelările şi deliberările membrilor, cel mult 10 minute, adunarea generală având dreptul de a prelungi acest termen.

Nu intră în cadrul discuţiunilor adunărilor Uniunei

www.dacoromanica.ro

chestiunile cu caracter de politică militantă de partid, precum şi cu caracter religios sau filozofic.

Comitetul

Art. *15.* — Comitetul e compus: a) din preşedinte, 6 vice-preşedinţi, secretarul general şi 2 secretari ai Uniunei, dintre cari unul va fi casier, iar celălalt controlor; apoi: b) din 15 membrii aleşi de adunarea generală dintr membrii Uniunei şi c) din 5 membri dintre bărbabţii de specialitate, care se interesează de afacerile oraşelor. Adunarea gennerală va alege şi 6 supleanţi, cari în caz de nevoie să înlocuiască pe membrii cărora le-a încetat mandatul. Alegerea se va face la propunerea preşedintelui prin votare simplă sau la dorinţa a 30 membrii prezenţi, prin votare secretă, cu majoritate relativă de voturi.

Membrii de sub b. vor fi aleşi astfel, ca să cadă câte 5 membri de fiecare categorie de oraşe şi anume:

5 dela municipii.

5 dela reşedinţe de judeţ şi

5 dela oraşe nereşedinţă.

Membrii de sub b ai comitetului în caz când ar fi împiedicaţi, pot fi înlocuiţi de către oraş, potrivit art. 12, al. 4. Ceilalţi membrii se pot prezinta numai personal.

Funcţiunile membrilor comitetului sunt onorifice, ei vor primi dela comunele respective numai spesele de deplasare.

Art. *16.* — La deliberările comitetului se pot invita cu drept de vot consultativ şi alţi delegaţi ai oraşelor. precum şi alţi bărbaţi de specialitate, afară de membrii din comitet.

Art. *17.* — Comitetul se reînoeşte la fiecare 3 ani. Locurile de membrii devenite vacante între timp, le complectează însuşi comitetul din supleanţi, până la întâia adunare generală ordinară ori extraordinară.

Atribuţiile comitetului

Art. *18.* — Comitetul aduce hotărîri în chestiile cari nu sunt rezervate adunării generale, întocmeşte şi prezintă bbugetul şi contul de gestiune al Uniunei adunărei generale, se îngrijeşte de executarea hotărîrilor sale şi ale adunării generale; decide asupra convocării extraordinare a adunării generale, complectează oficiile biuroului, devenite vacante în decursul mandatului; procedează în cazurile speciale, când biroul nu este complect a lua măsuri şi cari măsuri nu cad în atribuţiile adunării generale; decide în privinţa organizării biuroului; supraveghează funcţionarea, mai ales administrarea aaaverii şi pregăteşte lucrările pentru adunarea generală.

Art. *19.* — Comitetul ţine şedinţe după trebuinţă şi este convocat de preşedinte, iar în lipsa lui de cel mai în vârstă vice-preşedinte. Preşedintele însă este obligat să convoace acest comitet la dorinţa unei cincimi din membrii comitetului.

Art. *20.* — Comitetul este dator a ţine cel puţin 4 şedinţe pe an.

Art. *21.* — Membrii comitetului au voturi egale şi decid prin majoritate relativă de voturi.

In caz de paritate de voturi, votul preşedintelui este decisiv.

Biroul

Art. *22.* — Biuroul este compus: din preşedintele, 6 vice-preşedinţi, secretar general şi 2 secretari, cassier şi controlor ai comitetului, aleşi de adunarea generală prin votare simplă, ori la dorinţa majorităţii prin votare secretă, cu majoritate relativă de voturi. Biuroul se reînoeşte la 3 ani şi rămâne în funcţiune până la alegerea definitivă a altui biurou, adică până la terminarea adunării generale ordinare a treia următoare.

Funcţiunile membriilor biuroului sunt onorifice; excepţiune face secretarul general şi un secretar, care va fi substituitul lui; aceştia se aleg de către adunarea generală, putând fi realeşi. Amândoi vor fi jurişti sau oameni calificaţi în economia naţională şi cu experienţă în administraţia oraşelor. Ei vor primi retribuţiunile fixate în buget.

Secretarul general după un an de funcţionare, rămâne definitiv pe o durată de 10 ani.

Art. *23.* — Biuroul se îngrijeşte de pregătirea şi convocarea şedinţelor comitetului, observând limitarea cuprinsă în art. 18; execută hotărîrile adunării generale şi ale comitettuluii; ia dispoziţiuni după trebuinţă, în interesul realizării scopurilor Uniunei, dacă acestea nu sunt rezervate competenţei comitetului sau adunării generale, sau dacă luarea acestor măsuri a fost încredinţată lui. Angajează funcţionari, prevăzând în buget retribuţia lor.

Art. *24.* — In numele biuroului lucrează de obiceiu preşedintele, iar în caz când ar fi împiedicat, vice-preşedintele delegat din partea comitetului.

Art. *25.* — Biuroul va avea un serviciu de informaţiuni, cuprinzând o secţie administrativă şi una technică.

Acest serviciu stă sub conducerea secretarului general, respectiv a unui secretar şi supravegherea comitetului, care stabileşte detailat organizarea serviciului.

Art. *26.* — Datoria serviciului este rezolvirea actelor şi administrarea banilor, pregătirea lucrărilor necesare pentru Uniune, pregătirea corespondenţei Uniunei, adunarea datelor referitoare la lucrările şi administraţia orăşeneasscă; intermedierea între oraşe şi alte autorităţi şi însfârşit, informarea şi darea deslusirilor pentru oraşele membre ale Uniunei.

Art. *27.* — Pentru lucrările mai mari făcute la cererea acestor membri, serviciul este îndreptăţit a reclama cheltuelile efective.

www.dacoromanica.ro

Secţiile de specialitate

Art. *28.* — Pentru pregătirea competentă a chestiunilor, comitetul formează secţii de specialitate, cari vor avea preşedinte, referent şi 2 membrii din sânul comitetului; preşedintele va fi ales de comitet, iar referentul de către secţie.

Art. *29.* — Secţiile sunt îndeosebi: 1) de organizaţie şi documentaţiune administrativă. 2) financiară, 3) a întreprinderilor economice, 4) de construcţii, desvoltarea oraşelor şi higienă publică. 5) culturală şi a ocrotirilor sociale.

Art. *30.* — Preşedintele, împreună cu preşedinţii şi referenţii secţiilor vor hotărî programul, eventual regulamentul lor interior.

Art. *31.* — Uniunea oraşelor poate înfiinţa pe lângă biuroul ei central o secţiune de asigurare mutuală între oraşe, care va funcţiona pe baza societăţilor de asigurare şi conform unui regulament special.

De asemenea pe bazele inventariilor de averi ale comunelor, Uniunea Oraaşelor va putea contracta împrumuturi în condiţiunile ce va găsi mai potrivite, din care oraşele să se alimenteze pentru trebuinţele lor edilitare şi economice.

Informatorii Uniunei

Art. *32.* — Fiecare oraş membru al Uniunei designează câte un funcţionar capabil propus de către primar, ca informator pentru Uniune.

Acest informator va avea să avizeze imediat serviciul de informaţii despre toate evenimentele mai importante, întâmplate în administraţia oraşului, trimiţând eventual chiar şi copia hotărîrilor respective; vor trimite serviciului de informaţii câte un exemplar din toate lucrările oficioase orăşeneşti importante, ca: copia bugetului, a conturilor de gestiune, gazeta oficială a oraşului şi alte lucrări comunale imprimate sau de interes general.

Desfiinţarea Uniunei

Art. *33.* — Uniunea se poate desfiinţa numai prin hotărîrea adunării generale, luată în prezenţa a trei din patru părţi a membrilor şi cu două treimi a voturilor membrilor prezenţi.

REGULAMENTUL

Institutului Urbanistic al României de pe lângă Uniunea Oraşelor din România

(pus în concordanţă cu legea respectivă)

I. Scopurile Institutului

Art. *1.* — In conformitiate cu hotărîrea adunărei generale din 25 Ianuarie 1931 a Uniunei Oraşelor din România, se înfiinţează pe lângă această Uniune un institut denumit „Institutul Urbanistic al României" (I. U. R.).

Art. *2.* — Institutul Urbanistic al României urmăreşte, prin colaborarea specialiştilor săi recunoscuţi, în vederea reducerei la minimum a cheltuelilor oraşelor membre ale Uniunei şi a unei mai eficace apărări a intereselor lor, următoarele scopuri:

a) Să procure administraţiilor comunelor, membre ale Uniuneii Oraşelor din România cât şi oricăror persoane particulare, prin secţiunile speciale ale acestui institut sau prin specialiştii membrii ai institutului, documentări şi informaţiuni şi chiar să întreprindă expertize şi studii în materie technică, comercială sau juridică.

b) Să întocmească proecte, să caute resurs financiare şi chiar executanţi specialişti pentru diferite lucrări sau întreprinderi (precum alimentări cu apă, canalizări, pavaje, abatorii, uzine, tot felul de clădiri, etc.). în vederea înlesnirii realizărilor de lucrări necesare progresului oraşelor din România, realizări pevăzute de legea pentu organizarea administraţiei locale.

c) Să intervină, la cerea administraţiilor oraşelor membre sau ale oricărui alt oraş, pe lângă autorităţile centrale, în vederea satisfacerei cererilor legale şi chiar să le susţină interesele în faţa instanţelor judiciare sau administrative în litigiile ce ar avea.

d) Să execute, în vederea aplicărei prevederilor legei pentru administraţia locală, ridicări de planuri de oraşe prin diferite metode, să adune documentarea şi să întocmească programele pentru sistematizarea oraşelor, întrebuinţând specialişti calificaţi în materie.

e) Să întocmească studii şi proecte pentru lotizări de terenuri, construcţii de locuinţe populare, valorificări de terenuri, etc., pentru orice autoritate şi chiar pentru particularii interesaţi la asemenea studii sau proecte.

f) Să adune materialul documentar asupra situaţiei şi progresului edilitar şi urbanistic referitor oraşelor din România şi din străinântate, în vederea informărei organelor de Stat şi propagandei; să organizeze expoziţii urbanistice şi edilitare naţionale sau să participe la cele internaţionale.

g) Să formeze o bibliotecă technică, juridică şi economică de interes comunal, şi judeţean şi să întocmească fişiere ale unor asemenea biblioteci, să publice şi o revistă periodică cu caracter ştiinţific urbanistic şi o bibliotecă urbanistică. Titlul revistei va fi „Urbanismul" — Monitor al Uniunei Oraşelor din România.— Revisita va fi trimisă tuturor oraşelor din ţară, cari vor fi obligate a achita abonamentul anual al cărei preţ va fi stabilit odată cu apariţia primului număr din fiecare an.

www.dacoromanica.ro

h) Să organizeze conferinţe şi cursuri de interes urbanistic şi de organizare comunală, în vederea progresului acesttor ştiinţe în ţara noastră, putându-şi asocia în acest scop şi alte instituţiuni din ţară şi streinătate care urmăresc ţeluri similare.

II. Administraţia Institutului

Art. 3. — Pentru realizarea acestor scopuri, institutul va fi condus de un consiliu de administraţie, care va fi comitetul Uniunei Oraşelor din România completat cu Secretarul General şi Secretarul Technic al Uniunei. Ultimii doi vor fi Administratorii Institutului Urbanistic, formând comitetul de direcţie, împreună cu Preşedintele Uniuneii Oraşelor.

Art. 4. — Institutul va aveaa trei secţiuni: technică, economică şi juridică. Fiecare secţiune va fi condusă de către un specialist, şef al secţiei. Şefii de secţie vor fi numiţi de către consiliul de administraţie al institutului.

Oraşele sunt obligate a invita la elaborarea planurilor de sistematizare şi a consulta pentru orice proect de lucrare edilitară, orice chestiune cu caracter urbanistic, financiar sau juridic, Institutul Urbanistic în cazul că acele studii sau proecte nu se fac prin serviciile proprii ale comunei respective, ci se recurge la specialişti (art. 3, al. 2 din lege).

Art. 5. — Veniturile institutului vor fi formate din cele realizate de fiecare secţie prin lucrările şi serviciile aduse solicitanţilor, şi din subvenţiile ce-i va acorda Uniunea Oraşelor din România, sau orice altă instituţie ori persoană, în scopul de a încuraja institutul în activitatea sa.

Cheltuelile vor fi în limitele veniturilor şi nu vor fi decât cele necesare pentru înzestrarea institutului, pentru publicaţii, conferinţe şi statele de plată ale personalului permanent, necesar funcţionărei şi conservărei institutului, sau pentru lucrările de documentare şi propagandă.

Art. 6. — Bugetul veniturilor şi cheltuelilor va fi aprobat de consiliul de administraţie al institutului şi ratificat de Adunarea Generală a Uniunei Oraşelor din România.

Cheltuelilor, în limitele prevederilor bugetare, vor fi angajate de comitetul de direcţie.

Măsurile de orice caracter, luate de şefii de secţie în sfera lor de activitate, vor trebui să aibă aprobarea comitetului de direcţie, orice angajament fiind valabil numai dacă poartă semnătura unui Administrator cum şi a şefului secţiei respective.

Art. 7. — Pentru serviciile ori lucrările indicate la art. 2 de mai sus, ori pentru orice altă activitate desfăşurată în favoarea unui oraş sau solicitant, institutul va fi îndreptăţit să încaseze o taxă, calculată în raport cu serviciul adus şi munca depusă. Această taxă, nu va fi mai mare decât onorariile ce se plătesc în mod uzual specialiştilor pentru un serviciu analog.

Oraşele membre ale Uniunei se vor bucura de o reducere de 20% aplicată acelor taxe.

Art. 8. — O cotă de 20% di ntaxele încasate pentru asemenea servicii, se va vărsa în folosul institutului, făcându-se venit la bugetul institutului. Cu restul taxelor se va plăti munca persoanelor ce au contribuit la lucrarea respectivă, materialul întrebuinţat, cheltuelile de transport şi orice alte cheltueli ocazionate de acea lucrare, astfel că institutul să nu aibă de suportat plata nici unui fel de onorariu, material, transporturi, etc., pentru asemenea servicii sau lucrări.

Art. 9. — Orice plată pentru un serviciu făcut de institut,, se va face pe numele Institutului Urbanistic (I. U. R.). La comanda oricărui studiu sau lucrări, se va vărsa de către interesat un aconto de cel puţin 40% aplicat asupra tarifului fixat de I. U. R. pentru oficiul comandat pentru întâmpinarea cheltuelilor aferente lucrărei, afară de cazuri speciale ce se vor aproba de Consiliul de Administraţie al Institutului.

Art. 10. — Pentru sumele încasate, se va emite chitanţe dintr'un carnet cu matcă. Cheltuelile se vor efectua pe bază de bonuri de comandă emise asemenea dintr'un carnet cu matcă, iar bonurile vor fi ataşate la actele justificative şi vor fi vizate de cel ce a primit sumele cum şi de cel ce a primit llucrarea de efectuat sau materialul furnizat.

Art. 11. — Institutul va păstra un inventar de averea lui, în care se va indica costul şi valoarea fiecărui obiect.

Inventarul va fi revizuit la închiderea fiecărui an şi semnat de Comitetul de Direcţie al Institutului.

Pentru materialele consumabile, se va ţine un registru de intrare şi eşire.

Art. 12. — Regulamentele speciale vor fi întocmite de Comitetul de Direcţie pentru diferitele feluri de operaţiuni şi vor fi ratificate de Consiliul Uniunei Oraşelor.

Art. 13. — Prezentul regulament nu se va putea modifica decât cu aprobarea adunărei generale a Uniunei Oraşelor cu votul a ⅔ din oraşele membre şi cu aceia a Consiliului de Miniştri.

Art. 14. — Sediul Institutului va fi pentru administraţia lui, cât şi pentru sălile de expoziţie permanentă, studii şi redacţia imprimatelor în localul pus la dispoziţie de Municiipiul Bucureştii, în Str. N. Filipescu 23 sau în viitorul Palat al Municipiului.

MOŢIUNE GENERALA

a Adunărei Generale din 24—25 Ianuarie 1931.

Reprezentanţii a 47 oraşe, întruniţi în a 7-a adunare generală ordinară a Uniunei Oraşelor din România, ce a avut loc la Bucureşti, în zilele de 24, 25 şi 26 Ianua-

NOTĂ. Acest regulament a fost aprobat potrivit hotărîrilor din Moţiunea Generală a Congresului şi Adunărei Generale a Uniunei Oraşelor din 24—26 Ianuarie 1931 (punctul 1 aliniatul 1 şi aliniatul j).

www.dacoromanica.ro

rie 1931, ascultând dezbaterile urmate în cinci şedinţe publice ţinute în sala consiliului comunal al Municipiului din Palatul Şutzu, a aprobat cu unanimitate următoarea moţiune generală cu prinzând 22 de puncte de revendicări şi anume:

a) Având în vedere expunerile documentate şi discuţiile făcute în jurul cotelor ce ar trebui acordate de Stat oraşelor;

Considerând că gospodăria oraşelor, propăşirea şi civilizarea lor este în funcţiune de mijloace financiare suficiente;

Că pe deoparte Statul a redus treptat din drepturile ce se cuveneau comunelor asupra sumelor ce se încasează de organele lui, iar pe de alta neîncetat se pun pe seama oraşelor noui sarcini, fără a se creia şi resurse de venituri pentru acoperirea acestor sercini;

Având în vedere că dreptatea comunelor este recunoscută şi de toate organelor tutelare.

Pentru aceste motive,

Adunarea generală a Uniunei Oraşelor, cu unanimitatea reprezentanţilor participanţi hotărăşte următoarele:

1. Să se facă o intervenţiune stăruitoare din partea Uniunei Oraşelor, prin care să se roage Statul a da oraşelor toate fondurile ce li se cuvin.

2. In caz de refuz, toate oraşele să fie invitate a cere şi folosi conciliaţiunea prevăzută de art. 569 din legea pentru organizarea administraţiunei locale;

3. Dacă nici conciliaţiunea nu va aduce rezultatul dorit, Statul să fie chemat în judecată pentru toate fondurile datorate după fondul real încasat.

b) Având în vedere că la întocmirea proectelor de legi cari interesează fie direct, fie indirect comunele, nu se cere niciodată şi părerea reprezentanţilor oraşelor, cari ar putea contribui nu numai cu cunotinţele lor juridice, dar şi cu experienţa practicată de dânşii, la găsirea soluţiunilor celor mai folositoare administraţiei comunale, Adunarea generală face un călduros apel la guvern, ca ori de câte ori este vorba de o lege care interesează comunele, să ceară şi păreerea Uniunei Oraşelor din România.

c) Adunarea Generală a Uniunei Oraşelor, în scop de a se putea da un impuls cât mai puternic propăşirei oraşelor, îşi exprimă dorinţa de a realiza o complectă autonomie comunală administrativă, financiară şi de executare, cu toate serviciile generale şi speciale sub dependenţa primarului.

d) Adunarea Generală a Uniuinei Oraşelor din România, având în vedere desbaterile urmate în jurul chestiunei finanţelor comunale;

Considerând că din expuneriile făcute rezultă că toate oraşele se găessc într'o stare financiară zdruncinată, din care cauză nu pot să satisfacă nevoile edilitare ale oraşelor;

Pentru aceste motive, Adunarea Generală roagă a se interveni la Onor. Guver pentru a înfăptui cât mai neîntârziat o lege specială pentru stabilirea şi raţionalizarea finanţelor comunale, prin care să se urmărească pe de o parte asigurarea fondurilor necesare oraşelor ia pe de alta apărarea acestora de a li se opri de Stat şi da altă destinaţie sumelor ce li se cuvin.

e) Având în vedere că cu ocaziunea discuţiunilor urmate în Adunarea Generală a Uniunei Oraşelor din România, cu privire la eftenirea materialelor de construcţie, cum şi la eftenirea vieţei, s'a precizat că una din cauzele de scumprie sunt şi privilegiile acordate de Stat diferitelor industrii ca de pildă fabricilor de ciment;

Considerând că în loc, ca din privilegiile acordate să beneficieze oraşele şi populaţiunea, asemenea industrii se cartelează şi scumpesc preţul, în beneficiul consiliilor lor de administraţie;

Ţinând seama şi de faptul că din cauza privilegiilor acordate mărfurile similare străine sunt isbite de taxe vamale prea ridicate, astfel că nu pot f importate;

Pentru aceste motive, Adunarea generală a Uniunei Oraşelor decide că este în interesul oraşelor şi a populaţiunei lor de a se cere desfiinţarea privilegiilor acordate industriilor parazitare, creindu-se astfel liberă concurenţă între mărfurile interne şi cele din afară.

f) Având în vedere cuvântările ţinute de doamnele consiliere comunale cari au luat parte la şedinţă şi de dezideratele exprimate de d-lr;

Adunarea generală a Uniunei Oraşelor din România, decide că la modificarea reformei administrative să se ceară ca dreptul de vot al femeei să fie extins la toate categoriile de cetăţene, ca şi la bărbaţi aceasta avându-se în vedere serviciile mari aduse de femei în consiliile comunale, în cei doi ani de aplicarea legei pentru organizarea administraţiei locale.

g) Adunarea generală a Uniunei Oraşelor din R-o mânia având în vedere că prin legea drumurilor, cum şi prin recenta modificare a acestei legi, adiţionalele pentru drumuri sunt fixate şi repartizate de judeţ;

Considerând că este nedrept ca sumele provenite din încasarea acestor adiţionale pe teritoriul municipiilor şi oraşelor şi care sunt destinate a înlocui taxele de prestaţie ce oraşele încasau în trecut, să fie administrate de judeţ şi împărţite în aşa chip încât veniturile încasate din oraş să meargă la nevoile judeţului, iar oraşele să nu încaseze decât o parte din ele.

Pentru aceste motive Adunarea generală a Uniunei Oraşelor decide a se cere cu insistenţă Guvernului modificarea legii drumurilor în sensul ca adiţionalele pentru drumuri pe teritoriile oraşelor să fie fixate şi încasate de ele.

h) Având în vedere că dela război încoace chestiunea regulării salariilor funcionarilor comunali a rămas încă nerezolvată, deşi atât prin legea pentru unificarea administraiunei locale art. 55) se vorbeşte de facerea unei legi generale de organizarea salariilor;

Că din dispoziţiunea finală a acestui articol reese că

www.dacoromanica.ro

autoritățile comunale nu pot face uz de atribuțiunea prevăzută la art. 171 L. O. A. L. conform căreia acestea pot fixa pe cale de regulament salariile funcționarilor comunali.

Pentru aceste motive și dată fiind situația materială a funcționarilor comunali, adunarea generală decide a se propune guvernului să alcătuiască cât mai curând acea lege de organizare generală a salarilor, sau până atunci să se îngădue autorităților locale regularea salariilor prin regulamente de servicii.

i) Adunarea General ăa Uniunei Orașelor din România având în vedere observațiunile făcute de d-l I. Negrescu, primarul municipiului Chișinău, C. Brezeanu, primarul municipiului Ploești, D. Nistor, primarul orașului Tulcea, G. Casan, primarul orașului Tecuci și G. Barbat, secretar general al municipiului Sibiu, in jurul legii pentru organizarea administrațiunei locale, decide ca secțiunea juridică a Uniunei să aibă în vedere această observațiune și să formuleze modificările necesare pe care să le propue cu ocaziunea prezentărei proectului de modificarea legei pentru organizarea administrației locale;

In aceelaș timp face un apel călduros la toți primarii și consilierii comunali parlamentari, ca în intereseul asigurării unei bune administrații a orașelor, să susțină în Parlament, aprobarea modificărilor propuse de Uniune.

j) In urma propunerilor făcute atât prin darea de seamă, cât și în discuțiunile ce au urmat, Adunarea Generală fiind pătrunsă de nevoia reorganizărei Uniunei Orașelor, pentru a putea avea o activitate mai rodnică și mai folositoare membrilor ei, decide: a se înființa un birou permanent al Uniunei având următoarele șase secțiuni: technică, juridică, economică, legislativă, de asistență și de executare, care se vor încadra în secțiunile de specialitate prevăzute de statute și vor funcționa la București sub conducerea Președintelui Uniunei, ajutat de secretarul general al ei.

Pentru această reorganizare, se lasă d-lui Președinte al Uniunei deplină libertate de alegerea persoanelor, de orânduirea serviciilor respective și de fixarea atribuțiunilor lor.

k) Adunarea Generală a Uniunei Orașelor constatând dificultățile ce comunele întâmpină pentru a realiza lucrările de interes general din cauza lipsei fondurilor necesare de rulment și a creditelor necesare mai importante la o anumită dată, hotărăște:

1) Să se înființeze de urgență un institut de credit comunal, după tipul creditului funciar urban, cu caracter autonom și pur comercial, afiliat Uniunei Orașelor.

2) Să se intervină de către Uniune la Guvern, Ministerul de Finanțe și Parlament pentru a se obține o lege după care Statul să verse acestui institut de credit sumele ce datorează Statul până în prezent prin încălcarea continuă a drepturilor comunelor la diferite impozite încasate de Stat și cuvenite lor și în special la cele ce formează fondul comunal.

3. Să se intervină pe lângă fiecare comună pentru a subscrie la acest institut de credit câte o cotă proporțională cu avera acelei comune, în vedere formărei capitalului institutului. Capitalul subscris, veniturile sale bugetare și proprietățile particulare aduse ca garnție, vor forma fondul pe baza cărora se vor emite obligațiunile pentru suma cu care comuna se va împrumuta.

4. Să se studieze chestiunea emisiunei de obligațiuni, colaborarea cu capitalul particular interior sau exterior țării, fie în vederea formărei capitalului acestui Institut, fie în vederea sporirei mijloacelor de credit.

5. Instituția de credit comunal va putea înființa întreprinderi bancare și industriale afiliate destinate numai la scopuri edilitare bine determinate și distincte în existența lor.

6) Adunarea decide ca un comitet compus dintre membrii Uniunei care sunt și parlamentari, să procedeze de îndată la facerea legei, elaborarea statutelor și îndeplinirea tuturor formelor legale pentru înființarea acestui Institut, cum și la strângerea fondurilor necesare pentru formarea capitalului Institutului de cedit, spre a putea începe operațiile cât mai curând.

7) Adunarea generală a Uniunei Orașelor din România constatând dificultățile pe care actualmente orașele le întâmpină cu documentarea, studiile, proectarea, aprobarea și executarea lucrărilor de interes urbanistic și edilitar:

Constatând experiențele nefavorabile făcute în trecut de către comune cu lucrări nereușite și necoordonate după un plan general de sistematizare;

Având în vedere legea pentru administrația locală, care obligă comunele să-și întocmească și mai ales să înceapă într'un termen scurt proectarea planurilor de sistematizare și programele de lucrări;

Având în vedere că o bună utilizare a unei instituții de credit inter-comunal cere și un aparat technic de studii și proecte coordonate care să prezinte toate garanțiile necesare de competență și deci de reușită a lucrărilor;

Congresul hotărăștse:

1. Secretariatul technic de pe lângă Uniunea Orașelor va fi transformat într'un institut urbanistic cu caracter technic și comercial, având secțiunile technică, juridică și comercială și care se va susține în deosebi din veniturile acestor secțiuni, având ca scop să îndeplinească misiunile indicate mai sus.

2. Uniunea să intervină la Ministerul de Interne pentru ca la art. 12 din legea pentru administrația locală, să se introducă cu ocazia modificării acestei legi, recunoașterea ca organ technic de specialitate pentru utilitatea comunelor Institutul Urbanistic al Uniunei Orașelor.

3. Se vor elabora de urgență regulamentele de or-

www.dacoromanica.ro

ganizare şi funcţionare ale Institutului, pentru ca acesta să-şi înceapă de îndată activitatea.

Face apel la oraşele înscrise sau încă neînscrise în Uniune, invitându-le să recurgă la oficiile acestui institut urbanistic, care va studia, va da sfaturi şi expertize, va inntocmi proecte şi va supraveghea executarea lor, va interveni la autorităţile superioare pentru explicaţiuni şi obţinerea aprobărilor, va asista jurdiceşte administraţiile comunale în faţa instanţelor de apel, instituite de legea pentru administraţia locală, în fine, va face oficiul technic pe lângă institutul de credit comunal şi afiliate acestui institut, ca organ technic consultativ.

m) Adunarea generală a Uniunei Oraşelor din România, luând cunoştinţă din darea de seamă făcută despre situaţiunea oraşelor faţă cu obligaţiunilor lor de membre cum şi de propunerea unei noui reorganizări a biurourilor, pentru a se putea păşi la o activitate mai intensă, mai rodnică şi mai folositoare oraşelor membre, a decis următoarele:

1. A se face un apel la toate oraşele din ţară să se înscrie în Uniune, căci pentru susţinerea şi apărarea intereselor comune estee recomandabil ca toate oraşele să fie strânse într'o unică şi solidară organizaţiune;

2. Pentru crearea fondurilor necesare cheltuelilor de reorganizarea biurourilor Uniunei, oraşele să fie rugate a plăti cât mai neîntârziat cotizaţiunile prevăzute de art. 8 din statute.

3. Să se comunice tuturor oraşelor membre, cari sunt în restanţă cu cotizaţiunile, că pentru regularizarea situaţiunei obligaţiunilor pe trecut, sunt rugate a achita numai suma cuvenită pe anul 1930, iar datoriile restanţe dintre anii: 1922—1929 inclusiv, se anulează.

n) Adunarea generală a Uniunei Oraşelor din România având în vedere că din expunerile documentate şi discuţiunile urmate atât în şedinţele dela 24 cât şi cele dela 25 Ianuarie 1931, se evidenţiază nevoia ca interesele oraşelor să fie cât mai de aproape apărate cu ocaziunea întocmirei şi votărei diverselor proecte de legi;

Având în vedere că în ultimul timp s'au votat diverse legi supunând fie direct, fie indirect administraţiile comunale la diverse sarcini, fără a li se creia şi veniturile necesare;

Pentru aceste motive, adunarea generală decide a se face un călduros apel către toţi primarii şi consilierii comunali, cari sunt şi parlamentari, să formeze un biurou special al consilierilor comunali parlamentari, în scopul apărărei intereselor oraşelor.

o) Adunarea generală a Uniunei Oraşelor din România ţinând seamă că lucrările edilitare ale oraşelor şi în deosebi lucrările de pavaj şi de construcţie reclamă mari transporturi de materiale;

Că Dir. G-rală a C. F. R. aplică pentru transportul pietri un tarif foarte ridicat, ceeace face ca unele comune să fie nevoite a recurge la materiale artificiale;

Considerând că întrebuinţarea de materiale artificiale la pavaje aduce pierderi însemnate atât oraşelor cât şi căilor ferate;

Ţinând seama că în ţara noastră există cariere de piatră de granit, andezit, etc., foarte bogate, însă pentru unele oraşe situate la depărtări prea mari, ceeace face ca, cu tariful prea urcat al C. F. R. acest material de pavaj să devie prea scump.

Având de asemenea în vedere că în afară de materialele de pavaj şi de construcţie, oraşele întrebuinţează pntru alimentarea populaţiei lor grâu, vite şi alte alimente şi că tariful pentru transportul acestora nu se bucură de nici o favoare din partea C. F. R.

Pentru aceste motive, Adunarea Generală a Uniunei Oraşelor din România roagă călduros Dir. C. F. R. să dispună eftenirea transporturilor ce se fac pentru oraşe fie pentru materiale de pavaj sau de construcţie fie pentru lemne de foc cum şi orice transporturi alimentare. Tot odată autorizează pe d-nul Preşedinte al Uniunei Oraşelor din România să trimită Direcţiei C. F. R. această moţiune.

p) Având în vedere că printre scopurile Uniunei Oraşelor din România figurează şi mutualitatea în operile de asistenţă socială;

Având in vedere că s'a constatat că în ultimul an au venit în Capitală oameni bolnavi din toate oraşele de provincie, cerând să fie internaţi în spitalele din Bucureşti, internare pentru care s'a cheltuit 25 de milioane lei într'un singur an.

Că pentru a răspunde în viitor nevoilor de asistenţă socială se impune o colaborare şi contribuţie a tuturor oraaşelor, pentru a înfiinţa pe regiuni azile de infirmi, bătrâni, tuberculoşi şi orfani;

Adunarea generală a Uniunei Oraşelor în urma propunerilor d-nei Alexandrina Cantacuzino, consilieră municipală, cum şi d-lui Nistor, primarul oraşului Tulcea, au decis să se înfiinţeze pe lângă Uniunea Oraşelor o comisiune, care de acord cu Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, să organizeze un serviciu autonom al asistenţei publice pentru întreaga ţară asigurând veniturile necesare şi stabilind printr'un regulament atribuţiile asistenţei municipale faţă de cea a Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale şi coordonând munca lor.

Această comisiune va aviza şi activa şi la înfiinţarea de azile pe regiuni, în care oraşele să-şi poată interna prin interschimbare pe nevoiaşii lor.

q) Având în vedere că desvoltarea continuă a liniilor de navigaţie aeriană şi întrebuinţarea din ce în ce mai frecventă a avionului ca mijloc de transport, implică necesitatea a cât mai multe terenuri de aterisaj în tot cuprinsul ţărei;

Având în veedere şi expunerea făcută Uniunei Oraşelor din România asupra acestei chestiuni importante nu numai din punct de vedere a traficului aerian, ci şi din punct de vedere naţional;

Adunarea generală a Uniunei Oraşelor îşi exprimă dorinţa ca fiecare oraş să aleagă un teren de aterisaj

www.dacoromanica.ro

(aeroport) care să fie prevăzut în planul de sistematizare și supus servituților prevăzute în regulamentul aeroporturilor, ce va fi întocmit de Direcțiunea Aviației Civile.

r) Adunarea Generală a Uniunei Orașelor din Românmia, luând cunoștință din darea de seamă făcută de secretarul general al ei, de faptul că Uniunea orașelor Elenice a invitat Uniunea orașelor din România să participe prin cât mai mulți reprezentanți la prim aconferință balcanică ce a avut loc la Atena între 5 și 12 Octomvrie 1930 și că reprezentanții Uniunii noastre au fost obiectul unei deosebite atențiuni din partea Uniunei Orașelor Elenice;

Având în vedere că în prima conferință balcanică s'a discutat marea chestiune a federalizării statelor balcanice, ceeace pe lângă asigurarea păcii balcanice ar avea de efect și că toate statele respectiv ar lucra la propășira lor pe teren economic, cultural, edilitar, etc.

Că deci, date fiinnd țelurile urmărite și desvoltate în prima conferință balcanică în interesul asigurării păcii balcanice, **Adunarea Generală cu unanimitatea reprezenntanilor ei, declară afiliată Uniunea Orașelor din România la ideia federalizării statelor balcanice.**

s) Având în vedere că pentru a răspunde problemei construirei de locuințe eftine s'a intiințat Casa Autonomă a Construcțiilor;

Că este în interesul general ca această Casă să-și afirme necesitatea și să-și întărească situațiunea ei materială pentru a putea executa orice lucrări de construcție și oricât de mari;

Pentru aceste motive, Adunarea generală a Uniunei Orașelor din România, **face un călduros apel la toate orașele din țară să se folosească de Casa Autonomă a Construcțiilor pentru construiri de locuințe eftine și orice fel de clădiri comunale.**

t) Adunarea Generală a Uniunei Orașelor având în vedere propunerile făcute de d-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră municipală a Capitalei, cum și de alți vorbitori, **decide a se înființa pe lângă Uniunea Orașelor, un oficiu de aprovizionare care să organizeze mijloacele generale pentru eftenirea vieții,** constituind delegați pe regiuni și ajutând la constituirea de sindicate pentru industrii alimentare;

Acest oficiu va avea și sarcina de a cere tuturor comunelor urbane din țară să comunice Uniunei săptămânal prețurile alimentare ale piețelor lor, fie că sunt maximalizate sau nu și să alcătuiască un buletin bilunar pe care să-l trimită tuturor orașelor.

u) Adunarea Generală a Uniunei Orașelor din România luând cunoștință din expunerile făcute de d-l Th. Mihali, primarul municipiului Cluj, cum și de d-l R. Zinz, consilier al municipiului Sibiu, de nedreptățile create orașelor prin aplicarea reformei agrare în Ardeal;

Consideând că în interesul desvoltării și sistematizării orașelor, proprietățile acestora trebuiau cruțate de expropierile agrare,

Pentru aceste motive, întrega Adunare Generală se solidarizează cu orașele din nouile provincii pentru apărarea planurilor de sistematizare și desvoltărei urbanistice a acelor orașe.

Deleagă pe d-l președinte al Uniunei să susție și d-sa alături de d-nii primari ai orașelor atinse de expropierile agrare, rezolvarea de către Guvern, în mod cât mai favorabil, a cererilor formulate în memoriul orașelor ardelene.

v) Adunarea generală a Uniunei Orașelor din România având în vedere importanța chestiunilor discutate în ședințele sale dela 24 și 25 Ianuarie 1931, cum și folosul netăgăduit de mare ce ar avea realizarea propunerilor făcute, **dă delegație d-lui Dem. I. Dobrescu, președintele Uniunei Orașelor să ceară locurilor în drept împlinirea dezideratelor congresului, cu dreptul în caz de ezitări din partea forurilor competinte, să convoace un nou congres extraordinar, pentru ca să se vadă că acțiunea Uniunei nu este sporadică, ci este o acțiune continuă și persistentă.**

Președintele Uniunei, **Dem. I. Dobrescu,** primarul General al Capitalei.

Secretar General, **Ioan Roban.**

www.dacoromanica.ro

COMITETUL DE DIRECȚIE AL INSTITUTULUI URBANISTIC AL ROMÂNIEI

1931 — 1933

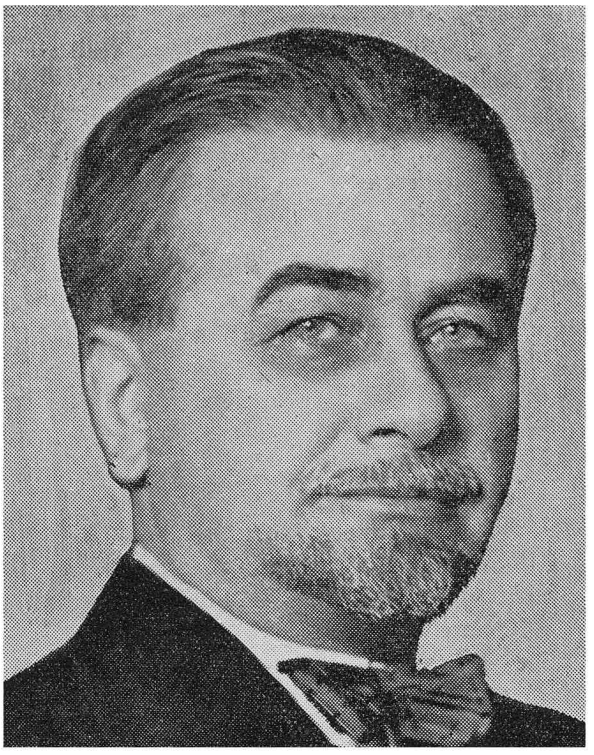

DEM. DOBRESCU
Preşedintele Uniunei Oraşelor din România, Primar G-ral al Municip. Bucureşti

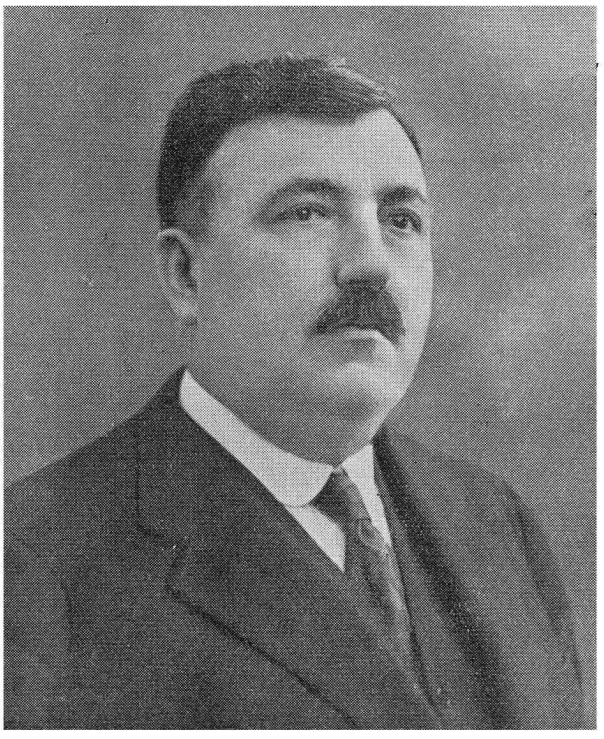

I. ROBAN
Administrator al Institutului Urbanistic
Secretar G-ral al Uniunei Oraşelor din România
şi Secretar General al Municipiului Bucureşti.

C. SFINȚESCU
Administrator al Institutului Urbanistic
Profesor la Academia de Arhitectură
şi Director General Tecnic Municipiul Bucureşti

www.dacoromanica.ro

COMPUNEREA COMITETULUI UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA

1931 — 1933

1.	Preşed. Comitetului	DEM. DOBRESCU	Preşedintele Uniunei Oraşelor din România Primar General al Municip. Bucureşti
	Secretar G-ral al Uniunei	I. Roban	Secretar G-ral al Municip. Bucureşti
	Secretar Tehnic	C. Sfinţescu	Inginer Inspector General. Director G-ral Tehnic Municipiul Bucureşti
2.	Vice-Preşedinte	D. I. Niculescu	Prim Ajutor de Primar G-ral al Municip. Bucureşti
3.	„ „	Petre Bogdan	Primar al Municip. Iaşi
4.	„ „	Dimitrie Bogos	„ „ Chişinău
5.	„ „	Dr. N. Săveanu	„ „ Cernăuţi
6.	„ „	Dr. Liviu Gabor	„ „ Timişoara
7.	„ „	Dr. Victor Deleu	„ „ Cluj
8.	„ „	C. Potârcă	„ „ Craiova
9.	Membrii:	Dr. Alex. Boţoc	Primar al oraşului Arad
10.	„	Dr. Cornel Voicu	„ „ Braşov
11.	„	C-tin Novleanu	„ „ Botoşani
12.	„	Gh. Popescu	„ „ Constanţa
13.	„	Hristache Teodoru	„ „ Galaţi
14.	„	Vichente Grama	„ „ Făgăraşi
15.	„	Dr. Alex. Jucu	„ „ Lugoş
16.	„	C. Gh. Brezeanu	Primar al Municip. Ploeşti
17.	„	Dr. Gelu Egry	„ „ Oradea
18.	„	Dr. Wilhelm Goritz	„ „ Sibiu
19.	„	Marin O. Dumitrescu	„ al oraşului Tecuci
20.	„	Dr. Ion Pântea	„ al Municip. Tg. Mureş
21.	„	Petre Teleagă	„ al oraşului Rădăuţi
22.	„		„ „ Vălenii de Munte
23.	„	Ion Mago	„ „ Zalău
24.	Membrii Supleanţi	Em. Homoriceanu	„ „ Buzău
25.	„ „	Ioan Bonef	„ „ Ismail
26.	„ „	Ioan Gh. Lungu	„ „ Moineşti
27.	„ „	D. Lupescu	„ „ R.-Sărat
28.	„ „	Dr. Titu Demian	„ al Municip. Satu Mare
29.	„ „	D. Manofescu	„ al oraşului Tg.-Jiu

COMPUNEREA BIUROULUI UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA

1931 — 1933

1.	Preşedintele Biuroului	DEM. DOBRESCU	Preşedintele Uniunei Oraşelor din România Primar General al Municip. Bucureşti
	Secretar General	I. Roban	Secretar G-ral al Municip. Bucureşti
	Secretar Tehnic	C. Sfinţescu	Inginer Inspector General. Director G-ral Tehnic Municip. Bucureşti.
2.	Vice-Preşedinte	D. I. Niculescu	Prim Ajutor de Primar G-ral al Municip. Bucureşti
3.	„ „	Petre Bogdan	Primar al Municip. Iaşi
4.	„ „	Dimitrie Bogos	„ „ Chişinău
5.	„ „	Dr. N. Săveanu	„ „ Cernăuţi
6.	„ „	Dr. Liviu Gabor	„ „ Timişoara
7.	„ „	Dr. Victor Deleu	„ „ Cluj
8.	„ „	C. Potârcă	„ „ Craiova

www.dacoromanica.ro

DELA COMITETUL UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA

— **Şedinţa dela 6 Februarie *1933*.**

— Şedinţa se deschide la ora 17 sub preşedinţia D-lui Dem. Dobrescu, Primarul Municipiului asista de D-l I. Roban secretar general.

— Se intră în ordinea de zi.

— Convocarea adunării generale a Uniunii Oraşelor şi stabilirea programului.

D-l Dem. I. Dobrescu: D-nii mei ar trebui să facem acum un congres al Uniunii; nu l'am convocat de mult, pentru că aţi văzut Dvs. că nu prea se poate vorbi de autonomia şi independenţa comunelor, în timpurile când este mai mult vânt de dictatură. S'a mai întâmplat şi cu suspendarea mea, au fost schimbări de guvern foarte dese şi a fost greu să convoc o nouă întâlnire a noastră.

D-l I. Roban: Numai un singur an n'am convocat Congresul Uniunii şi de data aceasta îl convocăm, ca şi rândul trecut tot pentru doi ani. Prin urmare nu suntem în întârziere.

D-l Dem. I. Dobrescu: Ar urma să stabilim mai întâi oraşul unde vom ţine congresul din anula acesta.

D-l I. Roban: Conform dezideratului exprimat în adunarea generală din 1930 Congresul urma să fie ţinut la Iaşi. Am făcut o intervenţie în acest sens la D-l Primar al Iaşilor şi ne-a răspuns că amână pentru altă dată, când va avea fonduri mai multe şi în consecinţă congresul din anul acesta urmează să-l ţinem în altă parte.

Acesta este răspunsul care se repetă des: a intrat aproape în tradiţie!

Al doilea oraş, desemnat pentru cazul când refuză Iaşul, era Craiova. La Craiova nu ştiu dacă am putea ţine Congresul Uniunii, anul acesta. Intr'adevăr Dvs. ştiţi că noi, pentru ca să putem să activăm puţin încasările Uniunii şi să-i dăm viaţă mai multă am trimis funcţionai de ai noştri, — le-am luat abonamente pe C. F. R. — şi am făcut toate eforturile ca să arătăm că Uniunea este vie. Or D-l Primar din Craiova s' arătat foarte supărat că la Congresul Internaţional dela Londra nu l-m luat şi pe D-sa şi că s'au cheltuit fondurile Uniunii pentru acel Congres Internaţional al Oraşelor. Adevărul este că la Congresul Internaţional al Oraşelor a fost reprezentată şi Uniunea Oraşelor din România, însă cu subvenţia Municipiului Bucureşti, iar nici decum cu vreun ban luat dela Uniune.

D-l Dem. I. Dobrescu: După explicaţiunea care s'a dat, că nu s'a luat din banii Uniunii, poate o să-i treacă supărarea.

D-l I. Roban: Nu ştiu. Acum unde este mai oportun să ţinem noul Congres al Uniunii? M'am gândit la oportunitate. Este vorba să se depună în Parlament proectul de modificare a legii administrative, precum şi proectul relativ la finanţele comunale, proecte cari interesează foarte de aproape viaţa comunelor şi în acelaş timp trebuie să intereseze în primul grad Uniunea Oraşelor. De aceia poate ar fi nemerit, cu toate că n'am urma tocmai prevederilor statutelor, ca Congresul din anul acesta să-l ţinem tot la Bucureşti. In felul acesta am avea şi toţi parlamentarii cu noi. Vă aduceţi aminte că la Congresul din 1930, s'a format o Comisiune a tuturor primarilor parlamentari, — i-am invitat să vină şi la Consfătuirea de astăzi şi văd că n'au venit, probabil că sunt ocupaţi la Cameră.

D-l Săveanu, primarul oraşului Cernăuţi: Cei care suntem din provincie trebuie să căutăm ca acest Congres să se ţină tocmai într'o Capitală de provincie şi să vă spun de ce: La noi în oraşele Capitale de provincie situaţiaţiunea materială economică a cetăţenilor este foarte grea. Ori un asemenea Congres al Uniunii Oraşelor, unde desigur că vor veni câteva sute de primari, reprezentanţi ai oraşelor din România, poate să aducă oarecare înviorare din punct de vedere economic. Aşa încât din acest punct de vedere aş dori ca şi acest Congres să-l ţinem la Cernăuţi, mai cu seamă că este un oraş cu o populaţie minoritară importantă şi am face o impresie bună.

D l I. Roban: Am mai vut un Congres la Cernăuţi în 1925. Până acum am ţinut Congrese la Bucureşti, Chişinău, Cernăuţi, Oradea, Cluj şi Timişoara.

D-l Săveanu: N'am nimic contra să-l ţinem în altă parte. Vă spun numai atât că noi fiind din provincie avem interesul să atragem lumea acolo pe când aci la Bucureşti este şi aşa o afluenţă destul de mare.

D-l Şooş, ajutor de primar al oraşului Oradea: D-l primar din Cernăuţi ar avea dreptate însă nu acum când este vorba de aceste legi cari privesc comunele şi când trebuie să facem o demonstraţie mare impunătoare, aci în Capitala Ţării. La Cernăuţi nici nu ştim dacă am putea să avem mulţi participanţi.

D-l Egri, primarul oraşului Oradea: Ţin să constat că totdeauna în diferite chestiuni care interesau comunele s'au luat hotărîri fără consultarea noastră. Nici odată, nici măcar primarii municipiilor nu au fost chemaţi de Ministerul de Interne ca să-şi spună cuvântul în ceeace priveşte gospodăria şi administraţia acestor oraşe. Am atras atenţiunea tuturor Miniştrilor de interne asupra acestui fapt, toţi mi-au promis, dar niciodată n'am fost convocaţi ca să avem o consfătuire asupra dispoziţiilor legale care ne interesau. Acum sunt şi eu de părerea D-lui Secretar General ca acest Congres să-l ţinem la Bucureşti, ca să facem o manifestaţie şi să pretindem odată D-lui Ministru să nu hotărască despre noi fără să fim consultaţi în prealabil.

Avem organizaţiunea noastră foarte frumoasă, care trebuie să-şi impună punctul ei de vedere în toate chestiunile care interesează oraşele noastre. Altfel cred că

www.dacoromanica.ro

nu putem ajunge la o situaţiune bună şi folositoare pentru oraşele noastre. De aceia vă rog, D-lor, să primiţi ca Congresul Uniunii să fie ţinut şi anul acesta la Bucureşti.

D-l I. Roban: Incă un avantaj este că la un Congres ţinut în Capitală poate fi invitat întreg Comitetul Central, Consiliul Legislativ cum şi d-l Subsecretar de Stat dela Ministerul de Interne, care totdeauna a participat, ceeace, dacă ne-am duce în altă parte, ar fi mult mai greu (aprobări).

D-l Egri: Să trimitem şi delegatul nostru în Comisiunea Parlamentară unde se discută aceste proecte de legi.

D-l I. Roban: D-l primar m'a însărcinat să convoc pe toţi primarii parlamentari, tot în chestiunea acestor proecte.

D-l Dem. I. Dobrescu: Cred că discuţiunea în număr restrâns n'are nici o importanţă, dar putem într'un termen mai scurt de o lună să convocăm Congresul.

D-l I. Roban: Conform statutelor trebuie să-l convocăm în termen de o lună.

D-l Dem. I. Dobrescu: Treceţi peste aceasta, de astă dată. Cu toată starea de asediu trebuie să ne arătăm puţin mai dârji. Dacă sunteţi de acord, să-l ţinem la 25, 26 şi 27 Februarie, adică Sâmbătă, Duminică şi Luni.

— Se aprobă.

D-l Dem. I. Dobrescu: Să votăm şi o moţiune că regretăm că până acum nu s'a trimis şi Uniunei Oraşelor o invitaţiune pentru discutarea acestor proecte de legi, cari interesează toate comunele din ţară. Vom publica această moţiune în gazete şi vom trimite o adresă în acest sens şi D-lui Ministru de Interne, care este şeful nostru.

Urmează să stabilim acum programul pentru Congres.

D-l I. Roban: Vom avea mai întâi chestiunile curente darea de seamă asupra activităţii pe 1931—1932, descărcarea contului de gestiune şi alegerea Comitetului Uniunii. Apoi, discuţiuni în jurul proectelor de legi referitoare la Administraţia locală şi finanţele comunale.

D-l Egri: Dacă însă guvernul ar depune aceste proecte mai curând, ar fi bine ca D-l Secretar General să convoace numai decât Comitetul Uniunei pentru discutarea acestor proecte, pentru ca nu cumva la data ţinerii Congresului să ne găsim în faţa unui fapt împlinit.

D-l Dem. I. Dobrescu: In moţiunea pe care o votăm cuprindem şi partea aceasta adică ' convocăm Uniunea pentru a discuta proectele de legi care interesează comunele şi că oCmitetul a votat ca în cazul când aceste proecte s'ar depune înainte de data fixată pentru congres, vom convoca din nou comitetul (aprobări).

Acum cu ocaziunea discuţiunei finanţelor comunale, am putea să arătăm situaţiunea actuală în care ne-a lăsat statul, dar eu cred că această chestiune ar trebui înglobată într'un subiect mai mare, pe care să-l discutăm: politica oraşelor în ţara românească. Să arătăm că în ţara românească n'a fost până acum o politică a oraşelor. In toate ţările — Ungaria, Anglia, Franţa, în toate părţile — există o asemenea politică a oraşelor. Nu se poate concepe un stat civilizat fără o politică pe care s'o urmeze în privinţa oraşelor. Spun aceasta pentru că aţi văzut Dvs. că a fost posibil să se voteze legi în România care luau veniturile oraşelor, dându-le satelor, când în toate părţile este tocmai contrariul: Să iei dela sate, pe cât se poate şi să dai oraşelor, care reprezintă civilizaţia.

Noi ar trebui să arătăm în acelaş timp şi celălalt punct pe care ar trebui să-l prevadă o politică a oraşelor în ţara românească: de exemplu o organizare a oraşelor, — care ar fi sistemul. Căci dacă oraşele noastre de aci din Vechiul Regat sunt lăsate încă 10 ani în starea în care se află astăzi, nu poţi să mai faci nimic din ele. Dacă aci în Bucureşti, unde au fost primari care s'au îngrijit de civilizarea oraşului, am rămas tot într'un fel de orientalism extraordinar, vă închipuiţi ce trebuie să fie în celelalte oraşe din Vechiul Regat, care sunt în aceiaş stare de acum 100 de ani.

De asemenea trebue să arătăm că această lipsă a unei politici a oraşelor, a făcut ca oraşele Dvs. din provincie să fie distruse. De unde înainte Dvs. eraţi îndrumaţi spre o politică foarte bine organizată, din contră acum, ruralizează oraşele Dvs.

Toate acestea ar trebui arătate şi rog pe unul dintre Dvs. să vorbească în această chestiune, — o să vorbesc şi eu. Să atingem de exemplu chestiunea experienţelor făcute în alte ţări, în această privinţă. Noi nu ne dăm seama că o Capitală reprezintă chiar ţara şi-mi aduc aminte că am citit tragedia Dvs. a ardelenilor când aţi plâns atunci când aţi văzut că „satul" acesta este Capitala României Mari".

D-l Egri: „Sat mare" — s'a spus.

D-l Dem. I. Dobrescu: Prin urmare trebuie să punem bazele unei politici ale oraşelor ca să nu mai mergem în zig-zag, când spre ruralism, când spre urbanism, în loc să mergem şi noi, ca celelalte state, spre o ridicare treptată a oraşelor.

D-l Egri: Vă rugăm chiar pe Dvs. să bine voiţi a pune această chestiune cu autoritatea de care dispuneţi şi atunci noi cei mai mici nu facem altceva decât să primim părerile Dvs.

D-l Dem. I. Dobrescu, aş face chiar o interpelare în această chestiune, fiindcă trebuie să ne îndreptăm.

D. Corneliu Voicu, primarul oraşului Braşov: D-lor nu ştiu dacă aţi observat şi Dvs., — vorbesc din experienţa Municipiului Braşov — că dacă se prezintă diferite speţe în faţa comitetelor administrative locale şi centrale, de multeori se poate constata că acele instanţe aduc hotărîri fără să ia în considerare regulamentele noastre. Bună oară dacă s'a respins cererea unui proproetar care nu vrea să respecte regulamentul de aliniere, comitetul vine şi hotărăşte conform aprecierii lui, fără să ţină cont de art. respectiv din regulament. Am venit personal la Comitetul Central şi cu toate că am arătat şi din punct de vedere de drept şi de fapt că noi

www.dacoromanica.ro

trebuie să sistematizăm oraşul, n'a vrut să ţină cont, c. a hotărît după impresia pe care a făcut-o acea femeie care era în cauză şi care plangea acolo. A trebuit sa iau o atitudine energica, ca sa pot ajunge la un rezultat. Or comitetele trebuia să ne dea concurs, iar nu sa ne îngreuieze activitatea.

D-l Dem. I. Dobrescu: O să atingem şi această chestiune în legătură cu politica oraşelor. S o punem în program sub forma unui punct special, poate ar fi jicnitor, însă putem s o înglobăm în chestiunea generala.

D. Alex. Botoc, primarul oraşului Arad: Să vă dau un alt caz. De exemplu recursul faţă de hotaririle Comitetelor locale de revizuire se face la Comitetul Central şi trebuie ca în termen de 3 zile să mă prezint aici înnaintea Comitetului Central. fără noci o pregătire, fară ca măcar să am posibilitatea de a cunoaşte conţinutul întâmpinării, făcut de cel intersat. Căci această întâmpinare o depune direct la Comitetul Central. Or ca să vin la Bucureşti pentru orice fleac, nu se poate. De aceia ar trebui să fim avizaţi şi noi.

D-l Dem. I. Dobrescu: Noi suntem într'o situaţie şi mai gravă decât Dvs.

Dintr'un motiv sau altul noi avem propuneri pentru întreprinderi foarte mari, care să ne creieze venituri noi şi fără să cheltuim o centimă. Avem propuneri pentru suma de aproape două miliarde lei. Am avut de exemplu transportul de carne — care se face actualmente în nişte cotigi urâte. Pe de altă parte vrem să facem şi noi un târg de vite lângă Abator, — şi am votat concesiunea. De asemenea vrem să facem cabinete subterane. Ei bine, ne-au anulat licitaţiile, pe motiv de formă, — şi aceasta cu două voturi de o parte şi trei de alta. Am fost acolo, într'o şedinţă plenară a Comitetului, ca să mă explic şi am spus: aş înţelege foarte bine să se ia o asemenea hotărîre dacă ar fi ceva serios şi grav dar nu atunci când este vorba de îndeplinirea unei forme fără importanţă. Procedând în felul acesta speriem lumea şi numai vine nimeni cu asemenea propuneri. Am întocmit un memoriu ca să-l dau D-lui Prim Ministru, D-lui Ministru de Interne şi M. S. Regelui, în care arăt că în chestiunea aceasta de mari întreprinderi trebuie să fim dispensaţi de îndeplinirea acestor forme, fiindcă înaintea Comitetului Central ni se anulează toate întreprinderile.Noi dacă nu vom lucra timp de 10 ani, nu vom putea să mai realizăm nimic în Capitală, pentrucă se ridică valoarea terenului ş. a. m. d.

Să mai punem un subiect: Tutela Oraşelor. Şi acolo putem să vorbim şi despre Ministerul de Interne, cum se poartă cu noi şi despre Comitetul Central precum şi despre oficiul de licitaţie (aprobări).

D. D. I. Niculescu: In fond, ar fi vorba de organizarea şi funcţionarea comitetelor de revizuire, — locale şi central — şi de Oficiul de Licitaţie. Atât şi nimic mai mult, fiindcă controlul făcut de Ministerul de Interne nu intră în discuţiune.

D-l Dem. I. Dobrescu: Nu credeţi Dvs. că ar trebui să facem şi alt ceva? Uniunea noastră cred că nu-şi îndeplineşte rolul ei din cauză că este mai mult un fel de consfătuire pe care o au reprezentanţii oraşelor între ei, aceasta fără să i se dea un rol oarecare, obligatoriu, faţă de autorităţi. De aceia ar trebui să arătăm, că se impunme întocmirea unui proect de lege, după alte asemenea organizări ale Uniunei Oraşelor din străinătate, acţiune de consfătuire cum este astăzi, ci un organism care să facă parte din stat, — căci în alte state Uniunea Oraşelor are un rol foarte important.

D-l Cincinat Sfinţescu: Uniunea Oraşelor, după cum ştiţi, prin solicitudinea fostului Ministru de Interne D-l Argetoianu, posedă o lege votată în Aprilie 1932, atât pentru recunoaşterea personalităţii juridice a Uniunei Oraşelor cât şi pentru obligativitatea ca toate oraşele, comunele urbane din ţară, să fie membre şi să plătească cotizaţii. Aşa că de acum încolo nu vor fi numai oraşele care se înscriu singure ci toate oraşele trebuie să facă parte din Uniune şi să plătească cotizaţia. Acum este adevărat că legea nu prevede în mod obligatoriu anumite funcţiuni ale Uniunei. Ar fi vorba în primul rând de funcţiunile economice ale acestei Uniuni, ceeace s'a exprimat în atâtea congrese ale Uniunei. Ar fi chestiunea asigurărilor pe care le face astăzi Ministerul de Interne. Evident dacă această asigurare a comunelor s'ar face prin Uniune, am avea aci o funcţiune a Uniunei.

D-l Dem. I. Dobrescu: Tocmai de aceia ar trebui să examinăm chestiunea asigurărilor şi chestiunea creditului comunal. Toate acestea ar trebui concretizate într'un proect de lege. Aveţi Dvs. legi votate în străinătate în această privinţă?

D-l Lascar Catargi: Dacă sezisaţi pe Ministrul nostru la Berlin, care este foarte amabil — şi care mi-a trimis şi mie câte ceva — vă pune la dispoziţie tot ce s'a făcut în Germania în această chstiune. Fiindcă vedeţi Dvs., cace mă revoltă pe mine — şi dacă vorbesc pentru Municipiul Bucureşti, este acelaş lucru şi pentru Braşov şi pentru Cluj şi pentru toate oraşele mari din Romjnia — este că având averi de miliarde să fie obligat să te duci cu căciula în mână la o bancă să-i dea un milion credit şi publicul să nu poată să vină să subscrie la obligaţiunile D-tale şi să depună banii acolo unde ar fi absolută siguranţă.

Toate oraşele au lipsă de un fond de trezorerie. Chiar statul are momente când încasează impozitele în mod foarte lent şi de aceia i s'a deschis un credit de două miliarde la Banca Naţională. Cred că Uniunea Oraşelor ar putea să pompeze toate sumele care sunt disponibile în ţara întreagă fiindcă banul se ascunde, din cauza lipsei de siguranţă. In felul acesta am putea să obţinem chiar credite mari în străinătate, pentru materiale şi lucrări, ceeace ne-ar permite o desvoltare extraordinară, căci astăzi, în pasivitatea noastră, trebue să facem în fiecare an, din bugetul ordinar care se execută din bugete extraordinare. De ce Banca Românească care are un capital de 280 de milioane, poate să aibă la Banca Naţio-

www.dacoromanica.ro

nală un credit de un miliard şi jumătate şi de ce Uniunea Oraşelor n'ar putea să aibă şi ea un credit de un miliard sau două, împrumut plătibil într'un decurs de ani, prin care să se facă lucrări şi folositoare şi productive de venituri ? Căci astăzi cu bugetul de mizerie pe care îl are chiar capitala ţării, este oadevărată minune că D-l Primar mai poate face lucrări pe care toată lumea le vede. Fiecare oraş are o avere mai mult sau mai puţin importantă pe care poate s'o aducă ca aport social într'o proporţie, deşi în felul acesta se poate face o bancă, care să inspire încredere pentru toate ţările din lume şi prin care oraşele să poată cumpăra şi materiale pentru conducte, canalizări, şi aşa mai departe.

D-l Dem. I. Dobrescu: Acum îmi aduc aminte că imediat după adunarea anterioară eu însărcinasem pe un Domn Morărescu, care îmi făcuse un proect.

D-l I. oban: Mi se pare că vrea să fie angajat mai întâi şi pe urmă să predea proectul.

D-l Dem. I. Dobrescu: Atunci iată ce să facem : să-l trimitem pe D-l Deleanu la D-l Morărescu ca să ne dea proectul acesta, — voi vedea eu cum i-l iau. In acelaş timp, cum a spus D-l Catargi, vă rog să scrieţi chiar mâine Ministrului nostru la Berlin ca să ne dea toate datele în această direcţiune. De asemenea vă rog să-l întrebaţi pe D-l Vântu, care se ocupă cu chestiuni de drept administrativ — a făcut studii speciale — ce poate să ne dea în direcţiunea aceasta. Ar fi bine să venim cu un fel de organizare a Uniunei Oraşelor, în vederea creditului, lucrărilor în comun şi a asigurărilor.

D-l I. Roban: In această privinţă iată ce prevede art. 32 din statute, care fac parte din lege : „Uniunea Oraşelor poate înfiinţa o secţie (citeşte).

D-l Dem. I. Dobrescu: Prin urmare avem dreptul să organizăm o asemenea instituţiune.

D-l Cincinat Sfinţescu: Ne-am isbi de opoziţia Ministerului de Interne, care are Casa ei de Asigurare.

D-l Egri: La Congres o să facem o propunere în această privinţă şi dacă vor fi sănătoase desigur că congresul le va adopta. Insă câtă vreme nu vedem nouile proecte ce se anunţă atât proectul privitor la finanţele comunale cât şi cel administrativ, până atunci nu putem să facem nici o propunere.

D-l Lascar Catargi: Iată ce aş face eu, cu experienţa pe care o am. Acest credit comunal a fost creiat de către F. Orban, care a fost prim Ministru în Belgia şi care a organizat un credit comunal cu rezultate cât se poate de fericite, în Belgia. Ce aş face ? M'aş adresa Creditului Comunal din Belgia cu rugămintea să-mi trimită pe cineva, care n'o să ne coste multe parale ca să vadă cum ar putea să organizeze în ţara românească creditul comunal, având experienţa necesară pentru aceasta, căci noi trebuie să câştigăm timp. Noi trebue să profităm de o experienţă de 70—80 ani care poate să ne folosească.

D-l Dem. I. Dobrescu: Până când n'am informaţii precise nu putem să facem lucrul acesta, fiindcă creditul comunal din Belgia este de vre-o 70 de ani şi ceva şi poate să fie altele după principii mai noui.

D-l Lascar Catargi: Nu exxistă. Vedeţi dacă aş fi primar în locul Dvs., aş chema pe toţi primarii ale tuturor oraşelor şi aş întreba dela fiecare : D-ta ce capital poţi să subscrii şi aş face o bancă. Vă atrag atenţiunea că oraşele n'ar scoate în realitate nici un ban din casa lor, pentru că a doua zi mă duc la Banca Naţională şi mi se restitue ceeace am subscris.

D-l Egri: Cred că această centralizare n'ar fi folositoare. Principiul de astăzi este descentralizarea. Oradea are un capital de un miliard, averea oraşului.

D-l Dem. I. Dobrescu: Şi nimeni nu tratează cu Dvs.

D. Egri: Ba da. Şi dacă îmi trebue 120—150 milioane, n'aşi putea obţine această sumă dela un institut central pe care l-aţi organiza fiindcă vă veţi pomeni la un moment dat cu cereri pentru 2—3 miliarde lei şi nu le veţi putea satisface.

D-l Lascar aCtargi: Am avea un credit dela Banca Naţională.

D-l Egri: Eu sunt pentru descentralizare. Fiecare comună să-şi aibă instituţiunea ei bancară.

D-l Dem. I. Dobrescu: Nimeni nu opreşte o comună care face parte din Uniunea Oraşelor — Creditul Comunal — să facă şi operaţiuni comerciale independente pe care însă sunt sigur că nu lepoate face, independent de Uniune, în condiţiunile în care le faci prin această instituţiune centrală. Pentru că dacă eşti în Uniunea Oraşelor care reprezintă averi de miliarde, îmi închipui că se pot găsi foarte repede credite în toate părţile.

D-l Egri: Toate oraşele căpătăm credit.

D-l Dem. I. Dobrescu: D-ta de exemplu ai o avere de un miliard. Ei bine poţi. D-ta singur, să obţii un credit corespunzător averii D-tale în timpurile acestea ?

D-l Egri: Cât îmi trebuie.

D-l Dem. I. Dobrescu: Cu cât ?

D-l Egri: Cu 8%. Desigur că astăzi nu mai capeţi bani de nicăeri şi nici instituţiunea aceasta centrală n'ar căpăta. Insă dacă se schimbă situaţiunea economică va fi foarte uşor să contractăm împrumuturi, toate oraşele.

D-l Dem. I. Dobrescu: Dvs. ştiţi pe de altă parte că Statul în unele împrejurări nu poate să obţină împrumuturi, fiindcă ceeace împrumută el, nu este asigurat cu o avere oarecare. Prin urmare ceeace n'ar putea să facă statul, ar putea s'o facă Uniunea Oraşelor, de oare ce s'ar baza pe o avere lichidabilă urmăribilă. Prin urmare este incalculabil avantajul pe care l-ar avea Uniunea Oraşelor având creditul comunal organizat în felul acesta. In proect am pus chiar principul că atunci când vine o comună să se împrumute la acest credit, i se dă de trei ori atât cât reprezintă capitalul ei şi atunci noi emitem obligaţiuni, pe baza averii cu care era înscrisă acea comună ca membră a Uniunei şi aceste obligaţiuni ale unei organizaţiuni aşa de importante, cu siguranţă că şi-ar avea cursul lor, fiind interesat şi capitalul străin. Dacă noi astăzi, în starea în care ne găsim, avem pentru

www.dacoromanica.ro

Bucureşti propuneri de întreprinderi aşa de importante, vă închipuiţi ce ar reprezenta o Uniune a Oraşelor, având creditul comunal organizat şi bazat pe o avere aşa de considerabilă.

Acum desigur dacă oraşul Oradea ar căpăta un credit etim desigur ca n ar fi obligat să lucreze numai de cât prin Uniunea Oraşelor, dar cred că toate oraşele ar fi ispitite să intre în această organizaţiune.

D-l Corneliu Voicu: In luna Noembrie şi Decembrie am fost în Suedia şi am tratat cu o bancă foarte mare precum şi cu Societatea Swenska pentru contractarea unui împrumut, în vederea unor lucrări absolut necesare. Ei bine, n'am fost în stare să încheiu un împrumut de 20 milioane, cu toate obligaţiunile pe care ni le luam.

D-l Egri: Şi pentru ce? Pentru că n'au încredere în ţara românească.

D-l Corneliu Voicu: Au încredere în ţara românească. N'au încredere în Bulgaria, în Jugoslavia sau în Grecia, însă condiţiunile pe cari ţi le impun sunt aşa de grele încât nu poţi să le accepţi.

D-l Dem. I. Dobrescu: D-lor mai aveţi vreun punct de propus pentru congres?

D-l Corneliu Voicu: Chestiunea fondului comunal.

D-l Dem. I. Dobrescu: Subiectul D-tale — adică tutelă şi control — ar putea să cuprindă toate jicnirile pe care le avem.

D-l Egri: Ar mai fi şi subvenţiile de stat.

D-l Dem. I. Dobrescu: Ii dăm caracterul acesta: Tutelă, control şi contribuţii.

D-l Secretar General este rugat să trimită oraşelor deocamdată numai programul nostru, iar pe urmă şi celelalte informaţiuni, — cu rugămintea de a se înscrie la cuvânt, fiecare cu subiectul pe care îl vrea.

D-l D. I. Niculescu: Să se înscrie şi dacă e posibil să le depună cu câteva zile înainte de congres.

D-l Alexandru Boţoc: La Arad s'au întâmplat inundaţiunile grozave din anul trecut care au distrus câteva cartiere ale oraşului — mi de case — şi cred că ar fi de datoria statului ca în asemenea înmprejurări să suporte, dacă nu toată paguba dar în orice caz să contribuie la repararea acestor pagube care s'au ivit de pe urma inundaţiei. La Arad au fost trei cartiere distruse complect, pagubele se ridică la vre-o 15 milioane şi am obţinut numai 600.000 lei din partea tSatului.

D-l Săveanu: Este şi societatea Regina Maria, unde contribuim, dar de câte ori avem nevoie, nu ni se dă nici un ban.

D-l Dem. I. Dobrescu: Au depus la Blank şi au pierdut peste un milion şi ceva.

Acum chestiunea ridicată de D-l Boţoc s'ar putea pune la „Asigurări Mutuale". Am arăta acolo care este consecinţa lipsei de organizare. In cazuri de acestea ar putea fi o asigurare mutuală şi atunci se poate ilustra aceastăă nevoie de asigurare reciprocă dintre noi, cu întâmplări de acestea.

D-le Niculescu vă rog să trimiteţi la D-l Zamfir Brătescu, pentru că îl rugasem pe D-sa să lucreze ceva referitor la Creditul Comunal, bazat pe principiile de care vorbeam adineaori. D-sa urma să vină cu un proect pentru Creditul Comunal şiîntrebaţi-l cine ar fi specialistul care sa ne ţină o conferinţa la adunarea noastra. In acelaş timp vă rog să vorbiţi şi cu D-l profesor Răducanu.

Statutele Uniunei şi Incasarea Cotizaţiilor

D-l C. Sfinţescu: D-lor Dvs. ştiţi că atât legea din anul trecut cât şi vechile statute prevedeau anume cotizaţii, mergând progresiv, în raport cu bugetele, iar nu cu numărul populaţiei. In ultimii ani, de altfel ca şi înainte, aceste încasări au mers foarte greu. Deşi legea din 1932 ne dă dreptul ca să le executăm, să nu mai aşteptăm plăţile benevo, conducerea Uniunei a fost de părere ca deocamdată să nu facem această trecere prea bruscă de la contribuţia benevolă la o contribuţie oarecum silită. Şi am făcut acest fel de tranziţie prin trimiterea unui încasator al nostru în fiecare oraş mai important (căci cheltuelile erau foarte mari, încât pentru oraşele mai mici de multe ori nu merita să facem aceste cheltueli de transport pentru ceeace încasam), ca să obţinem plata cotizaţiilor măcar pe prezent, dacă nu şi pe trecut. De altfel pe trecut, Uniunea a tot absolvit de datorii oraşele şi probabil că s'au învăţat cu tradiţia aceasta. Dar acum pentru ca Uniunea să-şi îndeplinească funcţiunea care i s' atribuit de lege, trebuie să activăm. Or să activăm fără fonduri, fără ca oraşele care solicită Uniunii ca să le facă anumite servicii, să-şi plătească cotizaţiile, este absolut imposibil. Credem că anul acesta vom proceda ca şi anul trecut, adică să continuăm cu voiajorul nostru financiar, ca să meargă la fiecare oraş să solicite plata cotizaţiei pentru că numai aşa se poate încasa: prima dată i se promite că se va pune în buget te mai duci a doua oară şi a treia oară şi astfel încasezi ceva.

Insă, Uniunea n'are personal propriu şi a trebuit să întrebuinţăm în acest scop personalul serviciului nostru — plătindu-i abonamente pe C. F. R. — pentru încasarea acestor cotizaţii. Insă dacă înţelegeţi să procedăm şi anul acesta tot aşa...

D-l Alexandru Botoc: Cred că n'ar trebui să voiajeze nimeni, fiindcă noi plătim.

D-l C. Sfinţescu: Sunt numai câteva oraşe care plătesc numai decât — în special câteva oraşe mari din Transilvania — dar Moldova toată nu plăteşte nimic. Oltenia nimic, pentru Dobrogea, numai când am fost la Constanţa am încasat ceva. Basarabia nimic. Chiar faptul că Dvs. din Transilvania aţi venit şi la această întrunire de comitet, dovedeşte că este o provincie care se nteresează de Uniune, dar vedeţi, noi nu trbuie să ne mulţumim numai cu rezultatele care vin dela sine.

Acum experienţa noastră ne dictează să continuăm şi anul acesta cu sistemul de până acum adică şă nu încasăm în mod forţat, prin Administraţia Financiară. a-

www.dacoromanica.ro

ceste cotizaţii, deşi legea ne-ar da dreptul, pentru că atunci în loc să avem oraşele de partea noastră, le-am avea duşmane. Este mai bine să n uprocedăm prin persuasiuni.

D-l I. Roban: Rezultatul întregei noastre perseverenţe şi deplasări a fost că în 1932 dintr'un milion cât prevăzusem aproximativ — o prevedere minimală, pentru că altfel trebuia să fie trei milioane—am încasat 270.000 lei. Uniunea a trăit graţie subvenţiei pe care a dat-o Municipiul Bucureşti; odată 200.000, odată 100.000, iar pentru Institutul Urbanistic alţi 200.000 lei.

D-l Dem. I. Dobrescu: Cred că nu trebuie să exagerăm şi nu trebuie să forţăm lucrurile, pentru că în timpurile acestea de criză este foarte natural că membrii Uniunei să cam ezite să plătească aceste cotizaţii. Noi n'o să putem ajunge la încasarea cu uşurinţă a acestor cotizaţii decât atunci când vom arăta că Uniunea are un rol. In acest scop trebue să-i dăm un caracter mai practic, trebuie să arătăm că suntem utili aci la centrul oraşelor cărora le cerem aceste cotizaţii. De aceia vă rog ca Dvs. să-mi arătaţi cam ce servicii am putea să facem noi oraşelor, într'un fel oarecare.

D-l D.I. Niculescu: Una este legată de alta. Uniunea Oraşelor în adevăr nu trebuie să reprezinte numai o organizaţiune idealistică, morală. Ca să se vadă că trăieşte, ea trebuie să realizeze ceva practic. Ca să realizeze ceva practic îi trebuiesc ceva parale, pentru că cu mijloace de acestea !... De exemplu Uniunea a scos un buletin care este necesar pentru toate oraşele, dar vor să-l consulte şi în acest scop se face apel totdeauna la Municipiu: odată 1.000, odată 15.000, odată 20.000 lei. Şi dacă este vorba că această mişcare să fie întreţinută de Capitala ţării nu e nevoie de Uniunea Oraşelor: Dacă se crede însă că această Uniune poate să aducă rezultate practice fie care trebuie să-şi dea seamă că are nevoie şi de mijloace.

Acum eu nu cred că aceste cotizaţii nu se varsă de către oraşe din cauza crizei, fiindcă sunt cotizaţii minimale, ridicole: 2.000, 3.000, 5.000, — ci din cauza mentalităţii generale a ţării. Şi ca să iau funcţionarii Municipiului şi să-i transform în comişi voiajori, ca să încaseze aci 1.000 de lei, dincolo 2.000 de lei, mai întâi nu pot, pentru că funcţionarii sunt plătiţi să facă serviciul la Primărie şi pe urmă cred că dacă s'ar face o socoteală s'ar vedea că costă preea mult.

D-l C. Sfinţescu: 20% din încasări.

D-l D. I. Niculescu: Eu cred că nu se poate obţine adeziunea absolută a tuturor membrilor din această organizaţiune, asupra oricărei hotărîri care se ia. Intotdeauna ai să găseşti pe cineva care să fie contra. Poate că oraşul Iaşi o să zică: ce să plătesc? Nu-mi serveşte la nimic Uniunea Oraşelor ş. a. m. d. Dar dacă majoritatea a decis că această Uniune este bună, voinţa majorităţii devine voinţa tuturor, care se impune şi minorităţii. Şi atunci îmi pare rău că legea nu s'a aplicat dela început. Noi trebue să aplicăm legea. Poate vor fi oraşe care au să protesteze, dar legea este lege şi trebue aplicată.

Dvs. vă aduceţi aminte că s'a mai discutat această chestiune tot în forma aceasta, că treebue să fie o lege în baza căreia oraşele să fie obligate a înscrie în bugetele lor cotizaţiunile respective, pentru ca achitarea lor să nu se mai amâne dela o săptămână la alta, dela o lună la alta. De exemplu dacă aţi lua statutele Uniunei, art. 3: „Uniuneava organiza adunări pentru cristalizarea ideilor (citeşte).

Ei bine cu ce? Trebuiesc bani pentru aceasta.

D-l Dem. I. Dobrescu: D-nii mei vă atrag atenţiunea că D-l Niculescu este însărcinat cu partea financiară a Municipiului şi are mentalitatea creditorului (ilaritate).

D-l D. I. Niculescu: Eu ştiu altceva: că nu se poate face nimic fără parale.

D-l Dem. I. Dobrescu: Noi trebuie să ţinem cont de împrejurările actuale. Necontestat legea e bună şi trebuie să fie aplicată, — şi eu am spus dinainte că au să plătească foarte multe oraşe din Transilvania care ştiu ce înseamnă obligaţiunea legală, pură şi seacă dar că cele mai multe oraşe din vechiul regat n'au să plătească. Dacă noi am încreca să executăm, ne-am înstrăina nu numai simpatia, dar şi colaborarea oraşelor. Pentru că legea să poată să treacă, pentru ca hapul acesta să fie aurit, trebuie să organizăm ceva practic. De exemplu, sunt convins că de aci înainte Lugoşul are să plătească cu foarte mare plăcere — cerea de un an şi jumătate un milion pentru o asigurare, — nu ştiu ce era — m'am dus şi am obţinut să i se dea imediat suma.

D-l I. Roban: De câte ori oraşele au apelat la Uniune totdeauna au fost servite şi cu rezultate precise.

D-l Dem. I. Dobrescu: In orice caz vă rog indicaţi-ne serviciile pe care putem să le facem oraşelor.

D-l C. Sfinţescu: Pentru oraşul Arad s'a făcut intervenţie la Ministerul de Interne, pentru a se obţine un credit pentru sinistraţi. De asemenea s'au făcut diferite intervenţii pentru Lugoj — în chestiunea de care aţi amintit Dvs. — pentru Mercurea Ciuc, Sighişoara ş. a. m. d.

D-l Dem. I. Dobrescu: Iată ce ar trebui să facem: Dvs. din provincie sunteţi siliţi să veniţi de multe ori aci la Comitetul Central. M'am gândit că ar fi bine să înfiinţăm un contencios al Uniunei cu 2—3 avocaţi. In felul acesta am evita numeroasele cheltueli pe care sunt silite să le facă astăzi oraşele, pentru a-şi apăra interesele înaintea Comitetului Central de Revizuire sau înaintea altor autorităţi ori pentru a obţine unele informaţiuni pentru procese ş. a. m. d. (aprobări).

D. Secretar General este rugat să ne arate care avocat ardelean se admite în Bucureşti că cunoaşte bine dreptul, —să numim la Uniune un avocat ardelean, un bucovinean, un basarabean şi un regăţean (aprobări).

D-l Săveanu: Şi noi plătim cu plăcere. Ne obligăm să plătim orice sumă, însă cum a observat foarte bine D-l Preşedinte al Uniunei, să avem şi foloase reale fiindcă ce e drept, nu prea ne-am folosit până acum de serviciile Uniunei. La Comitetul Central avem foarte multe

www.dacoromanica.ro

procese de apărat şi pentru un singur proces 5.000 de lei reprezintă numai cheltuelile de deplasare. Or dacă ar exista un contencios al Uniunei, cu 3—4 avocaţi, care să cunoască bine dreptul administrativ, am plăti cu mare plăecre, având un folos real, cu toate garanţiile că vom obţine câştig de cauză.

Pe de altă parte aşi ruga pe D-l Sfinţescu să vină odată la Cernăuţi căci planul de sistematizare al oraşului nu este terminat iar inginerii noştri dela Serviciul Technic nu cunosc încă destul de bine principiile care se impun în această materie. Făcându-ne o vizită aţi putea să ne indicaţi care sunt aceste principii.

Prin urmare să avem foloase reale şi atunci cotizaţiile vor curge.

D-l Dem. I. Dobrescu: Ar trebui să organizăm nu numai un contencios al Uniunei, ci un birou de informaţiuni şi de intervenţii.

D-l Egri: Socot că o intervenţie numai atunci are efect dacă se face de o persoană care are oarecare vază. In momentul când această intervenţie se face de un funcţionar al Uniunii, nu mai duce la rezultat. Or D-l primar al capitalei nu poate să se ducă la toate Ministerele pentru fiecare oraş în parte.

D-l Dem. I. Dobrescu: Să vă explic ce înţeleg eu prin intervenţie. Intervenţia poate sá fie de mai multe naturi. Poate să fie vorba de o simplă intervenţie pentru a obţine poate un ajutor sau pentru a recomanda un avocat. Altceva este când trebuie să intervină primarul Capitalei într'o chestiune importantă. Noi îi dăm caracterul de birou de intervenţii pentru lucruri mărunte.

D-l Alexandru Botoc: Şi noi plătim pentru toate acestea.

D-l Egri: Aceasta poate să fie un punct special pentru Congres.

D-l I. Roban: Nici nu e nevoie de Congres pentru aceasta; este institutul care îl stabileşte acum şi îi dăm fiinţă.

Aprobarea dării de seamă a activităţii Institutului Urbanistic pe anii 1931, 1932 şi descărcarea gestiunei.

D-l C. Sfinţescu: Legea Uniunei Oraşelor şi a institutului urbanistic arată că în fiecare an trebuie să se dea descărcare de gestiune, iar prin regulamentul institutului urbanistic, anexat legii se arată ce activitate trebuie să aibă acest institut de contencios, technică şi financiară. Insă n'am putut să înfiinţăm toate secţiile, tocmai din cauza lipsei mijloacelor financiare.

D-l Alexandru Botoc: Noi suntem aci Comitetul Uniunei Oraşelor şi atunci se pune întrebarea: putem să hotărîm noi astázi, în mod valid, asupra acestui punct?

D-l C. Sfinţescu: Hotărît numai în ce priveşte Institutul Urbanistic care este o subdiviziune a Uniunei.

D-l Dem. I. Dobrescu: D-lor, văzând situaţiunea în care se găsesc oraşele din ţara românească văzând în cele mai multe oraşe, din vechiul regat mai cu seamă, nu este cunoscut urbanismul şi alicaţiunile lui, noi am căutat să înfiinţăm aci un institut urbanistic, care are ca scop să fim bine înzestraţi, cu biblioteci, cu planuri de sistematizare a oraşelor, cu tot ce ar trebui sá cuprindă un institut urbanistic într'o ţară civilizată. Şi am mai spus: pentru ca noi să avem o influenţă oarecare şi să îndrumăm oraşele spre sistematizarea lor, mai cu seamă pe cele din vechiul regat, care sunt lăsate în plata Domnului şi în starea de barbarie de acum 100 de ani, ele trebuie să se adreseze Institutului Urbanistic, ca să le trimitem un technician, un urbanist oarecare, un grădinar, etc., ca să facă un studiu al oraşelor în vederea sistematizárii lor. Adică să dăm facilităţi pentru sistematizarea oraşelor. Desigur că astăzi oraşele nu sunt obligate să se adreseze Institutului Urbanistic, în vederea sistematizării lor, putând să facă aceasta prin ele însăşi, dar să presupunem că este un oraş care nu vrea să facă o încercare de felul acesta, care poate să dea greş, însă nu ştie unde să se adreseze. Şi atunci am avea un loc unde să se adreseze, unde găseşte un specialist, care să facă studiile necesare pentru sistematizarea acelui oraş. Acesta este Institutul Urbanistic c care este vorba. Regulamentul nu este încă complect deoarece cred cá ar fi trebuit să fie o obligaţiune pentru oraşe ca să se sistematizeze, chiar prin institutul nostru. Actualmente această obligaţiune se impune numai „dacă apelează la străini". După părerea mea trebuia ca orice oraş să se adreseze în mod obligatoriu la acest institut.

Acum, pentru ca să putem să încasăm cotizaţiile în mod regulat, trebuie să anunţăm oraşele că avem acest institut, cu scopul arătat şi că pot să ne ceară un grădinar, un inginer, pentru sistematizare.

D-l C. Sfinţescu: Am pus-o în fiecare număr al buletinului, la sfârşit. O să facem afişe speciale.

D-l Corneliu Voicu: Pentru verificarea gestiunei, propun să delegăm doi domni din comitet.

D-l Egri: Delegăm pe D-nii Boţoc şi Sosoş. (aprobări).

D-l C. Sfinţescu: Dar trebuie aprobată şi darea de seamă, ca să fie supusă apoi şi Adunării Generale.

In Darea de seamă se arată cum s'a înfiinţat Institutul Urbanistic şi cum s'a înzestrat. Activitatea pe 1931, care este bazată pe deciziunile congresului din acel an — înainte de a se vota legea — a fost mai mult o activitate de înzestrare. Apoi am început sá funcţionăm pe baza legii care s'a votat.

In Darea de seamă arătăm ce s'a publicat în revista „Urbanismul" material technic, urbanistic, juridic, jujrisprudenţe în mateerie de urbanism.

D-l Dem. I. Dobrescu: Aceasta la Adunarea Generală. Aci este mai mult o verificare.

D-l Corneliu Voicu: Noi aprobăm, sub rezerva ratificării Congresului.

D-l Lascar Catargi: Pun întrebarea dacă nu ar fi în interesul ţării noastre să avem şi noi o fabrică de me

www.dacoromanica.ro

dicamente cum au francezii, elveţienii ş. a. m. d. dacă nu s ar putea face pentru ţara noastra ca Uniunea Oraşelor să intre în asociaţie, cu un capital, sau o fabrica mare din Germania sau Franţa, ca sa avem med camente pentru toate oraşele noastre, cât se poate mai eftin.

D-l Dem. I. Dobrescu: Până când nu organizăm partea economică a Uniunei, nu se poate face aceasta. Trebuie să organizăm mai intâi creditul şi celelalte lucruri. Acum suntem mai mult un fel de asociaţiune idealistă.

D-l Lascar Catargi: Dogmatică!

— Bugetul Institutului Urbanistic pe 1933.

D-l C. Sfinţescu: Acest buget urmează să fie aprobat şi de adunarea generală fiindcă intră în bugetul Uniunei. Am întocmit bugetul pe 1933. După cum vedeţi tot bugetul Institutului Urbanistic se bazează pe subvenţia Uniunei Oraşelor. Această subvenţie este trecută cu suma de 260.000 lei, ca să acopere numai imprimarea revistei, care este şi a Uniunei Oraşelor. Restul sumelor prevázute sunt încasările pe cari le-ar putea realiza Institutul Urbanistic, — o prevedere minimală, fiindcă anul trecut am realizat aceste sume şi anul acesta putem să realizăm mai mult, în care caz subvenţia poate să fie mai mică. In orice caz bugetul este astfel întocmit pe 1933, încât să fie echilibrat.

Acum Institutul Urbanistic n'are nici un personal. Tot ceeac s'a făcut până acum de către Direcţiunea Cadastrului Municipiului, care a dat ajutoare benevole. Insă trebuie neapărat 1—2 persoane care să îngrijească de casierie, de bibliotecă, de imprimarea revistei ş. a. m. d. In acst scop s'a prvăzut o sumă globală de 40.000 lei, pentru plata acestor servicii, nu cu sume fixe, ci în raport cu munca depusă. Suma totală a bugetului este de 340.000 lei, cu posibilităţi de sporire după încasările Institutului.

— Se aprobă.

D-l C. Sfinţescu: Institutul Urbanistic, după lege şi regulament este acela în sânul căruia se formează cele 3 secţiuni de care am vorbit: juridică, cu asistenţă judiciară; financiară şi technică. Conform statutelor Uniunii, conform legii şi regulamentului prevede că fiecare din aceste secţii trebuie să aibă câte un şef, conducător. Şi mă gândeam că astăzi ar trebui ca Dvs. să stabiliţi măcar cine să fie şefii acestor secţii urmând ca ei la rândul lor să-şi desemneze colaboratorii. Desigur ar fi bine ca şefii secţiilor să fie tot dintre şefii serviciilor primăriei, dela contencios dela serviciul financiar şi dela servciul technic.

D-l Dem. I. Dobrescu: Cred că deocamdată nu ar trebui să începem lucruri de acestea.

D-l C. Sfinţescu: In Regulament nu se prevede nici un salariu pentru aceştia, ci 20% din veniturile care ar rezulta din serviciile făcute de acel personal comunelor.

D-l Dem. I. Dobrescu: De exemplu ce ar putea să facă acum şeful serviciului technic?

D-l C. Sfinţescu: De exemplu este chemat de un oraş să facă un stuidiu în vederea sistematizării.

D-l Alexandru Boţoc: Aceasta nu s'ar putea discuta la Adunarea Generală!

D-l C. Sfinţescu: Este atributul Comitetului.

D-l I. Niculescu: Secţiunile acestea sunt determinate prin Regulament. Este vorba astăzi numai ca Dvs. să spuneţi cine să fie şefii acestor secţiuni, care sunt create.

D-l Dem. I. Dobrescu: D-lor, acum aţi făcut cunoştinţă cu Institutul Urbanistic: nu l-aţi cunoscut destul de bine până acum. De aceia nu puteţi să vă pronunţaţi astăzi. Dvs. aveţi să veniţi şi la adunarea generală şi atunci veţi arăta care este părerea Dvs. în această chestiune, pe cine să numim acolo, etc., — şi această chestiune va fi votată tot de Dvs.: la adunarea generală ne strângem în Comitet şi hotărîm atunci.

D-l I. Roban: Verificarea totală a activităţii Uniunii o facem tot atunci.

D-l C. Sfinţescu: In practica lucrurilor ar trebui ca în aceste secţiuni să căutăm să băgăm pe cineva dela Comitetul de Revizuire, dela Ministerul de Interne, căci numai aşa putem să-i avem de partea noastră cu concursul lor. De exemplu la Ministerul de Interne, cu aprobarea bugetului este d. Rădulescu care se ocupă cu partea financiară şi care are dorinţa să colaboreze cu noi. Prin urmare trebuie ca autorităţile unde lucrăm să aibă un reprezentant în mijlocul nostru (aprobări).

In privinţa personalului am arătat că prin fondul bugetar o să vedem ce facem. Insă cu aceste sume nu putem să aducem personal din afară şi va trebui să întrebuinţăm tot personalul nostru, prin orele libere, ca să facă aceste lucrări, cum am făcut şi la Uniune.

Acum pentru trecut, dacă Dvs. sunteţi de acord, pentrucă am avut un personal care a muncit şi n'a încasat niciun ban vă rog să aprobaţi o sumă globală pentru gratificaţii. Mă gândam până la 8—900 lei.

D-l Sosos: Până la 10.000 lei.

— Se aprobă.

— Acţiunea pentru ridicarea oraşelor noastre.

D-l C. Sfinţescu: Această chestiune s'a discutat dela început de d-l Preşedinte al Uniunei. Mi-a mai rămas un singur punct: Diverse, unde aşi avea două chestiuni de relevat.

Institutul Urbanistic, ca să fie mai cunoscut, când va fi complect organizat cu tot ceeace îi trebuie, va începe ţinerea unor conferinţe periodice ca să interesăm persoanele din afară pentru activitatea noastră, — chiar in acest local.

A doua chestiune: pentru că sperăm să fie mai multe persoane prezente astăzi, am adus aci câteeva publicaţii ale Institutului Urbanistic. Aş ruga ca D-nii primari să ne acorde ajutorul lor, cumpărând cel puţin publicaţiunile urbanistice care nu există în limba românească şi poate nici în alte limbi în care există numai publicaţiuni speciale care costă mii de lei, pe când aceste publicaţiuni costă sume minimale. Aceste publicaţiuni cuprind toate lucrările edilitare de care au nevoie oraşele la fiecare pas. Preţul unui exemplar este de 430 de lei.

www.dacoromanica.ro

D-l Dem. I. Dobrescu: Lăsaţi să-l recomandăm noi.

D-l C. Sfinţescu: Incă o chestiune este aceia a organizării şi executării parcurilor şi grădinilor publice: preţul unui exemplar este de 50 lei. La fel şi cu chestiunile cari interesează toate oraşele: cum se face un plan de sisteematizare, etc.

D-l I. Roban: Vă rog să luaţi cunoştinţă că încasările se fac în beneficiul Institutului Urbanistic.

D-l D. I. Niculescu: Şi lucrările sunt editate de Instituttutul Urbanistic.

D-l Dem. I. Dobrescu: Fiindcă a mvorbit noi despre publicaţiunile noastre, poate că ar fi ceva cam delicat. Să facem altceva: Municipiul face cadou fiecărui domn membru din comitet o colecţie de publicaţiuni, pentru ca cunoscându-le şi dacă veţi găsi că sunt utile, să vorbiţi despre ele la Adunarea generală. Aceste publicaţiuni sunt abecedarul primarului.

D-l C. Sfinţescu: Dacă fiecare membru al Uniunei ar lua câte un exemplar, s'ar acoperi toate cheltuelile.

D-l Dem. I. Dobrescu: D-ta te interesezi mai mult de partea financiară (ilaritate). Ridic şedinţa.

PROGRAMUL ADUNĂRII GENERALE A UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA (Bucureşti 25—27 Februarie 1933)

(Ziua I-a)

Sâmbătă *25* Februarie *1933*

— Şedinţa I-a, orele *10—13.*

a) Cuvântarea de deschidere a adunării, ţinută de d-l Dem. I. Dobrescu, primarul Capitalei şi preşedintele Uniunei Oraşelor din România.

b) Raportul d-lui I. Roban, secretarul general al Uniunei Oraşelor din România, asupra mersului Uniunii pe anii 1931 şi 1932.

c) Instituirea comisiunei de verificarea gestiunei pe exerciţiul 1931 şi 1932 şi pentru prezentarea proectului de buget pe anul 1933.

d) Delegarea unei comisiuni pentru întocmirea listei oraşelor şi persoanelor ce urmează a fi alese în comitetul Uniunei pe un nou period de 3 ani.

e) Tutela, controlul şi contribuţiuni impuse oraşelor expunerea d-lui Dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov.

— Şedinţa II-a, orele *17—20.*

Discuţiuni în jurul proectului pentru modificarea legii de organizare a administraţiei locale.

a) Expunerea d-lui D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei.

b) Propunerile municipiului T. Mureş.

c) Propunerile oraşului Suceava.

d) Propunerile municipiului Chişinău.

Ziua II-a

Duminică *26* Februarie *1933*

— Sedinţa III-a, orele *10—13.*

a) Raportul comisiunei referitor la descărcarea gestiunilor 1931 şi 1932 şi la bugetul Uniunei pe anul 1933

b) Politica comunală a oraşelor. Expunerea d-uli Preşedinte Dem. I. Dobrescu.

c) Discuţiuni în jurul finanţelor comunale.

1. Expunerea D-lui D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei.
2. Raportul municipiului Chişinău.
3. Studiul municipiului Arad.
4. Studiul şi propunerile D-lui ajutor de primar al municipiului Oradea, privitor la stabilirea în conducerea oraşelor şi la finanţele comunale.
5. Adresa municipiului Oradea, privitor la cheltuelile pentru şcolile secundare.
6. Propuneerea oraşului Suceava, privitoare la indemnizaţiile de chirie a funcţionarilor.
77. Referatele D-lui Corcescu, şeful serviciului financiar al oraşului Tighina, privitoare la subvenţia pentru Casa Generală de Pensiuni, la repartiţia fondului judeţean şi comunal la cotele adiţionale ce se încasează dela orăşeni în folosul judeţului şi la taxe şi contribuţiuni în baza leegii maximului.

— Şedinţa IV-a, orele *17—20.*

a) Propunerea comisiunei instituită pentru reînoirea comitetului Uniunei pe un period de 3 ani (1933—1935 incl.).

b) Continuarea discuţiunilor cu privire la finanţele comunale.

Ziua III-a

Luni *27* Februarie *1933*

— Orele *10—13.*

a) Delegaţia aleasă de adunarea generalsă se va prezenta D-lui Prim-Ministru. D-lui Ministru de Interne şi D-lui Ministru de Finanţe cu Moţiunile votate.

b) Ceilalţi delegaţi ai oraşelor participante vor putea vizita după dorinţă cu însoţitori ai municipiului Bucureşti:

1. Muzeul comunal.
2. Abatorul comunal şi instalaţiunile pendinte.
3. Uzinele Hidro-electrice Grozăveşti.

www.dacoromanica.ro

4. Institutul urbanistic şi expoziţia planurilor de sistematizare şi cadastrale pentru documentarea urbanistică la direcţiunea Casei lucrărilor oraşului din strada Nicolae Filipescu No. 23.

— **Şedinţa V-a, orele** *17—20.*

a) Comunicarea rezultatutlui asupra intrevederilor cu D-nii Miniştri.

b) Activitatea viitoare a Uniunei Oraşelor. Infiinţarea secţiunilor de asigurări şi credit comunal.

c) Raportul municipiului Chişinău, referitor la asigurări.

d) Diverse propuneri.

e) Inchiderea adunării generale.

Seara la orele 21, masă oferită de D-l Primar al Capitalei la restaurantul hotelului „Athenée Palace".

DESBATERILE CONGRESULUI CELEI DE A 8-a ADUNĂRI GENERALE A UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA (25—27 FEBRUARIE 1933)

(Ziua I-a)

Şedinţa se deschid la ora 16,30 sub prşdinţia D-lui *Dem. I. Dobrescu,* primarul municipiului Bucureşti, asistat de D-l *Ioan Roban, secretarul* general al Uniunei Oraşelor din România.

Biroul este format din D-nii *Alexa Boţioc,* primarul munincipiului Arad, *Dr. Corneliu Voicu,* primarul municipiului Braşov, membrii în comitetul Uniunei.

Ministerul de Interne este reprezentat prin D-l *Iulian Peter,* inspector g-ral ad-tiv.

Asistă D-l C. *Georgescu-Vâlcea,* prim preşedinte al Comitetului central de revizuire şi D-nii *A. Muşetescu, P. Modolea,* membrii ai Comitetului Central de revizuire ; D-nii *I. Nicolau,* directorul ad-ţiei locale din Ministerul de Interne, *C. Caloianu,* sub-director general şi *Al. D. Reuss,* prim referent al Comitetului central de revizuire.

Municipiile şi oraşele membre sunt reprezentate precum urmează :

Municipii

Oraşul Bucureşti, reprezentat prin D-l *Dem. I. Dobrescu,* primarul municipiului şi următorii Domni consilieri : *A. Bolintineanu, D-na Calipso Botez, St. Romanescu, G. Aslan, D. I. Niculescu, Lascar Catargi, Virgil Serdaru, Gh. Dumitrescu, Col. St. Balmez. Dr. Lucian Stănculescu, G. Milian Maximin. Emil Conduratu, Alexandrina Cantacuzino, Ivan M. Stoiu, Al. R. Protopopescu, Dr. Dumitrescu, Anghel Dumitrescu, B. Sepeanu, A. Solomon, G. T. Manea, Stere Ulmeanu, V. Condulescu, C. Brânzoi, S. Niculescu, Chiriţă Vasilescu. D. Tănăsescu, Ortansa Satmary, Cezar Simionescu, Manole Constantinescu, Iorgu Steriu, Andrei Ionescu, Ion Pavelescu, Iacob Friedman, D. Anastasescu, Vasile Vasilescu, Dr. I. Galimir, Aurel Lasscu, G. Slama, Ştefan Dragu ,G. Angelescu, I. Vasilescu-Nottara, D. Rădulescu, C. Algiu, Petre Bruteanu, D-na Margareta Ghelmegeanu, Dr. N. Dimitriu, C. Tunescu, N. A. Marinescu, Al. Coporan, Mihail Berceanu, Gabriel Schäffer, Al. Matak, Cristescu I. Iorgu Spirescu, Al. Pandele, Gh. Eftimescu şi Dr. H. Alperin.*

D-l Ioan Roban, secretar general al municipiului Bucureşti şi al Uniunei Oraşelor.

D-l Inginer Inspector G-ral *Cincinat Sfinţescu,* secretarul technic al Uniunei Oraşelor.

Deasemenea asistă temporar şi alţi domni consilieri şi directori de serviccii.

Oraşul Arad reprezentat prin Dnii *Alexa Boţioc,* primar. *Ştefan Olariu,* secretar şi *Al. Naghy,* consilier.

Oraşul Bacău reprezentat prin D-l *Văgăunescu,* primar.

Oraşul Bălţi reprezentat prin D-nii *St. Pirogan,* primar. *Ghick* consilier şi *Leanca,* consilier.

Oraşul Cernăuţi reprezentat prin D-nii *N. Săveanu,* primar, *Brăileanu,* secretar general şi *Octavian Ştefanovici,* şef de serviciu.

Oraşul Chişinău reprezentat prin D-nii *D. Bogos,* primar şi *A. Sibirsky,* secretar general.

Oraşul Oradea reprezentat prin D-l *Dr. Ioan Pelle,* consilier.

Oraşul Sibiu reprezentat prin D-nii *W. Goritz,* primar şi *Gh. Barbat,* secretar general.

Oraşul Satu-Mare reprezentat prin D-l *Demeter Teofil,* şeful serv. financiar.

Oraşul Tg.Mureş reprezentat prin D-l *Dr. Sim. Pântea,* secertar general.

Oraşul Timişoara reprezentat prin D-nii *Dr. E.Şagovici,* secretar general şi *Pavel Disela,* şeful serv. financiar.

Oraşe reşedinţe

Oraşul Botoşani reprezentat prin D-l I. Andriescu, ajutor de primar.

Oraşul Bazargic reprezentat prin D-nii *Achil Constantinescu* primar, *Boni Gheorghieff,* ajutor de primar şi Iulian Marinescu, secretar.

Oraşul Caransabeş reprezentat prin D-l *N. Domăneanţu,* primar.

Oraşul Deva reprezentat prin D-l *Ing. Ioan Kalman.*

Oraşul Fălticeni reprezentat prin D-l *N. G. Tanu,* secretar g-ral.

Oraşul Focşani reprezentat prin D-nii *Al. N. Constantinescu,* primar, *I. Romanoe,* secretar şi *Ing. Constantinescu.*

Oraşul Lugoj reprezentat prin D-l *Cornel Antal,* primar;

www.dacoromanica.ro

Oraşul Suceava reprezentat prin D-l *Nic. Caba*, primar.

Oraşul Turnu-Severin reprezentat prin D-l *Virgil Netta*, primar.

Oraşul Făgăraş, reprezentat prin D-l *V. Grama*, primar.

Oraşul R.-Sărat, reprezentat prin D-l *Lupescu*, primar.

Oraşul Tighina reprezentat prin D-l *Feodor Corcescu*, şeful serv. financiar.

Oraşe nereşedinte

Oraşele Baia-Maree şi *Baia Sprie* reprezentate prin D-l *Ioan Balint*, secretar.

Oraşul Balş reprezentat prin D-l *Ştefan Dumitrescu*, primar.

Oraşul Corabia, reprezentat prin D-nii *V.Rânjea*, primar şi *Florea Ionescu*, ajutor de primar.

Oraşul Câmpina, reprezentat prin D-l *Ing. Ionescu Voilă*.

Oraşul Balcic reprezentat prin D-l *George Nicolau*, primar.

Oraşul Medgidia reprezentat prin D-l *Gh. Rotaru*, preşedintele comisiunei interimare.

Oraşul Mărăşeşti, reprezentat prin D-nii *N. Mateescu*, primar şi *Culiţă Sava*, consilier.

Oraşul Petroşani, reprezentat prin *D-l Niciu*, primar.

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Domnilor, înainte de alte lucrări, să-mi daţi voie să trimitem următoarele telegrame:

M. S. REGELUI CAROL II

„Uniunea Oraşelor din România adunată în congres general, exprimă Majestăţei Voastre sentimentul ei de adânc devotament şi Vă roagă să luaţi sub augusta Voastră protecţiune năzuinţa noastră către o cât mai largă autonomie comunală, care să asigure desvoltarea unei largi civilizaţii orăşeneşti". (aplauze).

D-LUI PRIM-MINISTRU, D-LUI MINISTRU DE INTERNE ŞI D-LUI MINISTRU DE FINANŢE

„Uniunea oraşelor din România adunată în a VIII-a adunarea generală, vă trimit salutul ei respectuos şi vă roagă să acordaţi pe viitor întregul D-voastră sprijin pentru desvoltarea şi civilizarea oraşelor". (Aplauze).

Cuvântarea de deschidere a d-lui Dem. I. Dobrescu, Preşedintele Uniunei

Primul nostru cuvânt la deschiderea acestui congres, trebue să fie regretul că nu ne-am putut întruni mai des pentru ca să reuşim să facem mai repede din instituţia noastră, un adevărat organism viu. De formarea acestui organism depinde chiar civilizaţia ţării noastre. Criza care dă mult de lucru instituţiunilor comunale, perturbările ivite în schimbarea consiliilor comunale, din cauza deselor schimbări de guvern, cari din nenorocire se resimt din nou şi în mod grav în schimbările consiliilor comunale, suspendarea preşedintelui Uniunei Oraşelor, toate aceste cauze, au oprit opera de organizarea Uniunei, cerută de ultimul congres.

Şi, Domnilor, este timpul ca să perfecţionăm acest puternic instrument social. Oebunia nenorocitei noastre planete, care se resimte în toate direcţiunile sociale, se resimte grav şi în concepţiunile noui asupra drepturilor comunale. Măsuri pe care trebue să le ia puterea centrală pentru menţinerea ordinei, a ajuns să exagereze din ce în ce mai mult, puterile centralismului şi să ameninţe din ce în ce mai grav autonomia comunală. Vechea luptă dintre centralismul ad-tiv şi dintr autonomismul comunal, începe să se resimtă din ce în ce mai mult. In toate ţările lumii centralismul face ravagii în dauna autonomismului. Tutela centrală s'a transformat într'o administrare comunală directă; controlul s'a transformat în sâcâială; contribuţia comunelor la funcţionarea organului central, s'a transformat în confiscarea veniturilor comunale; statul parazit al comunelor, a devenit azi statul vampir al visteriei comunale. Ruralismul ameninţă urbanismul şi complotul de ruralizare este atât de mare şi de general, încât la fiecare pas îţi vine să strigi: săriţi barbarii. Comunele nu mai pot realiza nimic din cauza sărăciei lor de către Stat, din cauza chiţibuşurilor tutelei şi a sâcâelii controlului. Puterea centrală nu vrea să înţeleagă că un primariat însemnează o oarecare specializare prin studii şi prin experienţă şi că amestecul ei inoportun însemnează urbanism improvizat. Formalismul legilor în timpul cazului cu boi, anihilează avântul şi urgenţa realizărilor, din timpul telegrafiei fără fir; controlul a devenit formă, tutela o chinezerie, îndrumarea o bizarerie. In ţara noastră primariat însemnează martiraj. La noi nu s'a înţeles că în oraşele noastre lăsate în părăsire, nu se mai poate lucra decât cel mult câţiva ani. pentrucă mai târziu va trebui să dărâmăm, ceeace am lăsa să se construiască; să expropriem scump ceeace azi putem să cumpărăm eftin şi să distrugem din nou aşezările oamenilor, făcute cu mare trudă. Nu înţelegem că în opera de urbanizare a oraşelor noastre înapoiate, tot ceeace se face la timp este de pomană şi că tot ceeace se face tardiv este o risipă. Nu înţeleg că primarul de azi trebue să lucreze şi pentru primarii de mâine şi că un primar este cu atât mai realist, cu cât este mai inactual. Puterea centrală a tuturor ţărilor în loc să se ocupe să repare o ţară întreagă, nenorocită tot de ea, găseşte că trebue să sâcâe chiar pe primarii care au reuşit să repare cel puţin oraşul lor. De frică să nu greşim, puterea centrală ne împiedică să lucrăm şi ne recomandă să dormim, pentru ca să nu păcătuim. Centralismul nu înţelege că în concepţia noastră naţională, este mai bine să lucrezi ceva greşit, decât să nu lucrezi nimic. Din cauza descurajării centralismului oraşele noastre şi capitala noastră, au rămas de râsul vecinilor care erau în urma noastră în secole de civilizaţie.

www.dacoromanica.ro

Exagerările centralismului constituesc un pericol social mare, pentru că pe când centralismul este produsul perioadei de barbarie, autonomismul este cauza şi efectul perioadei de civilizarea omenirei. Tot ceeace se restrânge din libertăţile comunale este un complot contra civilizaţiei însăşi Numai autonomia comunală a produs şi menţine civilizaţia politicei şi a moalei sociale. Pe când centralismul însemnează anonimat, autonomia însemnează răspunderea faţă de cetăţenii care controlează, pe când centralismul însemnează administraţie ocultă, autonomia însemnează administraţie cu ferestrele deschise; pe când centralismul însemnează controlul funcţionarilor solidarizaţi în abuzurile lor, autonomie însemnează controlul cetăţeanului însuşi, interesat la cinstea şi progresul binelui public. Pe când centralismul însemnează perpetuarea ignoranţei politice, autonomismul însemnează o permanentă şcoală politică, însemnează şcoala patrotismului,, şcoala binelui public, şcoala solidarităţii sociale şcoala politicei şi moralei sociale.

Dar Uniunea Oraselor are mai cu seamă marele rol, de a pune bazelee unei politici orăşeneşti, pentru a nu se pierde echilibru între Stat şi oraş numai ţările cu sate tari şi cu oraşe mari, pot să se bucure de toate binefacerile unei adevărate civilizaţii. Ruralismul poate să dea mulţumirea, dar nu poate să dea perfecţiunea socială. Ruralizarea unei ţări este acefalizarea ei.

Domnilor, pentru ca să putem da viaţă instituţiei noastre, trebue să procedăm la realizări practice, cu rezultate utile, trebue să legăm oraşele nu numai prin declaratiuni de principii abstracte, ci şi prin interese practice comune, care lucrând împreună pot să apropie oraşele, să nască emulatia lor şi să formeze spiritul oraselor române, care va fi chiar spiritul nostru naţional. In acest scop am redactat un proect de credit comunal, am format un regulament de turism, vă vom cere autorizarea de a numi la centru avocaţi desemnaţi de fiecare provincie pentru reprezentarea oraşelor la instanţele centrale de tot felul. Vom forma un birou de informaţiuni de intervenţiuni, de procurări de acte, şi de tot ceeac are nevoie un oraş, să i se dea dela centru. Aceste biurouri împreună cu acesti juristi vor servi şi de biurou de studii, pentru facerea regulamentelor cerute de diferite legi comunale, care au rămas şi astăzi fără norme de aplicaţie. Acest biurou trebue să servească şi de comitet de studii pentru legiferări comunale. Vom căuta mijlocul să desvoltăm noua noastră institutie de modernizare a oraselor, prin „Institutul urbanistic" realizat anul trecut printr'o lege specială. Prin el putem să punem o stavilă complotului de barbarizarea oraselor noastre, prin realizările şi sistematizările profane. Prin ajutorul Institutului vom pune stavilă desurbanizării oraşelor din nouile provincii care au suferit mult din cauza mânilor profane care le-au atins cu brutalitate şi cu nepricepere Şi mai cu seamă să nu ne despărţim de aci înainte de a regula chestiunea ajutorării săracilor apartinând altor orase Starea de astăzi este o stare de crudă barbarie.

Domnilor, Uniunea Oraşelor trebue să devină din ce în ce mai strânsă, pentru ca să ajungă din ce în ce mai eficace în marea luptă contra centralismului administrativ şi contra curentului de ruralizare a oraşelor. Lupta pentru autonomia comunală şi pentru urbanizarea oraşelor, este chiar lupta pentru progresul civilizaţiei în ţara noastră.

Trebue să convingem opinia publică că viitorul ţării româneşti stă nu numai în ţăria satelor, dar şi în civilizaţia oraşelor sale.

Cu aceasta, declar deschisă a VIII-a adunare generală a Uniunei Oraşelor din România.

D-l Iulian Peter, din partea Ministerului de Interne, are cuvântul.

Cuvântarea D-lui Iulian Peter, Insp. G-ral administrativ

Domnule preşedinte, domnilor primari, în numele d-lui Ministru de Interne, viu să vă aduc salutul puterii centrale. Lucrările congresului din anul acesta vor avea o importanţă deosebită. Deja acum trei ani mi se pare, în lucrările congresului trecut, s'au resimţit dificultăţile care s'au ivit în anii din urmă însă evenimentele au mers cu un ritm mai accelerat decât legislaţia şi chiar decât putinţa ad-ţiei de a se adapta.

Unii spun că nu este bine să se legifereze sub presiunea evenimentelor şi să se urmeze prea de aproape curentele trecătoare. Alţii spun, dimpotrivă, că este bine să se ia iniţiataive curagioase şi să se facă o organizare temeinică a unei administraţiuni cu totul noi.

Orice soluţiune s'ar adopta, nu se poate legifera temeinic decât în baza unor date bine sistematizate, decât în baza unor cercetări bine conduse şi a unor desbateri cât mai largi.

Aceasta este unul din rosturile acestui congres periodic.

D-voastră reprezntaţi sindicatul intereselor materiale, morale şi intelectuale ale tuturor cetăţenilor oraşelor din întreaga ţară. Trebue armonizate aceste interese armonizate şi cu putinţa statului, care şi-a văzut putintele sale micşorate într'o măsură catastrofală.

Dar această operă de informare a puterii centrale, această operă de sistematizare a unei legislatiuni noui, Dvs. vă incumbă s'o săvârşiţi cât mai temeinic.

Domnule presedinte pentru şedinta viitoare, îmi veţi da voie nu în calitate de reprezentant al Ministerului de Interne, ci de simplu membru, să iau parte activă la discuţiunea unor probleme şi nădăjduesc că din acest congres va ieşi, ca şi din congresele trecute o lumină puternică care poate să călăuzească pe legiuitor. (Vii aplauze).

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Urmează raportul D-lui I. Roban secretarul general al Uniunei Oraşelor din România, asupra mersului Uniunei pe anii 1931 si 1932.

www.dacoromanica.ro

D-l Ioan Roban, secretar general, dă citire următorului raport:

DAREA DE SEAMA A UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMANIA, PENTRU ANII 1931 ŞI 1932

(1 Ianuarie 1931—1 Ianuarie 1933)

A 8-a adunare generală a Uniunei Oraşelor ar fi trebuit ţinută conform statutelor, în anul trecut 1932, dar schimbările de guvrn şi divrsele modificări ale legii de administraţie locală, au adus inerentele turburări în conducerea oraşelor şi cu ele îndeletniciri de alt ordin, ca' au făcut inoportună convocarea adunării.

Faţă de această situaţie s'a făcut ca şi în trecut aplicarea pe anul 1932 a bugetului exerciţiului 1931, votat de adunarea generală dela 24—26 Ianuarie 1931, astfel că se vor supune D-voastră spre verificare şi aprobare două gesituni: una a anului 1931 şi alta a anului 1932.

Dar înainte de cifre, câteva cuvinte asupra activităţii Uniunei în acşti doi ani.

Activitatea Uniunei Oraşelor pe anii 1931 şi 1932 s'a concentrat mai ales în jurul desvoltării şi afirmării Institutului Urbanistic al Uniunei înfinţat potrivit hotărîrei adunărei generale dela 24 Ianuarie 1931, care a şi afectat prin bugetul Uniunei pe 1931 1un fond de 200.000 lei pentru secţiunile acestui institut şi altul de 100.000 lei pentru instalarea institutului.

Puternic sprijinit de D-l Primar general al Capitalei, preşedintele Uniunei noastre, care a pus la dispoziţie sălile necesare pentru expoziţie şi a donat cărţi în valoare de peste 30.000 lei, activitatea Institutului Urbanistic a început dela 1 Iulie 1931, desfăşurându-se mai ales în vedereea organizărei, instalărei şi adunărei materialului necesar.

Deşi potrivit regulamentului special administrativ Institutul Urbanistic şi descărcarea gestiunei lui cade integral în competina comitetului Uniunei, către care s'a şi făcut cuvenita dare de seamă în eşdinţa dela 6 Februarie a. c., totuşi găsim necesar a supune şi la cunoştinţa adunărei generale activitatea acestei secţiuni, ea reprezentând şi înglobând cele mai multe dinprincipalele scopuri şi atributiuni ale Uniunei Oraşelor.

Organizarea şi instalarea Institutului Urbanistic se datoreşte îndeosebi muncei fără preget depusă de D-l Inginer Cincinat Finţescu, secretarul technic al Uniunei, care este în acelaş timp si un important donator, d-sa înzestrând institutul cu 190 volume technice şi cu 175 bucăţi planuri ale oraşelor străine.

Dela înfiinţarea Institutului Urbanistic, organul de publicitate al Uniunei Oraşelor, a fost trecut sub directa conducere a institutului şi sub îngrijirea lui s'a scos cinci numere în anul 1931.

Cu fondurile puse la dispoziţie de Uniune Institutul Urbanistic a fost înzestrat în cursul anului 1931 cu mobilierul necesar aşezat în patru săli mari din localul Dir. Cassei Lucrărilor Municipiului din str. Nicolae Filipescu Nr. 23. De asemenea institutul şi-a procurat un fişier în care s'au lucrat până acum 700 fişe, indicând materialul ce se poate găsi în bibliotecile din Bucureşti, relativ la urbanism şi ramurile anexe, lucrare ce sperăm a se complecta în cursul anului 1933.

Demne de menţionat dintre înzestrările Institutului Urbanistic sunt şi 12 albume mici şi 2 albume mari în care s'au lipit şi clasat 200 fotografii şi desenuri cu vederi urbanistice din ţară şi străinătate, cum şi articole din ziare şi reviste româneşti şi străine, în legătură cu urbanismul.

Pentru îmbogăţirea materialului de documentare a institutului s'au mai procurat şi peste 30 de tablouri cu vederi şi fotografii din ţară şi străinătate, cum şi 8 machete reprezentând diferite studii pentru amenajarea pieţei Teatrului Naţional şi dealului aPtriarhiei din Bucureşti.

Activitatea Uniunei Oraşelor pe anul 1932 unită cu aceea a Institutului Urbanistic, marchează un progres simţitor în desvoltarea instituţiei noastre.

In adevăr, mulţumită diligenţei biuroului central, Uniunea Oraşelor şi Institutul Urbanistic a căpătat potrivit legii din 21 Aprilie 1932, calitatea de personalitate juridică.

Trebue să reamintim că dela promulgarea acestei legi toate oraşele din ţară sunt membre ale Uniunei şi Institutului Urbanistic, astfel că pe această cale legală numărul membrilor Uniunei s'a dublat.

In anul 1932 s'a urmărit continuu perfecţionări şi prima a fost transformarea Monitorului Uniunei Oraşelor în revista „Urbanismului", care a devenit dela 1 Ianuarie 1932 organul de publicitate al Uniunei Oraşelor.

Revista Uniunei, cum de altfel trebue să fie cunoscută de Dvs. ea trimiându-se tuturor oraşelor fără excepţie, a apărut regulat la 2 luni odată, cu material important şi bogat ilustrată, tratând probleme urbanistice de primul ordin şi cuprinzând pe materii, următoarele subicte tratate: 1) Studii. 2) Dări de seamă. 3) Discuţii. 4) Din viaţa oraşelor. 5) Note cu caracter urbanisticoedilitar asupra diverselor chestiuni din străinătate si dela noi. 6) Recenzii din revistele române şi străine. 7) Sumarele revistelor române şi străine ce pot interesa urbanismul. 8) Bibliografii de specialitate. 9) Jurisprudenţe şi legi. 10) Curierul Uniunei, informaţiuni şi ştiri dela Ministerul de Interne şi relaţii dela Institutul Urbanistic.

Toate eforturile noastre au fost de a dobândi cât mai mulţi colaboratori, anunţând regulat oraşelor că revista „Urbanismul" ţine la dispoziţie coloanele sale pentru orice publicaţiuni de resort comunal, dar ca şi în trecut glasul nostru n'a fost auzit.

Este adevărat că am înregistrat şi satisfacţiuni cu noua revistă, deoarece peste 30 de reviste technice din

www.dacoromanica.ro

ţară şi străinătate au anunţat apariţia ei şi s'au ocupat de articolele publicate de noi.

Insistăm însă, că nu trebue un moment uitat că revista este manifestarea vie a Uniunei Oraşelor şi că ea formează legătura permanentă între toate oraşele şi propagă cultura urbanistică.

Pentru a forma şi o bibliotecă urbanistică, tot în cursul anului 1932 s'au scos 6 broşuri cu studii generale de estetică, urbanism şi lucrări technice.

Afirmăm că aceste broşuri cuprind tot materialul documentat necesar oraşelor entru lucrările lor şi că modul cum au fost orânduite şi tratate subiectele ce cuprind, fac din ele singurele publicaţiuni de specialitate ce se pot găsi în literatura technică română şi străină.

Aceste broşuri se află de vânzare la Institutul Urbanistic, în folosul căruia autorii lor şi-au cedat drepturile.

Ca şi în trecut, Uniunea Oraşelor din România şi-a păstrat strânse legăturile cu uniunile altor ţări, făcând interschimbul organelor de publicitate şi plătind regulat taxele de membru la Uniunea Internaţională a Oraşelor din Bruxelles şi la Asociaţiunile urbanistice din Londra.

In luna Mai 1932, cu ocaziunea Congresului Internaţional al Oraşelor, ţinut la Londra, Uniunea Oraşelor a invitat toate municipiile din ţară să-şi trimită rerezentanţi, dar nu s'a primit nici un răspuns afirmativ.

Cum la acest congres se anunţase participarea aproape a totalităţii uniunilor naţionale şi reprezentanti ai oraşelor mari, din circa 50 de ţări de pe glob Municipiul Bucureşti pentru prestigiul ţării şi al Uniunei Oraşelor din România, a trimis ca delegaţi la Londra pe D-l ajutor de primar D. I. Niculescu şi pe subsemnatul.

In revista „Urbanismul" Nr. 7—8 din Iulie—August 1933 s'a publicat o amănunţită dare de seamă întocmită de subsemnatul asupra acestui congres şi din ea s'a putut vedea importanţa ce s'a dat delegaţiei noastre, cum şi discuţiunile ce s'au făcut în chestiunile comunale ce au figurat pe ordinea de zi a congresului.

După aceeastă scurtă privire asupra activităţii Uniunei, să trecem la expunerea situaţiunei financiare a ei, situaţiune de care precum s'a afrimat la toate adunările generale precedente, depinde puterea de desvoltare a instituţiei.

Din numărul total de 171 oraşe devenite membre ale Uniunei, nici 10% nu pot fi considerate complect în regulă cu plata taxelor de membru.

Pentru a nu folosi chiar din primul an dispoziţiunile din legea Uniunei, în ceeace priveşte încasarea taxelor de membru direct dela Ministerul de Finanţe în contul oraşelor, ne-am străduit a ţine cât mai strânsă legătura între Uniune şi oraşele membre, trimiţând un reprezentant al nostru cu delegaţia de a încasa la faţa locului aceste taxe.

Cu toată această bună măsură, rezultatele au fost departe de aşteptările noastre, căci din evaluarea bugetară de lei 1.590.000 cuveniţi anual ca cotizaţii, conform statutelor s'a încasat abia :

Lei 409.024.— restanţe pentru anul 1930
„ 344.000.— „ „ „ 1931
„ 363.000.— „ „ „ 1932

In aceste sume vă rog să reţineţi că intră şi cotizaţia Municipiului Bucureşti de 100.000 lei pe an.

Incasările şi cheltuelile pe anii 1931 şi 1932, se cifrează precum urmează :

Anul *1931*

Sold la 31 Decembrie 1930 lei . . .	272.474
Incasările în cursul anului	805.664
Total lei . . .	1.078.138
Plăţi în cursul anului	609.642
Sold numerar reportat pe 1933	468.496

Anul *1932*

Soldul la 21 Ianuarie 1932	468.496
Incasări în cursul anului	645.389
Total lei . . .	1.113.885
Plăţi în cursul anului	757.251
Sold numerar reportat pe 1933	356.634

Pentru toate cheltuelile făcute, în care intră şi cele pentru Institutul Urbanistic, s'au încheiat cuvenitele conturi de gestiune, însoţite de actele justificative respective.

Potrivit normelor aplicate de trecutele adunări generale, vă rog să binevoiţi a delega o comisiune compusă din 3 persoane care să verifice gestiunile şi actele justificative ce vom prezinta, rămânând ca în viitoarea şedinţă, pe baza proceselor verbale ce se vor încheia, adunarea să dea cuvenita descărcare gestiunilor.

Deasemenea vă rugăm a delega aceeaşi comisiune, ca împreună cu subsemnatul şi D-l Ing. Insp. G-ral Sfinţescu, secretarul technic al Uniunei, să întocmească şi să vă supună proectul de buget al Uniunei pe anul 1933.

Nu pot încheia prezenta dare de seamă fără a atrage binevoitoarea Dvs. atenţiune asupra avantajelor ce vor decurge pentru fiecare oraş în parte, desvoltarea biurourilor de technică şi contencios ale Institutului Urbanistic, acestea putând ajuta şi susţine interesele oraşelor pe lângă toate autorităţile din Bucureşti şi în special în faţa Comitetului eCntral de Revizuire si în chestiunile de contencios administrativ.

Buna organizare, regulata funcţionare şi desvoltarea acestor biurouri în măsura trebuinţelor, este însă, în funcţiune directă de chipul cum oraşele membre vor înţele pe viitor a-şi achita cotizaţiunile conform statutului.

www.dacoromanica.ro

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Trecem, domnilor, la instituirea comisiunei de verificarea gestiunei pe exercitiul 1931 şi 1932 şi pentru prezentarea proectului de buget pe anul 1933.

Vă propun să delegaţi în această comisiune pe D-nii Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad, Dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov şi iVrgil Netta, primarul oraşului Turnu-Severin.

— Adunarea aprobă.

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Urmează acum delegarea unei comisiuni pentru întocmirea listei oraşelor şi persoanelor ce urmează a fi alese în comitetul Uniunei pe un nou period de trei ani.

V'aşi ruga să delegaţi aceeaşi comisiune şi cu întocmirea acestei liste, fiind o operaţiun foarte simplă.

— Adunarea aprobă.

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Are cuvântul D-l Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov, asupra punctului următor din ordinea de zi:

TUTELA, CONTROLUL ŞI CONTRIBUŢIUNI IMPUSE ORAŞELOR

D-l Dr. Corneliu Voicu, primarul municipiului Braşov: Domnule preşedinte, domnilor membrii, în şedinţa din 6 Februarie a. c., a comitetului Uniunei Oraşelor, am avut onoarea să fiu delegat să fac o expunere înaintea acestui onorat congres, asupra următorului subiect: Tutelă, control şi contribuţii.

Evident, sunt chestiuni cari ne interesează pe noi toţi şi am socotit în interesul soluţionărei acestor chestiuni cel puţin pe viitor, să semnalez tuturor colegilor mei, care ar fi calea pe care trebue să o urmăm ca să putem repara toate aceste neajunsuri care sunt foarte dăunătoare astăzi intereselor noastre.

Este incontestabil că aparatul nostru administrativ, în ce priveşte gospodăria Municipiilor lasă foarte mult de dorit. Vina este a se atribui în cea mai mare parte împrejurării că cu ocazia elaborării legilor administrative şi financiare n'au fost şi nu sunt consultate elementele de valoare de cari dispune administraţia comunală şi cari datorită îndelungatei practice puteau aduce o reală contribuţie la soluţionarea în mod fericit a atâtor probleme de o capitală importanţă în viaţa administraţiei noastre, în urma cărui fapt se putea spera în mod sigur la un început de progres al oraşelor, cari astăzi în cea mai mare parte în lipsa surselor necesare pentru acoperirea cheltuelilor impuse, îşi trăesc zilele în agonie din cauza, Tutelei excesive, a controlului inexplicabil de sever şi formalist şi a Contribuţiunilor multiple ce se impun şi cari toate duc la desorganizarea aparatului nostru comunal şi la secătuirea tuturor veniturilor disparente din zi în zi.

Dacă prin L. O. A. L. din 1929 s'a încercat să se asigure un regim mai favorabil desvoltării oraşelor prin autoadministraţie şi descentralizarea administrativă pe care a înţeles să o acorde; punerea în practică a acestor dispoziţiuni, au fost anichilate prin diversele legi aduse ulterior şi cari au impus comunelor sarcini insuportabile.

Credem, că cel puţin acuma se impune ca Uniunea oraşelor din România, — care prin membrii săi este cea mai chemată să cunoască toate problemele în complexitatea lor, şi să aibă şi soluţiunile necesare pentru asigurarea desvoltării oraşelor, — să ia cuvenitele măsuri pentruca D-nii: Ministru de Interne şi Finanţe să accepte ca în comisiunile care lucrează la legea administrativă şi financiară să figureze delegaţii Uniunii cari vor susţine proectele elaborate de către Uniune.

Pentru ca să se poată asigura desvoltarea şi înflorirea oraşelor noastre este imperios necesar de a li se acorda din partea tSatului dreptul de autonomie, drept pe care oraşele din provinciile alipite l'au avut, şi în urma căruia a putut să ajungă la starea înfloritoare cunoscută.

Ţinem să constatăm că în actualul sistem administrativ nu s'a acordat cuvenita însemnătate administrării corespunzătoare importantului rol pe care Municipiile îl au de îndeplinit în viaţa Statului.

Experienţa tuturor ţărilor ne-a dovedit că mai ales oraşele mari Municipiile sunt factorii primordiali de progres ai unei ţări, fiind centrele vieţii culturale şi economce, prin care se face valorificarea tuturor forţelor latente ale unui neam. Ele constituesc nuclee de populaţie ale acelei clase sociale, care este păstrătoarea conştientă a tradiţiei şi a spiritului de demnitate naţională, iar dacă pătura ţărănească constitue rezervorul nesecat de energii al unei naţiuni şi fundamentul ei, burghezia este axa ei de susţinere, prin care naţiunea se ridică dintr;o simplă entitate etnografică, în sfera organismelor sociale disciplinate şi organizate, cu viaţa de sine stătătoare, va viaţa de stat, după cum tot prin ajutorul şi intermediul acestor centre orăşeneşti ţărănimea participă şi la viaţa economică modernă.

Din aceste cauze mai toate statele au căutat printr'o legiferare largă şi înţelegătoare să stimuleze desvoltarea acestor centre de viaţă naţională, oraşele. Singurul mijloc prin care s'a putut ajunge la o desvoltare şi înflorire a oraşelor a fost dreptul de autonomie ce li s'a acordat în mod efectiv şi nu numai formal din partea statelor respective.

Acordându-se oraşelor dreptul de autoadministrare şi rezervând statului numai rolul de stimulator al acţiunilor gospodăreşti şi de control asupra executării legilor şi al îndeplinirii marilor interese naţionale şi de stat se va putea reda viaţă atâtor centre de bogăţie si progres eliminându-se toate greutăţile invincibile din cauza formalismului greoi si excesiv.

Soluţionarea problemei discutată mai sus nu se poate obţine decât prin elaborarea unei legi speciale pentru Municipii, care să ţină cont de condiţiunile şi necesităţile sale specifice, asigurând continuitatea în conduce-

www.dacoromanica.ro

rea comunei care trebuie odată să fie ferită de fluctuaţiile vieţii politice şi orice alte influenţe contrare intereselor ei.

Numai astfel se va putea evita că cei necunoscători ai necesităţilor şi condiţiunilor locale să nu mai poată înăbuşi din birourile lor iniţiativele, să complice şi să tărăgănească soluţionarea măsurilor luate în interesul comunei sunt gardate de către organele locale, instituite prin legi, şi cari sunt alese de către cetăţeni ca delegaţia în consiliul comunal, compus din cele mai valoroase elemente şi cari singuri sunt în măsură a cunoaşte necesităţile oraşelor.

Se impune deci ca Municipiile şi oraşele să-şi poată organiza administraţia şi fixa erarchia şi atribuţiile după necestăţile locale; să-şi asigure veniturile prin fixarea de impozit în scopul efectuării lucrărilor edilitare şi pentru perceperea de taxe pentru contra serviciile prestate, etc.

In ce priveşte bugetul şi compunerea lui să fie aprobată numai de către Consiliul comunal singur care este în măsură să ştie ce anume trebuie să cuprindă ca venite şi cheltueli, Statul având latitudinea de a controla şi posibilitatea de a-l examina dacă la întocmirea lui s'a respectat dispoziţiunile legale, putând dispune suspendarea executării bugetului referitor la părţile cari nu corespund dispoziţiunilor legale, Restul bugetului putându-se executa.

In concluzii pentru asigurarea desvoltării oraselor este necesar a li se acorda o autonomie neîngrădită prin ale legi, o descentralizare cât mai complectă astfel ca orasele să aibă latitudinea de a hotăîr în cauzele administrative financiare fără a mai fi nevoie a se îndeplini atâtea formalităţi tutelare, create în număr cât mai mare cu atât mai mult cu cât bugetele Municipiilor în special şi al oraşelor în general nu influenţează cu nimic bugetul general al tSatului, din contră îl complectează prin diferitele cheltueli pe cari le suportă (Instructia asistenţa, etc.).

Controlul.

Controlul instituit prin legile existente pe lângă că constitue o cheltuială inutilă şi considerabilă dar este şi dăunătoare intereseelor unei bune gospodării.

Orice hotărîre adusă de către delegatia Consiliului si Consiliul în conformitate cu art. 323—324 din L. O. A L. trebuesc trimise iMnisterului Inspectoratului regional Comitetului Local si Prefecturei. Fiecare din aceste foruri tutelare pot ataca orice hotărîre, ceeace adeseori se întâmplă spre surprinderea noastră, dovedindu-se o complectă lipsă de 3înţelegere pentru multe acte cari se fac în interesul unei bune gospodării. Deseori unele din aceste foruri tutelare instituite se erijează în Curte de Casatie si în baza textelor de lege pe cari le invoacă anulează hotărîri cari ne cauzează daune ireparabile Este de prisos să mai enumerăm exemple.

O anomalie constitue şi faptul că legea contabilităţii şi L. O. A. L. ne impune ca actele justificative să fie trimise zilnic împreună cu avizele de plată Comitetului Local de Revizuire pentru control. Prin acest procedeu care dă foarte multe de lucru pe lângă că este periculos putându-se pierde actele justificative cu ocazia expedierii sau a verificării, încurcă bunul mers al serviciului contabilităţii şi casieriei noastre, care cu ocazia controlului ce i s'ar face nu ar putea prezenta decât recepisele despre expedierea borderourilor cu avize. Se impune ca acest sistem să se abroge din lege, urmând ca controlul să se facă la sediul instituţiilor prin care fapt am fi scutiţi de o muncă fără rost, precum şi de deplasările ce trebue să facem pentru darea de explicaţii, în cazurile unde se dă altă interpretare legii decât i se dă din partea noastră şi a altor organe tutelare. Tot din cauza controlului centralist, aproape toate registrele trebuesc conduse în exemplare duble, deasemenea şi actele justificative cari conform dispoziţiunilor legale însoţesc contul de gesitune.

Contul de gestiune este trimis Comitetului Local de Revizuire pentru verificare în toată luna, precum şi la sfârşitul anului împreună cu actele justificative cari reprezintă câteva mii de exemplare, şi cari deabia pot fi cuprinse în 4—5 lăzi. Această procedură greoae, pe care o socotim şi inutilă, este foarte costisitoare şi comportă o muncă de care administraţia comunelor trebue să fie neapărat scutită.

Nu este fără interes de a semnala şi faptul că prin crearea Comitetelor Locale si Centrale de Revizuire fără a stăvili justiţiabililor posibilitatea de a se putea adresa si altor instanţe în aceleaşi cauze desbătute definitiv în faţa lor, pe lângă enormele cheltueli ce se cauzează, administraţia sufere trebuind să aştepte în multe cauze chiar ani de zile până poate ajunge în posesiunea unei sentinţe executorii şi definitive.

O hotărîre a Municipiului apelată se judecă în faţa Comitetului Local cu apel la Comitetul Central, cu recurs la Casaţie, şi cu posibilitatea ca după epuizarea acestor instanţe oricare dintre părţi să se adreseze conform art. 53 din L. O. A. L. Contenciosul administrativ la Curtea de Apel şi cu recurs din nou la Curtea de Casaţie. Şi până la organizarea în mod definitiv a instanţelor de judecată administrativă se impune ca să se fixeze printr'un articol de lege un termen de 30 zile pentru atacarea în contencios a hotărîrilor, astfel ca partea care alege o cale de atac să nu mai poată la epuizarea acestei căi să uzeze de a doua.

O procedură care atinge în mod grav atât autonomia oraşelor cât şi buna gospodărie este procedura impusă prin regulametul Oficiului central al licitaţiilor din 1930.

Conform dispozitiunilor art. 336 din L. O. A. L. deliberările Comisiilor Municipale asupra rezultatului licitaţiunilor sunt executorii prin ele însăşi afară de cazurile prevăzute la art 345 din lege când licitaţiunile au

www.dacoromanica.ro

de obiect : a) vânzări-cumpărări a căror valoare întrece a 20-a parte din veniturile ordinare ; b) arendări închirieri peste 3 ani ; c) lucrări, intreprinderi şi furnituri cari angajează cheltueli peste prevederile bugetului unui an.

In toate aceste cazuri prevăzute la art. 345 aprobările se dau de organele de tutelă administrativă prevăzute la art. 325 din L. O. A. L. adică de către Comitetul Local de Revizuire penru Municipii.

Afară de acese motive invocate, O. C. L. trimite rezultatul în cauzele de licitaţie înaintate de multe ori cu întârzieri de 1—2 luni. In caz de aviz nefavorabil trebuie începută din nou procedura prin care fapt trec alte 2 luni. Ne putem da seama ce consecinţe dezastruoase are aceasta pentru gospodaria instituţiunilor noastre.

Nu voi să insist, totuşi trebue să semnalez cazuri când din cauza formalismuliu greoi şi pentrucă O. C. L. nu ţine cont şi de realităţi, am înregistrat pierderi considerabile prin faptul că a dat aviz nefavorabil unei licitaţii ţinute pentru vânzarea unei cantităţi de cca. 13.000 m. c. lemne din pădurile Municipiului, cu toate că am atras atenţia că dacăc nu o aprobă vom înregistra o pierdere sigură, costul lemnelor fiind în continuă scădere.

Nu s'a ţinut cont de observaţiunile noastre şi la a doua licitaţie am înregistrat o pierdere de 538.200 lei. Aceasta este numai unul din cele multe cazuri. Credem că împrejurările locale şi seriozitatea ofertanţilor cari se prezintă în faţa unui Consiliu cu toată greutatea morală şi materială nu pot fi mai bine judecate de Ofic. C. L. în Bucureşti, decât în localitatea unde se ţine licitaţia şi unde hotărîrile luate sunt controlate de miile de cetăţeni.

Contribuţiuni.

Prin art. 462 din L. O. A. L. legiuitorul a încercat să acorde o importanţă oraşelor prin faptul că le-a descărcat de orice cheltueli, subvenţii, puse până atunci în mod obligatoriu în sarcina lor, ca cheltueli cu instanţele judecătoreşti, etc.

Realitatea este că prin legiuiri aduse ulterior s'a scos din vigoare disoziţia de mai sus şi rezultatul este că astăzi s'au impus o serie de sarcini din partea Statului fără ca să se acorde oraşelor posibilitatea de a-şi creia surse de venituri, din care cauză toate oraşele, mă refer în special la cele din provinciile alipite, sunt deficitare luptându-se cu norme greutăţi neţinându-se cont de puterea de plată a contribuabilolor şi nedegrevând sarcinile impuse din impozitele directe către stat, din cari

Pentru a demonstra cele susţinute arăt mai jos care sunt obligaţiunile municipiului Braşov impuse de Stat : se suportau până în acel moment acele cheltueli.

Spitalul de contagioşi	lei	532.800
Ambulatorul policlinic	„	532.800
Subvenţia Spitalului Mârzescu	„	372.180
Biroul de triaj	„	1.500.000
Poliţia de Stat	„	145.000
Diferenţa chiriei pensionarilor	lei	1.000.000
Judecătoria Mixtă	„	45.000

Instrucţie publică

Chiria directorilor	380.000	lei	
Chiria localurilor şcoalelor	400.000	„	
Combustibil pt. şcoli şi directori	95.000	„	
Subvenţii şcolii de Stat	735.000	„	
Subvenţii şcolii minoritare	912.500	„	2.522.500

Cassa Gen. de Pensiuni

Subvenţia specială	2.418.801	lei	
Pensionari nepreluaţi de Cassa Gen. de Pensiuni	5.232.000	„	7.650.808
Invăţământ profesional şcolii de ucenici		lei	596.600
Total lei . . .			15.415.088

Unul dintre cele mai grele capitole pentru oraşele Ardelene este Cassa Generală de pensiuni căreia suntem obligaţi să-i plătim aproximativ 13% din bugetul ordinar care este de 85 milioane şi anume :

Subvenţia de 1%	lei	830.000
Subvenţia specială	„	2.418.801
Plata directă a peensionarilor nepreluaţi de Cassa Generală de pensiuni din 1924 anual	„	5.232.240
Contribuţia funcţionarilor de 10% din salarii	„	2.200.000
Total lei . . .		10.681.041

Faţă de aceste contribuţii Casa Generală de pensiuni până în 1930 nu a avut de suportat decât câteva sute de mii (cca. 200.000), iar din 1930 suportă aproximativ 2.200.00 pentru plata pensionarilor Municipiului Braşov.

Prin legea din 25 Decembrie 1929 art. 2, alin. 2, Casa Generală de pensiuni a instituit o subvenţie, specială de 16.1% repartizată asupra salariilor bugetare ale oraşelor. In urma acestora Municipiul Braşov, după calculele făcute plăteşte aproximativ cu 4 milioane lei în plus peste obligaţiunile ce C. G. P. are faţă de pensionarii Municipiului.

In felul acesta Casa Gen. de Pensiuni constitue o sarcină pentru oraşele noastre, dând naştere la conflicte prin sequestrele ce aplică întârziind pepensionari cu plata pensiilor ceeace la Municipiul Braşov pentru pensionarii nepreluaţi de Casa Gen. de Pensiuni până în prezent n'a fost cazul.

Oraşele Ardelene şi Municipiile în special până în 1924 şi-au avut casele lor de pensiuni. şi au funcţionat

www.dacoromanica.ro

perfect. Credem că este cazul a se pune în studiu reînfiinţarea lor prin care fapt s'ar putea aduce importante degrevări a cheltuelilor de administrare şi la Casa Generală de pensiuni, pe de altă parte şi oraşele după cum am demonstrat mai sus ar simţi o uşurare importantă, la Municipiul Braşov de exp. cca. 4 milioane.

La un buget ordinar în sumă de 85 milioane Municipiul Braşov are sarcini pentru întreţinerea de spitale, şcoli etc. de lei 7.764.287
iar faţă de Casa Gen. de pensiuni „ 10.681.041
Total lei . . . 18.445.328

Evident că atât noi cât şi cetăţenii pe cari îi reprezentăm suntem buni patrioţi, înţelegem greutăţile cu cari se luptă tSatul şi înţelegem să-i stăm într'ajutor pentru că prin aceasta ne ajutăm ţara şi neamul pentru care suntem capabili de orice sacrificiu

Dar tot pentru aceste motive şi pentru a putea contribui la desvoltarea nucleelor ecnomice cari compun Statul nostru, avem datoria ca să arătăm care sunt soluţiile cari pot remedia toate greutăţile cu cari ne luptăm, şi cari să asigure desvoltarea oraşelor, pe cari nu le mai putem lăsa în situaţia precară în care au ajuns astăzi.

Pentru obţinerea acestui rezultat se impune ca Statul să ne acorde posibilitatea de a găsi resursele necesare, adică de a ne reda posibilităţile avute şi pe cari prin diferite legiuiri ni le-a luat.

Se impune ca dispoziţiunile cuprinse în art. 429 şi următorii din L. O. A. L. să fie modificate în sensul ca cotele adiţionale să fie desfiinţate şi înlocuite cu impozitul comunal.

Impozitul comunal(aruncul) va avea ca bază la fixarea lui din partea Consiliului Comunal suma necesară pentru acoperirea tuturor cheltuelilor neacoperite, ca administrative, poliţieneşti, sanitare, culturale şi de asistenţă, după ce venitele rezultate din servicii prestate conform art. 434 vor fi stabilite şi cari vor avea caracterul cotizaţiunilor prevăzute de art. 435 din L. O. A. L.

Impozitul comunal (aruncul) se va fixa procentual după caracterul esenţial al cheltuelilor rămase neacoperite aplicat pe totalul venitelor impozabile la impunerea directă în care scop Administraţia Financiară se va obliga să comunice venitul impozabil al fiecărui cetăţean.

Impozitul comunal ar forma deci adausul necesar unei gospodării raţionale, după ce cetăţenii şi-au achitat prin taxele impuse toate serviciile prestate de comună ca impozite directe şi toate obligaţiunile lor din venitele rezultate din taxe indirecte astăzi în vigoarea (taxa abator), ad-valorem, uzul repetat al drumurilor, etc.).

Aplicând acest sistem, sa'r putea obţine degrevarea Min. de Finanţe de cheltuelile administrative pentru administrarea cotelor adiţionale, iar oraşele din venitele sigure ce ar rezulta în casa lor, ar putea executa lucrările necesare cari astăzi nu se pot face din cauză că Ad-ţiile financiare din prevederile cari ni le comunică şi cari reprezinta cotele ce ne aparţin de exemplu din lei 19.400.000 cat a reprezentat cota pe 1931 redusă de noi la 14.600.000 Administraţia ne-a vărsat numai cca. 9 milioane. Aceasta derivă din faptul că Administraţiile financiare cu ocazia incasărilor impozitelor nu respectă legea şi incasează în cele mai dese ocazii numai in favorul Statului.

Un alt venit important pe care îl avea oraşele Ardelene era accisul comunal. Tratat ca un impozit medieval a fost desfiinat prin Legea pentru unificarea contribuţiunilor directe din 1923 şi înlocuit cu „Cota fondului comunal" şi Legea Maximului cari au desfiinţat toate sursele de venituri existente până atunci.

Municipiul Braşov care are un caracter industrial şi comercial evident că contribue cu importante sume la fondul comunal, totuşi din suma de 4.225.778 comunicate de Minister în 19330 s'au vărsat de Min. Finanţelor lei 2.196.000. In 1931 s'a redus la 725.174 iar în 1932 din prevederile de 974.374 comunicate de Minister în decursul celor 12 luni, deabea ni s'au vărsat 231.068 lei.

Prin legea publicată în „M. O." Nr. 72/1926 s'a înfiinţat „Fondul pe spectacole" din care Municipiul avea 25%, şi din care sumă urma să întreţină monumentele Eroilor cari se găsesc în număr mare pe raza Municipiului. Or din 1929 nu s'a mai vărsat Cassieriei Municipiului nici un ban cu toate intervenţiile.

Se impune mai departe modificarea legii maximului publicată în „M. O." Nr. 66/1923 care este prea puţin elastică, limitând sursele de venituri de unde acestea pot fi percepute.

Din toate aceste motive înşirate bugetele comunale suferă, deoarece sursele de venituri nu sunt suficiente să acopere nevoile administraiei, şi sarcinile impuse prin diferite legiuiri amintite, şi pentru acoperirea câtorva trebue sacrficate sumele ce se încasează în alte scopuri,— canal, apaduct, etc., fiind în imposibilitate de a se mai face lucrările necesare şi în care scop se încasează taxe.

Pentru a ilustra şi mai complect greutăţile cu cari ne luptăm, amintesc şi împrejurarea că Ministerul Apărării Naţionale ne datorează în chirii şi alte taxe pe apă, gunoi, etc., cu suma de lei 4.779.345 adăugată această sumă la celelalte înşirate mai sus, Municipiul Braşov înregistrează un deficit de cca. 24 milioane fără a mai calcula diferenţele neachitate din cotele adiţionale şi cota fondului comunal cari în ultimii 3 ani se urcă deasemenea la cca. 20 milioane, deci în total cca. 44 milioane.

In urma acestor date, uşor se poate constata dece oraşele nu pot progresa, şi pentru ce suntem obligaţi să depunem tot efortul nostru pentru a obţine remedierea stării în care se află astăzi administraţia oraşelor.

O consecinţă a lipsei de unificare a legilor din întreg cuprinsul ţării, este şi situaţia specială care ne-o crează oraşelor din Ardeal legea industrială XVII din 1884.

Autoritatea industrială de primul grad cu apel la Judecătoria de Oçol, a funcţionat în baza legii arătată

www.dacoromanica.ro

mai sus pe lângă primăriile din Ardeal şi până la legea din 12 Ianuarie 1927, respective începând cu 15 Martie 1927 i s a interzis de a mai incasa taxele minimale pe cari le percepea pentru brevetele, concesiunile, cărţile de calfa şi alte titluri ce eliberea meseriaşilor şi din cari taxe se susţineau această instanţă.

In schimb s apermis Casei Centrale sa incaseze 500 lei, Camerei de Comerţ 100 lei, alte taxe în timbru lei 660, fără ca aceste autorităţi să desvolte vre-o activitatee. Or este inechitabil ca Municipiile şi oraşele din Ardeal să ţină un serviciu cu cheltuiaiá mare care nu aduce pentru ele nici un venit, în schimb celelalte Ministere să încaseze taxe pentru cari nu depun nici o activitate.

Credem că este cazul a se interveni la Min. Muncii sĕ treaca aceste agende Inspectoratelor Muncii, sau organelor create prin legea pentru înfiinţarea şi organizarea jurisdicţiei muncii, descarcând autorităţile industriale ale primăriilor create în Ardeal prin legea industrială XVII din 1844, cu atât mai mult că în situaţia de astăzi procedura întâmpină multe greutăţi, trebuind a se cere avizul organelor Min. Muncii, Industriei şi Comerţ şi serviciului Sanitar.

Şomajul.

Se impune ca Uniunea oraşelor să intervie pe lângă Ministerul de Interne şi al Muncii ca cel puţin pentru anul viitor să se reglementeze şi şomajul — predându-se organizarea şi ajutorarea celor fără de lucru instituţiunilor al căror scop principal este asistenţa socială, adică Inspectoratelor Industriale, Caselor Cercuale, Inspectoratelor Muncii şi Camerelor de Comerţ şi de Muncă.

Printr'o greşită interpretare a art. 104 pct. 3 din L. O. A. L. în prezent ajutorarea şomerilor este pusă tot în sarcina oraşelor, cari sunt obligate să procure fondurile necesare pentru întreţinerea miilor de şomeri.

Se pune întrebarea, dacă toate acţiunile mari cari privesc în primul rând statul se pun în sarcina comunelor, ce mai rămâne de făcut instituţiunilor statului cari au fost create pentru scopuri bine definite.

Asistenţa celor lipsiţi de lucru nici într'un caz nu poate fi impusă oraşelor. Aceasta nu înseamnă că vrem să ne eschivăm dela contribuţia cu care suntem datori a veni în ajutorul celor năpăstuiţi fără voia lor. Vom continua să ne facem datoria, dar credem ca să fie însărcinate cu organizarea şi administrarea şomajului organele arătate mai sus, singurele indicate pentru acest scop şi care în prezent s'au mulţumit în foarte rari cazuri a se prezenta la comitetele în care se discutau cauza şomeurilor şi cari are loc tot la comune.

In împrejurările date, Ministerul Muncii nu poate contribui cu sumele necesare în acest scop de ex. în oraşul Braşov sunt circa 1100 şomeuri triaţi, ceace reprezintă circa 3300 persoane necesitând o întreţinere de peste 700.000 lei lunar, iar Ministerul ne-a acordat numai minimala sumă de 50.000 lei în total, urmează ca noi să infiinţăm un timbru pentru asistenţa şomeurilor, căci acest timbru în prezent, socotim că este mai necesar decat alte timbre puse în circulaţie.

Nefiind o lege care se reglementeze şi să impună a ajutorarea şomeurilor, printr un ordin recent Camerile de Industrie şi Comerţ au fost încredinţate să strângă dela industii şi comercianţi sume ce reprezintă 1% din salariile angajaţilor şi care se suportă în proporţie egală de către patron şi salariat. Evident că în lipsă de lege, nu toţi înţeleg să se supună acestui ordin, pe de altă parte industriile şi-au închis porţile, şi sumele ce se adună nici pe departe nu acoperă necesităţile.

Credem, că Statul trebue să mai dea din atribuţiile ce-i incumbă şi organelor ce a creiat în scopuri bine determinate, mai ales cà au şi personalul şi timpul necesar.

Aceasta cu atât mai mult că aproape toate oraşele avem cantine pentru săraci unde se împarte masa la mii de săraci şi cari reprezintă deasemenea un capitol important pentru buget.

Inainte de a trece la formularea concluziilor, îmi permit să vă amintesc o chestiune pe care am uitat s'o trec în această expunere.

Anume, prin legea pentru organizarea jurisdicţiunii muncii art. 71, ni se pune o nouă sarcină în spinare. Intr'adevăr, se prevede că procurarea localului jujdecătoriei de muncă, amenajarea şi întreţinerea lui, precum şi mobilierul, cad în sarcina comunei respective.

Vedeţi, prin urmare, după ce ni s'au impus atâtea sorcini, pe care am dovedit că, cu toată bunăvoinţa, nu suntem în stare să le suportăm, mai vine legiuitorul astăzi — şi este regretabil că nu s'a putut observa la timp această lacună —şi pune în sarcina comunelor şi aceste judecătorii, care, cu drept cuvânt, nu se puteau susţine cu veniturile pe care le au.

De aceea, cred că este cazul ca în această direcţiune să intervenim în mod urgent, fiindcă nu putem, oricât am vrea, să facem faţă şi acestei sarcini.

In concluzie, în interesul unei bune administraţii, care să poată asigura desvoltarea şi buna stare a oraşelor, cerem a se acorda municipiilor autonomia administrativă şi financiară printr'o lege separată dela celelalte administraţii locale, care urmează a se elabora.

Să se elimine politica din gospodărie pentru a se putea ca prin stabilirea celor aleşi pe perioada cuprinsă în lege, să se fixeze o continuitate.

Să se reglementeze atribuţiunile forurilor tutelare, fixânduse un termen de 30 de zile, în care timp numai să se poată ataca în contencios hotărîrile primăriilor, eliminându-se posibilitatea părţilor de a avea paralel două instanţe de judecată.

Să se modifice sistemul controlului de gestiune, urmând ca în viitor să se facă la sediul instituţiunei atât la întocmirea bugetului cât şi la închiderea exerciţiului financiar.

Să se desfinţeze cotele adiţionale la impozitele directe

www.dacoromanica.ro

cuprinse în legea pentru unificarea contribuţiunilor directe şi să ne înlocuite cu impozitul comunal, numai arunc, modificându-se în aces tsens lege pentru unificarea contribuţiunilor directe, prevăzându-se această sursă de venit în legea specială pentru administrarea municipiilor la venituri, scazându-se în acelaş timp locuitorii cu cota parte din sarcinile preluate de municipiu din impozitele directe..

Repartizarea echitabilă a fondullui comunal, în raport cu importanţa şi contribuţia oraşelor la acest fond, ţinându-se cont şi de numarul locuitorilor, sau reînfiinţarea acsizelor comunale, fondul pe spectacole să fie repartizat numai în măsura încasărilor, de către comisiunea special instituită de legea respectivă.

Să se reglementeze sistemul impunerilor la Casa Generală de pensiuni, sau să se reînfiinţeze casele de pensiuni pe lângă primării.

Să se modifice legea asupra maximului taxelor şi contribuţiunilor comunale, în sensul că taxle specificate să fie facultative şi nelimitate oraşele fiind îndreptăţite de a putea înfiinţa şi alte taxe.

Să se ceară Ministerului Muncii şi Ocrotirilor Sociale, intervenindu-se în acelaş timp şi la Ministerul de Interne în acest scop — ca asistenţa şomeurilor să fie predată organelor Ministerului Muncii, luându-se cuvenitele măsuri pentru înfiinţarea „timbrului de asistenţă a şomeurilor" urmând ca oraşele să contribue şi mai departe la ajutorarea şomeurilor, aceasta conform şi cu prevederile art. 104 pct. 4 din L. O. A. L.

Domnule preşedinte şi domnilor, cred că prin aceste observaţiuni am adus şi o mică contribuţie, dar partea importantă nu este de a releva aceste dificultăţi cu care ne luptmă zi de zi, partea importantă este să căutăm, cu concursul eminentului nostru coleg D-l primar al Capitalei, să obţinem rezultate practice, la departamentele respective. Peste câteva zile vom pleca din Bucureşti şi ne va fi greu să căutăm o soluţionare cel puţin în privinţa acestor deziderate. Or, D-l primar general Dobrescu find aci şi dat fiind împrejurarea că d-sa are mare trecere pe la toate autorităţile noastre, îl rugăm — şi vă rog, domnilor, să vă asociaţi la această rugăminte a mea — ca d-sa, cu energia d-sale recunoscută, — sunt aproape cinci ani de când conduce interesele acestui municipiu, e care l'a transformat în mare măsură — să caute să ne vină în ajutor, şi în special în numele Ardealului, care se luptă şi cu alte greutăţi decât cele de care vă vorbeam, îl rog să ne vină în ajutor, în interesul nostru al oraşelor care constitue centre de civilizaţie în România Mare, pe care din tot sufletul şi cu toată dragostea vrem s'o rdicăm acolo unde merită să fie. (Aplauze prelungite, strigăte de bravo).

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Mulţumesc D-lui Voicu pentru criticile aduse unor legi atât de contradictorii şi de multe ori atât de inutile. Vom discuta desigur care este mijlocul să ajungem să ne impunem părerile noastre, sau în orice caz să fie admise aceste păreri.

D-voastră să vă gândiţi care ar fi mijlocul ca să ajungem ca, contradictoriu cu delegaţii guvernului, să putem discuta această chestiune: cum putem noi sa impăcăm aceste legi contradictorii, cum putem să ajungem mai repede la o legislaţiune care să respecte autonomia comunală.

Trecem la punctul următor:

DISCUŢIUNI IN JURUL PROECTULUI PENTRU MODIFICAREA LEGII DE ORGANIZARE A ADMINISTRAŢIEI LOCALE

D-l Dem. I. Dobrescu, Preşedinte: D-l ajutor de primar D. I. Niculescu are cuvântul.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al municipiului Bucureşti:

Domnule preşedinte, Doamnelor şi Domnilor, în şedinţele precedentului congres al Uniunei Oraşelor din România, s'au expus cam aceleaşi doleane şi s'au făcut legilor noastre cam aceleaşi critici care se vor face şi în şedinţele acestui congres, nu s'a schimbat nimic, adică s'a schimbat ceva, însă în rău, şi tot în dauna oraşelor, — veţi vedea numai decât.

Pentru astăzi, aţi văzut că în ordinea de zi s'a fixat să se discute numai chestiunile de organizare ad-tivă proriu zisă, rămânând ca chestiunile referitoare la autonomia finanţelor comunale să fie discutate mâine. De aceea, eu nu voi atinge în scurta expunere pe care voi avea onoarea să v'o fac decât chestiunile de organizare administrativă. Sunt necesare aceste discuţiuni, pentru că la Ministerul de Interne se lucrează, atât la un proect de lege pentru modificarea organizării ad-tive locale, cât şi la proectul de lege pentru organizarea finanţelor comunale.

Ca de obicei, — şi este inutil să atrag atenţia asupra acestui lucru, — nici unul din reprezentanţii oraşelor din ţara românească, n'a fost chemat, n'a fost întrebat, n'a fost consultat. Probabil, fiindcă se crede că cei care aplică legile învaţă mai puţin din aplicarea lor şi se izbesc mai puţin şi mai rar de dificultăţile rezultând din ele, decât cei care le fabrică şi le aruncă în spinarea lor. Astfel fiind, domnilor, eu nu cunosc nici ce cuprinde acest proect de modificare a organizării administraţiei locale, nici ce cuprinde proectul de oraganizare a finanţelor locale şi prin urmare nu pot să fac nici un fel de critică. Ceeace îmi voi permite să expun ar fi oarecari deziderate pe care dacă Dvs. le acceptaţi am ruga ca cei cari vor redacta proectele de legi să le aibă în vedre, dacă nu ca norme directive cel puţin ca un material în care să se găsească unele idei bune. Căci este indiscutabil că noi cari suntem puşi să gospodărim oraşele ne izbim, în fiecare zi şi în fiecare ceas, de dificultăţi născând, după cum voi arăta nu dintr'o nepricepere a legiuitorului sau dintr'o lipsă de bună voinţă a lui pentru oraşele ţării noastre, — nici nu s'ar putea discuta lucrul acesta — dar, născând — iertaţi-mi cu-

www.dacoromanica.ro

vântul, — n'am altul mai sugestiv, — dintr'un fel de harababură legislativă.

„Legea pentru organizarea administraţiei locale, mai cu seamă dispoziţiile referitoare la administraţia locală a comunelor, fiindcă ele ne interesează, a constituit în administraţia ţării un mare pas înainte. Ea a introdus în mod foarte curagios principiul descentralizării administrative şi eu n'aşi avea decât o critică să-i fac : este că a eşit niţel cam prea complexă. Or, eu am avut credinţa întotdeauna că a administra înseamnă a introduce în viaţa socială norme tinzând în deosebi la simplificarea ei. Să ai un aparat administrativ pe care să-l poţi mânui cu uşurinţă şi care să răspundă în orice moment nevoilor de ordin general al vieţii, aceasta este rostul legislaţiei administrative.

Am deci impresiunea că actuala lege după care ne conducem este niţel cam complicată şi cred că legiuitorul care-şi propune s'o modifice aceasta ar trebui în primul rând să aibă în vedere ; s'o simplifice niţel.

De altfel, legea a venit să fie aplicată în împrejurări foarte defavorabile, trebue s-o recunoatşeem. Tocmai pentrucă este prea complicată, puneerea ei în aplicare a trebuit să ceară foarte multe cheltueli, şi cheltueelilee au fost cerute într'un moment în care începea marea criză în care ne sbatem şi astăzi. Sunt, în prim rând, unele instituţii create de această lege, care, imediat după punerea lor în aplicare, s'a constatat a fi absolut inutile şi prea costisitoare, fără să aducă vreun serviciu. Ar fi suficient să vă citez Directoratele care au fost desfiinţate la foarte scurtă vreme după punerea în aplicare a legii, după ce organizarea lor costase importante cheltueli.

Dar legea pentru organizarea administraţiei locale n'a produs toate efectele bune pe care trebuia să le producă şi din alte pricini, de alt gen. Eu aşi pune înfruntea acestor pricini moravurile.

Domnilor, aplicarfea unei legi în genere, dar mai ales aplicarea unei legi administrative este un complex de norme fixate pentru viaţa în comun a cetăţenilolr şi atunci putem noi să creiem prin legi orice instituţii foarte bune şi mai ales putem să împrumutăm instituţiuni admirabile din alte ţări, dar dacă aceste instituţiuni n'au legătură cu viaţa însăşi, cu mediul în care sunt chemate să activeze, desigur atunci nu ţin de sufletul populaţiunii căreia i se pun în spinare, de moravurile ei. Şi eu aşi zice că este tot o chestiune de moravuri, ca atunci când în legea pentru organizarea ad-ţiei locale, — ca să dau un exemplu, — se spune categoric că nu se poate pune în sarcina comunelor nici un fel de cheltuială,, fără ca să se arate mijloacele de unde să fie acoperită, să vină pe rând fiecare departament ministerial şi să-ţi trântească, fiecare, sarcină după sarcină, care îţi copleşesc bugetul, fără să se gândească deloc din ce pot aceste sarcini să fie acoperite şi deşi în lege există textul categoric, care spune că ele nu pot fi impuse.

Colegul nostru, D-l primar al municipiului Braşov. D-l Voicu dădea o mulţime de exemple de astfel de sarcini pentru Judecătorii, pentru şcoli, pentru spitale şi câte şi maicâte.

Dar un exemplu edificator este legea pensiilor, care este absolut strivitoare pentru bugetele de mizerie pe care pot să le încropească oraşele noastre astăzi. Legea pensiilor, după ce formează nu prin fond din reţineri din salariile funcţionarilor, dispune ca ce nu se ajunge să se importă între comune şi alte instituţii după statul bugetar al personalului. Şi se întâmplă că această repartiţie se aplică la previziunile statului de funcţiuni şi nu la ceeace se plăteşte în realitate. Este o mică deosebire.

D. I. NICULESCU
Prim ajutor de Primar al Municipiului Bucureşti.

Dar ce este grav e că aceste cote sunt stabilite la cifre fantastice. Astfel în cursul anului 1930, în luna Decembrie, deci la sfârşitul exerciţiului bugetar, municipiul Bucureşti a fost încunoştiinţat că trebue să plătească Cassei pensiilor treizeci de milioane, caşi cum ar fi fost vorba de 3 milioane !

Toate aceste dificultăţi rezultă dintr'o lipsă totală de coordonare între diferitele legi cari ni se hărăzesc. Şi este regretabil că unica instituţie care ar trebui să aibă grija de a înlătura aceste dificultăţi, Consiliul Legislativ, nu se gândeştela acest lucru. Intr'adevăr, Consiliul Legislativ n'a fost creat numai pentru ca să vadă dacă o lege este constituţională sau anti-constituţională. Imi aduc aminte de motivele care au prezidat la formarea acestei Instituţii : a fost în primul rând constatarea pe care o facem cu toţii, şi care s'a făcut de mulţi, atunci, în această ţară, că fiecare lege este independentă, că nu ţine seama că ea poate fi contrazisă de alte legi precedente.

www.dacoromanica.ro

Această complexitate legislativă — ca să nu întrebuinţez alt cuvânt există de multă vreme. Ea duce la o imixtiune de atribuţiuni foarte păgubitoare în deosebi pentru oraşe.

Vreau să vă atrag atenţia asupra unei astfel de imixtiuni de tot recentă, — mi-aşi permite să întrebuinţez un alt cuvânt pe care îl găsesc potrivit — asupra unui abuz al puterii centrale, care este foarte îngrijorător pentru noi. Aţi citit în ziare că Ministerul de Justiţie vrea — nici mai mult nici mai puţin — să contopească toate contencioasele, ale ministerelor şi ale oraşelor, pentru a forma un contencios central! Adică municipiul Bucureşti, de ex. să plătim 30 de avocaţi cari să stea la dispoziţia Ministerului de Justiţie, iar când are un proces de rezultatul căruia trebue să răspundă, în loc să delege cu pledarea lui pe avocaţii în care are încredere, trebue să se adreseze D-lui Ministru al Justiţiei care să delege un avocat, pe care îl vrea d-sa. Socot că o astfel de dispoziţie este pur şi simplu uluitoare.

Dar cum, nu s'a gândit nimeni că astfel de dificultăţi de ordin practic se vor reduce, în cele din urmă, la următoarea situaţie: oraşele vor fi nevoite să-şi organizeze alte contencioase, întrebuinţând subterfugii, ca de exemplu avocaţi diurnişti sau plătiţi de cine ştie ce articole bugetare, ascunse sub o denumire oarecare şi să lase Contenciosul existent la dispoziţia Ministerului Justiţiei. Aceasta are să se întâmple, pentrucă primăriile care au răspunderea unor procese cari se ridică la sume importante, reprezentând câteodată a 5-a, a 10-a parte din bugetele lor generale nu pot să-şi ia răspunderea decât cu oamenii pe care îi cunoaşte şi pe care trebue să-i însărcineze să conducă procesul. Dar eu nu pricep, lăsând la o parte aceste dificultqţi de ordin practic, cum de nu s'a întrebat nimeniè cum se împacă aceste măsuri cu ideia de descentralizare, de autonomie — numiţi-o cum vreţi — a oraşelor? Sau primarul are anumite drepturi rezultând din legi, cărora le corespund răspunderile puse în lege, adică sau are dreptul să organizeze serviciile aşa cum crede de cuviinţă, pentrucă trebue să răspundă de modul cum ele funcţionează şi atunci nu se poate concepe un contencios central — eu nu pot concepe ca primarul să se ducă la Ministerul de Justiţie ca să ceară un avocat pentru un proces pe care îl are, — sau atunci să se spună că nu mai există autonomie, nu mai există descentralizare, să se anuleze orice lege de genul acesta şi suntem de acord. Dar nu se pot concepe situaţiuni de acestea, care sunt absolut inexplicabile.

De aceea, eu mi-am permis să vă atrag atenţiunea asupra acestui proect de lege, — care a şi fost depus în Parlament, dar n'a fost votat încă, — pentrucă socotesc că este o atingere foarte gravă ce se aduce independenţei oraşelor noastre. Vedeţi, până acum am fost atinşi mai mult la buget acum a început puterea centrală să ne ia şi din bruma de independenţă, de organizare locală pe care o avem. Dacă conducătorii se gândesc că aceasta este o situaţie mai bună şi este necesară pentru o ţară s'o spună pe faţă, dar să nu lase să dăinuiască o astfel de harababură legislativă.

Doamnelor şi Domnilor, eu mi-aşi permite nu în alt scop, ci numai cu intenţia de a suscita din partea Domniilor-Voastre o discuţie şi a aduna un material pentru viitoarea lege de reformă a actualei legi administrative, să emit oarecari păreri privitoare la diverse dispoziţii cari ar trebui modificate în actuala lege şi ar trebui să figureze în proectul care se discută acum. Este sigur, Domnilor, că la baza oricărei descentralizări stă stabilitatea consiliilor comunale şi am impresia că din acest punct de vedere, legea pentru unificarea administrativă care a procedat actuala lege care ne garantează, a pus principiul acesta al stabilităţii consiliilor comunale în mod mai categoric. Este iarăşi o chestiune de moravuri, dacă, cu tot acest principiu categoric exprimat în legea de bază ad-tivă, atunci când vine un guvern nou, poate aduce o lege specială care să îi dea dreptul de a dizolva consiliile comunale şi de a institui comisii interimare. Pentru a se evita acest lucru, ar trebui ca dispoziţia să fie trecută în Constituţie. Nu ştiu însă dacă nu s'ar trece peste ea şi atunci!

D-na Margareta Ghelmegeanu: Nu există remediu la moravuri.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: In orice caz, eu pun în discuţia Domniilor-Voastre găsirea mijloacelor, care să asigure în mod efectiv stabilitatea consiliilor comunale. Dacă în ţară nu se face ceeace ar trebui să se facă, cu toată silinţa pe care şi-o dă toată lumea, este tocmai din cauza acestei lipse de continuitate, nu numai în materie administrativă, ci peste tot. Mai cu seamă în materie administrativă, lipsa de continuitate este absolut dăunătoare, fiindcă în administraţie totul este să creiezi. Or, dacă nu laşi pe cineva care a conceput ideea unei creaţiuni s'o ducă la bun sfârşit, s'o înfăptuiască, ci îl opreşti la mijloc şi altul dă peste cap ce a făcut el, nu se poate ajunge la nici un rezultat, pentrucă unul dărâmă ceeace a început predecesorul să clădească.

In legătură cu această idee, a creierii în domeniul administrativ eu mi-aţi permite să pun în discuţia Domniilor-Voastre şi o alta, anume: dacă nu este necesar de dat mai multă putere primarului. Este o chestiune care s'a discutat la congresul internaţional al Uniunii Oraşelor ţinut la Londra şi s'a ajuns la această concluzie, că dacă cineva vrea independenţa unei administraţii locale şi în speţă vorbim de oraşe, nu poate să facă pe primar complect prizonier al consiliilor comunale la comunele rurale, la multe oraşe, chiar, şi atunci degeaba pui condiţii în lege, că primarul trebue să fie titrat, — probabil că se va ajunge şi la alte cerinţe care există în multe legislaţiuni în Germania de ex. că primarul trebue să dovedească o anumită competinţă în materie administrativă, unde este chemat să lucreze, degeaba îl ceri atâtea condiţii, dacă îl faci prizonierul consiliului. Eu nu mă

www.dacoromanica.ro

gândesc să cer o diminuare a puterii consiliului, care trebue să rămâna organul deliberativ, însă în anumite chestiuni trebue să dai primarului putinţa ca să satisfacă anumite nevoi urgente şi de organizare chiar fără a întreba consiliul.

Luaţi legea şi vedeţi, dacă ar fi vorba să se aplice tocmai aşa cum este, nu s'ar mai putea face administraţie pentru că la Bucureşti de ex. este foarte greu să aduni de două, trei ori pe săptămână — cât ar trebu, — Consiliul General compus din 92 de peroane ca să discute de multe ori chestiuni nu prea importante şi care puteo fi rezolvate de Primar. Este foarte greu să-l aduni chiar atunci când se discută chestiuni de foarte mare importanţă. Dar atunci când este vorba ca primarul să ceară, conform legii, părerea consiliului sau a delegaţiei consiliului, ca să delibereze asupra autorizaţiilor de construcţii, este posibil acest lucru? Din cauza acestei imposibilităţi de fapt, peste tot aceste autorizaţii se liberează de către Primar. Şi merg chestiunile de genul acesta la Comitetul Central de Revizuire, se contestă autorizaţiunile de construcţie eliberate de către Primar şi onoratul comitet le anulează şi cu drept cuvânt, pentru că nu sunt eliberate de delegaţie, ci numai de către primar. Or, este posibil ca într'un oraş ca Bucureştii sau ca alte oraşe mari, unde sunt mii de cereri de autorizaţii de construcţie pe fiecare zi, este posibil să ceri ca aceste autorizaţii să emane dela delegaţia consiliului? Nu se poate. Sunt convins că legiuitorul s'a gândit la oraşele de 11—15.000 de locuitori, nu la un oraş ca Bucureştii, und sunt mii de cereri în fiecare zi.

O mulţime de dispoziţiuni de felul acesta aveţi să găsiţi, dispoziţiuni care nu se pot aplica în practică.

Dar, atunci ne găsim în următoarea situaţie: sau urmezi litera legii şi nu faci nimic, pentrucă nu-ţi dă posibilitatea legea, sau atunci o calci. Dacă cei care ne controlează şi ne-au trimis aci ca să facem administraţie, dece să ne oblige să călcăm legea? Eu nu vorbesc de chestiunile importante în care bineînţeles consiliul este acela care decide sau delegaţia, dar sunt o mulţime de dispjoziţiuni de genul acesta, cari trebuesc luate din competenţa primarului.

Pentru că se pune, Doamnelor şi Domnilor, o chestiunede logică: atunci când consiliul a als un primar şi a mai fost nevoie să-l recunoască şi Ministerul de Interne, înseamnă că acel consiliu, cel puţin pentru chestiunile mărunte ca acestea, trebue să aibă încredere în primar. Şi când îl vede că a luat-o razna, n'are decât să-l cheme la ordine, dar nu se poate cere să se facă administraţie cu astfel de dispoziţii şi cu această încătuşare a iniţiativei Primarului.

Domnilor, altă idee pe care îmi permit să o pun în discuţie, ar fi ca în viitoarea lege să se dea dreptul fie primarului, fie consiliului comunal, ca să controleze instituţiile pe care le subvenţionează. Am să vă dau un exemplu, care este pur şi simplu uluitor: Casa Grădinilor Capitalei ştiţi că este o instituţie care funcţionează pe baza unei legi speciale, în mod absolut autonom, cu un consiliu de administraţie în care figurează — e drept — şi primarul Capitalei dar care funcţionează numai cu banii Primăriei, fiindcă, de unde până mai anul trecut Ministerul de Agricultură da şi el vre-o 3—4 milioane, de anul trecut, a spuş că nu mai poate da nici un ban şi atunci Casa Grădinilor a rămas să fie subvenţionată numai de către primăria Capitalei. Ei bine, dela această Casă a Grădinilor am cerut zilele trecute un dosar, ca să controlez ceva şi administratorul Casei Grădinilor a refuzat să-l trimită, spunând că trebue să pună chestiunea în discuţia consiliului de administraţie!

D-l Gh. Dumitrescu, consilier: Trebue trimis la plimbare D-l Colonel Poenaru, sau să nu mai dăm subvenţia.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Răspunsurile acestea sunt bune, dar duc la consecinţe rele: nu dăm subvenţia, dar nu se mai pot îngriji nici grădinile şi buna orânduială suferă.

In legea administraţiei locale este spus că primarul are răspunderea stării sanitare a cetăţenilor. Dar a venit legea sanitară care a spus că această răspundere şi competenţă o are medicul-şef. Şi dacă te găseşte într'un oraş unde medicul-şef lucrează cu legea sanitară în mână, poate să te trimeată pe D-ta, Primar, la plimbare. Probabil că aveţi în unele oraşe medici care au dat asemenea răspunsuri. La Bucureşti din fericire, nu. Este posibil să se conceapă ca un serviciu sanitar, care în Capitală, trebue s'o spunem, este insuficient pentru ceeace ar trebui să fie şi totuşi înghite până la 1.200.000 de lei pe fiecare lună, — aceasta este statul serviciului sanitar —. este posibil, când Bucureştii face aceste sacrificii pentru întreţinerea serviciului sanitar şi când este scris în legea ad-tivă că Primarul răspunde de starea sanitară a cetăţenilor, este posibil ca să vină ulterior o lege, care să dispue că medicul-şef trebue să stea în legătură numai cu mine Ministerul Sănătăţii, dela care trebue să primească ordinee?

Şi se întâmplă lucruri şi mai curioase, tot pe baza unor astfel de dispoziţiuni. Prinzi pe antreprenorul unui local că n'a cerut autorizaţie de funcţionare la vreme, cum prevede legea, şi îl obligi să ceară această autorizaţie. Consiliul de higienă i-o refuză, spunând că localul nu este în bună stare sanitară, etc. Cetăţeanul, în baza legii sanitare, face apel la Ministerul Sănătăţii. Ministerul Sănătăţii zice: „Se suspendă executarea şi se fixează termen de judecarea apelului peste şase luni". Apoi cetăţeanul vine la D-l Ministru şi cere să-i amâne termenul, pentru că n'are avocat, pentru că nu este în Bucureşi ş. a. m. d. şi i se acordă încă şase luni, încă un an, doi, trei, în care timp, localul funcţionează. Vă citez sute de cazuri în care astfel de localuri funcţionează în Bucureşti pe baza dispoziţiei Ministerului Sănătăţii. Este un abuz care, este foarte adevărat, nu rezultă din lege, fiindcă totdeauna apelul suspendă executarea, în principiu când decizia apelată s'ar referi de ex. la închi-

www.dacoromanica.ro

derea localului pe baza dispoziţiilor legii sanitare. Dar aci ce executare se suspendă? căci nu e vorba ca localul să fie închis, fiindcă n'a avut nici-o autorizaţie?

D-l Dem. I. Dobrescu, Preşedinte: Mai toate suspendările au rămas pe hârtie.

D-l D. I.Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Ce se întâmplă în practică este altceva. Aci discutăm o legiferare.

Nu este după mine convenabilă această situaţiune, ca Ministrul sau reprezentantul său să zică: se suspendă e-executarea, magazinul rămâne deschis, iar eu Primar să pun rezoluţia: „întrucât D-l Ministru nu are să se amestece în aceste lucruri, se va închide imediat". Trebue să o facem, o fac cu părere de rău, dar aceasta este situaţiunea şi nu este o situaţiune care convine unui stat organizat.

D. Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru. Car este prestigiul autorităţii!?

D-l D. I. Niculescu. Desigur!

Deasemenea şcolile sunt şi ele în sarcina primăriilor, după cum ştiţi. Ei bine, cu toate acestea primarul n'are dreptul să controleze pe directorul şcolii. Nu este vorba de un control din punctul de vedere al învăţământului. nici nu trebue să cerem acest lucru. Controlul de ordin technic aparţine departamentului respectiv. Noi nu ne pricepem să controlăm pe un învăţător din punctul de vedere al învăţământului. Dar pentru numele lui D-zeu, când îi pun la dispoziţie un local de care îşi bate joc, când învăţătorul nu vine la cursuri şi în loc să dea învăţătură necsară copiilor se duce mai mult la treburile lui personale, n'am dreptul să intervin?

D-na Margareta Ghelmegeanu, consilieră: Să discutaţi chestiunea comitetelor şcolare, în care Primarul este preşedinte.

D-l D. I. Niculescu, ajutor d primar al Capitalei: Domnilor, de cele mai multe ori situaţiunea de preşedinte îţi dă dreptul de a te amesteca, dar nu îţi dă puterea efectivă de a lua măsuri. Fiindcă aci este chestiunea. cine are aplicarea sancţiunilor? Când n'ai posibilitatea de a lua măsuri, la ce îţi mai serveşte preşedinţia unui comitet şcolar? Te duci odată, de două ori, de trei ori şi când vezi că nu poţi să-ţi impui vederile tale, nu te mai duci şi rezultatul este acelaş.

Dar asistenţa? Nu vi se par ciudat ca asistenţa să fie dată tot în atribuţia medicului şef, după legea sanitară? Şi este vorba de toate categoriile de asistenţă. Aşi înţelege să fie dată în atribuţiunea medicului şef asistenţa sanitară. Dar asistenţa socială, asistenţa muncitorească, asistenţa culturală, e posibil să le iei din mâna primarului şi să le dai medicului şef?

D-Voastră ştiţi că primul impozit care s'a pus în oraşele din Anglia şi cel mai greu impozit în acelaş timp are ca justificare, asistenţa. Nu are nimeni dreptul să se amestece în această materie decât primarul şi cu consiliul său. Ei bine, după actualele dispoziţiuni ale legii sanitare, primarul nu se poate amesteca in asistenţă. Că o face, este iarăşi chestiunea de adineauri: o face călcând legea.

Domnilor, ziceam dela început că la baza principiului descentralizării stă controlul, dar nu poate să stea deloc tutela. Pentru că dacă vrei să dai independenţa administraţiilor locale, trebue să pui un principiu: ceeace hotărăşte organul căruia i-ai dat plenitudinea puterile trebue adus la îndeplinire imediat. Altceva este că Ministerul de Interne poate să trimită în fiecare zi câte un controlor, sau că Comitetul central de revizuire poate să ceară când vrea orice fel de hârtie ca s'o controleze. Desigur că da. Insă nu tutelă fiindcă de foarte multe ori este vorba să se ia de către un consiliu o deciziune referitoare la chestiuni care nu suferă întârziere — şi de multe ori sunt decizii care din punct de vedere al urgenţii cu care se aduc la îndeplinire, sunt hotărîtoare în viaţa oraşelor. Or, când e vorba de tutelă, ele nu pot fi executate decât după aprobarea organului tutelar.

Imi aduc aminte că la precedentul congres, d-l Brezeanu, primarul municipiului Ploeşti ne dădea un exemplu: eu dacă intenţionez zicea D-sa, să vând un metru patrat din averea municipiului, consiliul nu poate să o facă, fiindcă trebue să ceară autorizarea organului tutelar; dacă vreau să închiriez un chioşc pe mai mult de trei ani, trebue iarăşi autorizaţia organului tutelar.

Dar, în afară de aceasta la noi sarcina organului tutelar — fiindcă s'a exagerat puţin când s'a fixat principiul tutelei — este absolut covârşitoare, aşa încât cu cele mai mari silinţe, cu cea mai mare bunăvoinţă nu ajunge să le controlezi pe toate, ca să poată da aprobările la timp.

Colegul nostru d-l primar al municipiului Braşov vă aducea exemplul cu Oficiul de licitaţii. Noi am avut aci în Bucureşti chestiuni pentru care a trebuit să trimetem în mod special funcţionari de ai noştri de câte trei-patru ori ca să scoată dosarele dela Oficiul de licitaţii, deoarece acele chestiuni nu sufereau întârziere.

Şi este un lucru ciudat cu acest Oficiu de licitaţii. Când legea administraţiei locale prevede deja un organ de control pentru comună — comitetele locale şi comitetul central de revizuire — cum este posibil să li se mai impună încă un organ tutelar ca Oficiul de licitaţie?

S'a răspuns: apoi Oficiul de licitaţii nu dă decât avize. Aşa ar trebui să fie după lege. Dar Oficiul de licitaţii şi-a făcut un regulament care nu este deloc în conformitate cu legea, dar pe care l'a impus şi în care stă scris că trebue să se ţină seama de avizele pe care le dă. Ceeace înseamnă că Oficiul de licitaţii va zice că este bun. Din această cauză, în loc să ne aprovizionăm cu lemne bunăoară, în luna Iunie sau Iulie, când sunt eftine, suntem siliţi să ne aprovizionăm tocmai în Decembrie când preţul lemnelor este cel mai ridicat, — şi o mulţime de consecinţe de genul acesta.

Ei bine, nu se poate! Ori una ori alta: ori n'am încredere în conducătorii oraşelor şi judeţelor — ai administraţiilor locale în genere — şi atunci le impun tutela.

www.dacoromanica.ro

ori vreau să mă conformez dispoziţiilor constituţionale, să descentralizez administraţiile locale şi atunci nu pot să mai impun această tutelă decât în cazuri cu totul excepţionale. Control dacă vreţi, nimeni nu poate să fugă de control, dar tutela administrativă care întârzie lucrările.

Incă odată, administraţia — în special administraţia unui oraş — este viaţa în mers şi ea nu poate să fie oprită cu astfel de dispoziţiuni.

Vreau să mai pun în discuţiunea d-voastră încă un inconvenient care devine foarte grav în unele cazuri şi anume sechestrul pe care îl aplică unele autorităţi publice impotriva altora şi — fiindcă vorbim de noi — impotriva noastră

Legea pentru organizarea administraţiei locale are un text categoric care spune că în caz de neînţelegere între diverse administraţii locale sau între Stat şi administraţiile locale, se produce o conciliaţiune. Ei bine, astăzi desigur că vi se întâmplă şi Dv. ceeace se întâmplă foarte dese ori nouă. Datoreşti la Casa Pensiilor, sechestrul pe adiţionale! şi oraşul nu mai ridică nici un ban. Sau. sechestrul pe venitul abatorului! Un caz tipic s'a întâmplat la Bucureşti.

Casa de Depuneri, pe baza unui împrumut vechi, avea să ia la o scadenţă o sumă importantă de bani, pe care n'am putut s'o plătim de îndată, fiindcă era vorba de vre-o 25 milioane. Şi atunci le-am spus: domnilor, să facem un aranjament nu refuzăm să plătim, dar momentan n'avem posibilitatea, să vă plătim această sumă într'un termen de...

— Nu se poate!

Este adevărat că se schimbase politicеşte compoziţia consiliului de administraţie atunci, dar această împrejurare n'ar trebui să aibă nici o influenţă asupra mersului administraţiei oraşelor.

Şi atunci Casa de Depuneri a dat ordin administratorului financiar care şi-a trimis pur şi simplu agentul la porţile abatorului şi care încasa orice taxă care revenea municipiului, iar personalul şi toate cheltuelile abatorului trebuiau plătite, de unde?

D-l G. Schäffer, consilier: Dădea chitanţă, barem?

D. D. I. Niculescu: Desigur, s'au făcut socotelile în urmă dar aceasta n'are importanţă.

In aceste condiţiuni nu se poate face administraţie. Dacă vii şi îmi sechestrezi veniturile dela abator, dacă o altă instituţie căreia îi datorez o sumă, nu vrea să înţeleagă împrejurările în care ne găsim, nu vrea să fie împăciuitoare şi îmi sechestrează veniturile dela tramvaie şi o alta, veniturile din altă parte, cu ce să fac administraţie?

Ei bine, domnilor, administratorul financiar sau Casa de Depuneri nu a voit să înţeleagă aceasta şi am stat cu jandarmii la intrarea abatorului până când s'a plătit ultima centimă! Este imposibil să faci administraţie în aceste condiţiuni. Legiuitorul care a făcut legea pentru organizarea administraţiei locale s'a gândit, cunoscând ce este administraţia, că nu se poate recurge la aceste procedee, sau dacă se procedează în felul acesta, va fi absolut imposibil să facem administraţie.

Incât chestiunea aceasta este la fel cu prima chestiune asupra căreia mi-am permis să vă atrag atenţiunea: mijloacele de găsit pentru a asigura o mai mare stabilitate consiliilor comunale. Acum nu ştiu care ar fi mijlocul pentru înlăturarea unor asemenea procedee. Eu v'am relevat numai inconvenientul care este extrem de grav şi poate că dv. veţi găsi şi mijloacele de îndreptare, pentruca legiuitorul, care actualmente lucrează la modificarea legii administraţiei locale să ne scoată din acest impas.

O altă observaţie îmi permit să o fac asupra actualei organizări a poliţiei comunale.

Dv. ştiţi că în baza legii ad-tive anterioare poliţia era o poliţie comunală, fiind la dispoziţia primarului, iar astăzi este o poliţie administrativă condusă de un poliţai care este la ordinul prefectului şi aşa mai departe. Şi atunci foarte mulţi primari se găsesc în această situaţiune că, aplicând legea sau anumite dispoziţiuni, care nu pot fi aduse la îndeplinire decât numai de către poliţia administrativă, această poliţie administrativă, pentru o mie şi unu de motive dintre care şi D-voastră cunoaşteţi foarte multe, nu le execută. Şi atunci ce-i rămâne primarului să facă? Să se ducă să se plângă la prefect sau la Ministerul de Interne?

Ei bine, nu se poate face administraţie în aceste condiţiuni. Or, se găsesc mijloacele necesare, ca păstrându-se cum este acum poliţia administrativă, ca să fie pusă şi la dispoziţia primarului sau atunci trebue neapărat creat prin viitoarea lege administrativă organul care să stea la dispoziţia primarului, pentru a-i aduce la îndeplinire dispoziţiile luate.

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Poliţia comunală special creată de noi a fost autorizată de Ministerul de Interne şi acum, actualul ministru de interne ne-a făcut o adresă că ar bine să renunţăm la ea.

D-l Gabriel Schäffer, consilier: Dar legea administrativă la art. 104, indică anumite consideraţiuni care cer crearea unei poliţii comunale. Când legea spune că primarul trebue să asigure avutul şi viaţa cetăţenilor, prin mijloace proprii, însemnează că trebue să aibă o poliţie comunală.

D-l D. I. Niculescu: Să ne înţelegem asupra unui lucru: chiar dacă ni s'ar da dreptul să organizăm poliţia comunală, pe baza unei legi, noi nu putem să întreţinem două ploiţii: una administrativă şi alta comunală.

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Domnilor, noi am moştenit această situaţiune: plăteam vre-o 80 de sergenţi, cari erau sub ordinele directe ale prefectului de poliţie. Dacă aveam o nemulţumire oarecare, trebuia să mă duc la minister să mă plâng de fiecare sergent în parte. Şi atunci am spus: nu mai vreau să continui cu acest sistem; pe aceşti sergenţi, pe cari îi plătesc eu, îi numesc funcţionarii mei — agenţi sanitari şi edilitari —

www.dacoromanica.ro

şi am făcut decizie de numire pentru toţi, i-am trecut în buget, etc. Aceasta, fără nici-o cheltuială nouă : înainte plăteam la prefectura poliţiei, acum plătesc la funcţionarii mei.

Cu toate acestea, după câte-va luni, primesc o adresă dela minister că ar fi bine să o desfiinţez. Şi vedeţi de când am această poliţie, am putut să reglementez într'adevăr comerţul ambulant şi în genere tot.

Continuaţi vă rog.

D-l D. I. Niculescu : Domnilor, aşi vrea să mai atrag binevoitoarea Dv. atenţiune asupra situaţiunii comunelor suburbane.

D-voastră ştiţi că prin actuala lege se decretează comune suburbane, comunele rurale care sunt împrejurul unui oraş pe o rază oarecare. Situaţiunea comunelor suburbane nu este precizată în lege şi din această cauză rezultă o mulţime de inconveniente câte odată de natură foarte gravă. Comuna suburbană este considerată când ca o comună rurală şi tratată ca atare, când ca o comună având mai puţine drepturi decât celelalte comune rurale. Şi aceasta este în realitate situaţiunea. Comuna suburbană nu are plenitudinea drepturilor pe care le are comuna rurală, pentru bunul motiv că trebue să sufere consecinţa apropierei de oraş. Ideea care a prezidat la categorisirea acestor comune rurale, de comune suburbane, a fost ca să nu aibă posibilitatea să ia toate iniţiativele, ca orice comună rurală, fiindcă trebue să ţină seama de apropierea oraşului.

Ei bine; de foarte multe ori comuna suburbană este tratată ca orice comună rurală. Un exemplu. Noi am avut o discuţiune cu consecinţe foarte importante, dacă anumite comune suburbane pot să aibă abatoarele lor. Dv. ştiţi că Bucureştii are un abator care este al treilea din Europa şi în care s'au băgat multe sute de milioane, un abator care e capabil să furnizeze cu carne nu numai populaţiunea pe care o are actualmente Bucureştii, ci una de cinci ori atât. Ei bine, pentru interese care în cele din urmă sunt foarte justificate pentru organele locale de acolo, unele comune suburbane din jurul Bucureştilor şi-au creiat abatoare proprii. Vă închipuiţi Dv. că aceste abatoare nu pot funcţiona în condiţiunile în care trebue să funcţioneze un abator, fiindcă comunele suburbane sunt foarte sărace şi în permanenţă cer ajutorul municipului pentru lucrările de care au absolută nevoie.

Şi atunci s'a pus această discuţiune dacă conform legii, o comună suburbană poate să aibă un abator, mai ales când este la câţiva km. de abatorul central. Şi s'a spus : deoarece în legea poliţiei veterinare stă scris că orice comună rurală este obligată să aibă un abator, comuna suburbană nu numai că are dreptul dar este chiar obligată să aibă un abator.

Domnilor, această interpretare nu poate să rezulte decât dintr'o neînţelegere a situaţiunei comunei suburbane. Oricine pretinde că o comună suburbană este egală cu o comună rurală, face abstracţie de necesităţile care a condus la crearea comunelor suburbane. Şi de aceea zicem că în unele circumstanţe, neprecizarea duce la foarte multe neplăceri, atât pentru oraşe cât şi pentru comuna suburbană şi este necesar ca viitorul legiuitor să precizeze care este competinţa comunei suburbane în raport cu situaţiunea ei faţă de oraşul lângă care se găseşte.

Insfârşit, domnilor, o ultimă chestiune asupra căreia vreau să atrag atenţiunea d-voastră este situaţiunea funcţionarilor comunali.

D-voastră ştiţi discutiunea care se face în jurul situaţiunei funcţionarilor comunali, atunci când cei care discută dreptul administrativ teoretic şi practic fac comparaţiune între funcţionarii de stat şi funcţionarii locali. Şi ţin această argumentare : există o mare deosebire între aceste două categorii de funcţionari : pe câtă vreme funcţionarul de Stat stă în biurou, dă dispoziţiuni şi se ocupă cu chestiunile de Stat, funcţionarul comunal de cele mai multe ori face gospodărie. In afară de o mică parte care lucrează în biurou, ca funcţionarii de Stat, majoritatea funcţionarilor comunali şi judeţeni fac gospodărie. Şi atunci nu pot fi trataţi la fel. Poţi să ai un excelent gospodar care nu are decât câte-va clase de liceu. Acesta este un excelent funcţionar comunal sau judeţean, dar nu poate să fie un funcţionar de Stat, pentrucă acolo se cere o pregătire culturală mult mai importantă. Ia gândiţi-vă D-voastră că angajez un licenţiat şi îl trimit ca supraveghetor la serviciul sanitar sau la salubritate, adică să se ducă la 5 dimineaţa să scoale pe măturători şi să vadă dacă caii au fost bine ţesălaţi. Pot să am un funcţionar comunal care are puţină carte, dar care să fie foarte priceput în lucrurile acestea.

De altfel chiar în actuala lege s'a avut în vedere această idee şi tocmai de aceea s'a pus dispoziţia ca, cu aprobarea Ministerului de Interne un funcţionar comunal poate să obţină dispensă de studii. Insă vedeţi, pentru motivul că s'a făcut atâta discuţiune şi n'am văzut doi care să fie de acord, până acum, asupra situaţiunei funcţionarilor comunali, eu cred că ar fi necesar ca în viitoarea lege modificatoare să se arate categoric care este situaţiunea acestor funcţionari, punându-se condiţiuni de detaliu ca şi în statutul funcţionarilor publici, însă părerea mea este că funcţionarii comunali nu pot fi absolut identificaţi cu funcţionarii de Stat, ca să intre perfect în cadrul statutului funcţionarilor.

Domnilor, cam acestea erau observaţiunile pe care aveam să le sugerez, în ce priveşte viitoarea lege de modificare a organizării administraţiei locale, urmând numai ca rezultatul discuţiunilor noastre să fie de cineva avut în vedere, pentrucă până acum, după cum v'am arătat la început, a rămas pe hârtie şi deşi moţiunea care a fost votată de precedentul congres, datorită şi silinţelor şi sforţărilor făcute de către secretarul nostru general este admirabilă şi impresionantă, din punctul de vedere al dorinţei pe care cu toţii am avut-o ca să venim în ajutorul oraşelor noastre, până acum, în ce priveşte chestiu-

www.dacoromanica.ro

nile pe care le discutăm, n'a avut-o nimeni în vedere. E foarte probabil că foarte puţini din cei care legiferează pe spinarea noastră au citit-o, ca să vadă care sunt şi dorinţele şi necesităţile noastre. (Aplauze).

D-l Dem. I. Dobrescu preşedinte. Urmează :

PROPUNERILE MUNICIPIULUI TÂRGUL MUREŞ

D-l Simion Pântea, secretarul general al primăriei municipiului Târgul Mureş : Domnule preşedinte, am întocmit următorul memoriu, cu rugămintea să-l aveţi în vedere cu ocaziunea redactării moţiunilor :

Scopul şi fiinţa oricărei legi, este necesitatea reglementării unei situaţii de drept public ori de drept privat.

Reglementarea juridică, trebuie să aibă în vedere, pe lângă necesitatea în general de a reglementa, — şi acel mare şir de necesităţi secundare, pe cari firea lucrului, scopul politic, împrejurările de desvoltare culturală, obiceiurile şi alte împrejurări, le pretind, dintre cari cele mai principale sunt consideraţiunile economice şi financiare.

Toate aceste consideraţiuni trebuie să formeze substratul, ideea fundamentală, firul acel care călăuzeşte legiuitorul în privinţa dispoziţiunilor ce le ia, — prin legiferare, — pe lângă că legea respectivă, trebuie să ţină cont şi de principiile depuse în alte legi, contribuind la armonizarea juridică.

După premiterea acestora, cu principii călăuzitoare, ce ne-ar plăcea să le vedem puse cu idei fundamentale la alcătuirea nouei legi administrative, — a treia ca lege în vre-o câţiva ani, pe lângă numeroase modificări şi elaborări de proecte, — să ne fie permis, a fixa unele puncte de propuneri, cari după credinţa noastră, ar trebui să li se dea atenţiune serioasă în cadrele viitoarei legi administrative :

1) **Să se respecte** prin dispoziţiuni exprese, **principiul municipalităţii,** respectiv să se omită a se aduce echivocuri asupra acestui principiu, cum s'a făcut atât prin legea O .A. L., şi mai ales prin proectul guvernului Iorga.

Suntem de părere, că acest principiu, să fie fixat în formă corespunzătoare de ex.: „judeţele cuprind în sine toate comunele rurale şi urbane afară de municipii, cari din punct de vedere administrativ nu fac parte din judeţ, ci constitue o unitate administrativă egală în rang cu judeţul.

2) In viitoarea lege administrativă, să se garanteze şi asigura o autonomie cât de amplă pentru municipii, — pe lângă observarea şi a principiului, ca municipiile în chestiunile patrimoniale să se pună pe picior de egalitate cu statul şi judeţul.

3) Chiar şi din motivul desărcinărei statului în opera sa administrativă, să se aibă în vedere, ca să fie prevăzută administraţia locală cu timbrul de autoritate per excelentiam administrativă, în locul tendinţei de a se ajunge la calificativul de „gospodărie" simplă şi ca să se încredinţeze adm. locale în mod pronunţat, cu diferite atribuţii administrative, în loc să se deposedeze şi de acelea pe care le are, costându-l pe stat în acelaş timp enorme cheltuieli de personal şi materiale, prin înfiinţarea fără de mare rost al unor noui instituţiuni, cari se încredinţează cu atribuţiile administraţiunilor locale (cu deosebire ardelene) luate dela aceste fără motiv plau zibil.

4) La dispoziţiunile tranzitorii a legii, — până la totala unificare legislativă, — **să se aibă în vedere toate particularităţile diferitelor provincii alipite.**

Aceasta pentru a se înlatura sumedeniile de echivocuri, în legătură cu aplicarea legilor vechilor regimuri, încă în vigoare pe acele teritorii. Cum ar fi, pe teritoriile cari au făcut parte din fosta Ungarie.

a) Judecarea în unele chestiuni de drept civil de ex. conflictele de simbrie, dintre stăpân şi servitor conf. legii XIII — 1076 etc.

b) Judecarea chestiunilor de drept penal, relative la contravenţiunile legilor şi regulamentelor municipale de ex. contravenţiile la legea XVII — 1884 etc.

c) Să se facă posibilă aplicarea unor legi în vigoare, de mare importanţă pentru educarea disciplinei cetăţeneşti, cum ar fi judecarea în general a contravenţiunilor de către autorităţi administrative, conform legilor generale de contravenţiuni, XL — 1079, conform procedeurilor respective, — care lege în prezent — în urma echivocurilor, mai bine zis a lipsei de determinare a legii org. poliţiilor nu se mai aplică de către poliţiile ardelene, cum ar fi legal să fie, — ba chiar de nici o autoritate — spre cea mai mare daună a disciplinei cetăţeneşti.

d) Legea poliţiei de cap. XII — 1894. — lege tot în vigoare în Ardeal, care spre ceą mai mare daună a disciplinei ce trebuie ţinută între ţărani, în urma echivocurilor ,deasemeni nu se mai aplică uniform.

5) Pe teritoriile alipite, — până la unificarea legislativă în materia penală, sunt în vigoare în întregimea complexului lor legile penale ale vechilor regiuni

Situaţia aceasta, pentru aceste teritorii, formează un echivoc capital în legătură cu **întocmirea diferitelor regulamente privitoare la regulamentarea chestiunilor administraţiunilor locale,** cu atât mai vârtos, cu cât unele legi de unificare, cari din firea lucrului ar trebui să stea în legătură strânsă cu soluţionarea în ansamblu a diferitelor activităţi administrative conex, în situaţie similară, nu au fost amortizate pentru această posibilitate.

De ex. pe teritoriile, cari au făcut parte din fosta Ungarie, unde este în vigoare legea generală de contravenţiuni XL— 1879 şi alte legi speciale materiale ungureşti cazurile de contravenţiuni la legile acestea inclusive şi **regulamentele comunale,** sunt de a judeca conform procedurei ungureşti cuprinsă în Ord. Nr. 65.000/1909 B. M. respective în legea XX — 1901, **de către organele poliţieneşti ori per analogiam, bazaţi pe dis. ordonanţei** Nr. *3433/1919* **a Consiliului Dirigent de către organele adm. locale şi pt. comunele rurale de către prim pretori.**

Fiindcă legile noastre organice şi cu deosebire, le-

www.dacoromanica.ro

gea pt. O. A. L., a lăsat chestia în echivoc. nici pomenind-o prin dispoziţiile tranzitorii şi, legea organizaţiei poliţieneşti de asemenea, aplicarea regulamentelor comunale întâmpină greutăţi până la limită, că în unele locuri nici nu se mai aplică, iar unde se aplică, e întrebare, că legal se aplică şi mai cu seamă că egal se execută.

Ba chiar Comitetul Local de Revizuire Cluj a decis, ca noi cari aplicăm şi amenzi în cazul contravenţiunilor la regulamentul de edificare municipal, nu am avea drept la aşa ceva cu provocare la art. 127, din legea pentru O. A. L., pe când acele sunt fixate numai două cazuri excepţionale ca, căzând judecarea acestora în competinţa judecătoriei de ocol.

Aceasta cât ne priveşte pe noi, cari stăm încă sub regimul legilor penale ungureşti ,căci cu privire la V. Regat judecarea tuturor contravenţiunilor — cade din principiu — în competinţa judecătoriei ordinare.

Aci trebuie să amintim, că în situaţia legală dată în materia penală pe teritoriile Ardelene, toate regulamentele comunale în legătură cu edificarea, represiunea, etc. a contravenţiunilor, ar trebui să aibă la bază, principiile legii generale de contravenţiuni ungureşti, precum principiile legilor referitoare ungureşti de procedură şi executare.

Echivocul acesta, cu privire la teritoriile alipite, — necondiţionat ar fi să se elimineze, prin dispoziţiuni hotărâte, luate în cadrele dispoziţiunilor transitorii a viitoarei legi administrative.

6) Să se înzestreze autorităţile comunale urbane, de pe întreaga ţară şi pretorii ca, capii plăşilor deasemeni pentru comunele rurale de sub ordin, **cu o anumită putere represivă**, în aşa formă, cum s'a intenţionat a se face prin art. 46 a proectului guvernului Iorga. Purcederea aceasta nu se poate privi de anticonstituţională, pe cum se susţine de o anumită parte, considerând împărţirea puterilor statului, ci trebuie privită de o excepţie, care în măsura gravităţii devierii ar fi mai de puţină însemnătate, ca puterea conferită prin toate legile administrative şi primarului ultimei comune rurale, de a libera ordonanţe, nu a rare ori cu fixări de sancţiuni, înălţându-l legea în cazul acesta, nu de judecător de mai puţină însemnătate, ci de legislator în principiu.

7) **Cu atribuţiunile poliţiei comunale**, să se înzestreze chiar principial organele poliţiilor de stat din localităţile respective, cari din partea acestora se pot executa fără nici o greutate deosebită.

In acest caz ar fi şi oarecum motivată susţinerea, adică contribuirea comunelor urbane şi plătirea retribuţiunilor unei părţi considerabile din efectivul acestor poliţii, pe cum este cazul.

8) In cadrele legii administrative, să se precizeze în fine situaţia funcţionarilor administraţiunilor locale, în formă hotărîtă, ca să se poată eşi odată din echivocuri şi să se poată în urmă elabora, pe bază de lege, anumitele regulamente de organizare, a căror întocmire e ordonată de ani de zile, dar în cele mai multe locuri nu sunt făcute, iar unde sunt făcute sunt pline de echivocuri ca şi legile în baza cărora s'a purces la întocmirea lor.

Să se fixeze cu precizitate, că pentru cutare funcţie, ce calificaţie şcolară minimală se cere, formându-se trei categorii:

a) 4 cl. secundare,

b) bacalaureatul

c) diploma corespunzătoare a şcoalei academice.

Să se fixeze precis, că în grad şi astfel şi în retribuţiunile fiecărui funcţionar aparţinător uneia din aceste categorii până unde poate înainta, atât ca funcţie cât şi ca grad, încurajând pe cei cu calificaţia şcolară mai înaltă

In vederea prea micului cadru al funcţionarilor unei adm. locale, i se putea da ocazie funcţionarilor meritoşi de a putea înainta de fapt, afară de moartea ori pensionarea unui coleg, să se încerce dispunerea derogării, cu privire la funcţionarii autorităţilor locale, la principiile generale ale statutului funcţionarilor publici: **funcţiunea e egală cu gradul şi că înaintări numai la vacanţă se pot face**, ca al unor principii, cari sunt neaplicabile în mod serios în cadre de tot prea mici ale adm. locale, în comparaţie cu funcţionarii statului, unde numeroşi fiind pe toată ţara, se fac în mod firesc vacanţele naturale.

Baza statutului funcţionarilor adm. locale, să fie necondiţionat calificaţia şcolară.

In cadrele acestui capitol, să se clarifice şi situaţia oficială a mai multe categorii de angajaţi, de deosebire a comunelor urbane, precum: inginerii diferitelor uzine comunale neîncadraţi în corpul technic, a diferitelor gradaţii de mecanici, tipografi, păzitori de câmp, etc.

9) **Să se clarifice concomitent şi situaţia de drept a diferitelor uzine comunale:** (electricitate, apeduct, canalizaţie, gaz ,etc.) **necomercializate**, în cadrele organizaţiunilor aut. locale respective, căci în prezent ne aflăm şi în aceste privinţe în echivocul cel mai grosolan.

Uzinele şi întreprinderile comunale necomercializate, în situaţia legislativă de azi, se află în precara situaţie de a fi punctul de bătaie a legii contabilităţii publice, a legii comercializării şi a legii administrativă, iar autorităţile locale interesate, se află în starea de cea mai neplăcută alternativă de a alege; — între starea actuală, când aceste uzine sunt aproape toate deficitare, servind mai mult scopuri altruistice, ori între oarecare formă de comercializare, când se vor mări necondiţionat poverile în legătură cu aceste a cetăţenilor. (Taxe mai mari ca să se poată administra de sine stătător, plus pentru noui investiri) dar în acelaş timp, desigur, să vor creşte şi veniturile ce le aşteaptă dela acestea comunele.

10) Propunem, ca în viitoarea lege administrativă, să se dispună contrar cu cele cuprinse în art. 366 din legea pentru O. A. L. **cu privire la desemnarea consilierilor de drept** şi anume, ca desemnarea aceasta să se facă totdeauna de către Ministerul de Interne, ori de către alt organ tutelar încredinţat, la propunerea corpurilor **respective din care aceştia au să facă parte**, dar

www.dacoromanica.ro

nu prin alegeri formale, cari cauzează lucrări efectuate fără mult rost şi cheltuieli zadarnice.

Să se clarifice totodată, că reprezentanţii diferitelor biserici ,pot fi numai preoţi ori şi laici.

11) Să se clarifice echivocul rezultat din alin. 5 al art. 128 din legea pentru O. A. L., în sensul că la compunerea delegaţiei consiliului la municipiu, ce se înţelege propriamente prin expresiunea „cu reprezentarea minorităţii, repartizându-se mandatele proporţional cu numărul consilierilor aleşi pe fiecare listă, faţă de totalul consilierilor aleşi", căci alegerea delegaţiei în urma acestora totdeauna e contestată, cu deosebire când în cazurile concrete sunt date mai multe minorităţi, faţă de trei membrii ai delegaţiei — afară de primar subprimar dintre care:

a) una e minoritate eşită din alegerile administrative cu mai numeroşi membrii;

b) alta, cu ocaziunea alegerilor membrilor delegaţiei, însă cu mai multe voturi faţă de prima.

Aceasta cu atât mai vârtos, cu cât consiliul deşi constituit legal nu ar putea intra în exerciţiul funcţiunei sale, până ce delegaţia consiliului nu e constituită definitiv, ca să poată funcţiona ivindu-se imposibilitatea de drept, ca în acelaş timp cu consiliul constituit să funcţioneze şi comisia interimară.

In tot cazul e un echivoc, care trebuieşte delăturat.

12) Inspectoratele regionale actuale, transformate din fostele directorate, în lipsa de atribuţiuni, sunt a se considera ca instituţiuni administrative inutile şi de tot superflu.

Iar a le investi cu atribuţiuni speciale numai de dragul existenţei lor, nu poate fi raţional şi a înfiinţa în acelaş timp a Comitetelor Locale de Revizuire, ca organe tutelare în toată regula şi în principiu cu plenitudinea puterii administrative.

Cel mult ar trebui să se investească aceste comitete prin modificarea legii Comitetelor Locale, în sensul ca aceste comitete să fie învestite şi cu atribuţia de a decide principial ca, Comitetul Central, având astfel şi plenitudinea puterii îndrumării administrative, pe teritoriul competinţei lor.

Prin urmare existenţa inspectoratelor nu e motivată, iar importanţa recunoscută a Comitetelor Locale, cu unitatea plenitudinei puterii dispozitive administrative, în interesul administraţiunei generale, ar creşte

13) „Asociaţiunile speciale" conform art. 512 şi a următorilor din legea pt. O. A. L., nu s'au dovedit a fi necesităţi administrative.

14) Zice se ca ceva caracteristic, ca omiţându-se din nebăgare de seamă, de a se prevedea dispoziţiuni pentru asigurarea susţinerii comunelor prin contribuţiuni publice, în cadrele legii pentru unificarea contribuţiunilor directe din 22 Febr. 1923, — suplinitor s'ar fi redactat în grabă legea asupra maximului, care s'a promulgat apoi la 22 Iunie 1923, asigurându-se astfel şi comunele.

Legea maximului, înfiinţează o mulţime de taxe maximale, conform tabloului alăturat la această lege, cari apoi trebuiesc administrate, constatate, percepute conform dispoziţiunilor referitoare a legii pentru constatarea, perceperea şi urmărirea veniturilor publice din anul 1921.

Legea maximului însă, dela început nu a satisfăcut necesităţile comunelor mici pe de parte, aşa că dela înfiinţarea ei s'au ridicat protestări din partea comunelor, contra acesteia ,pentru că:

1. Această lege apasă numai anumite categorii de cetăţeni, în deosebi pe comer ianţi şi meseriaşi.

2. Că sumele rezultate din aceste taxe şi în cazul când s'ar percepe întreaga sumă, corespund numai la o mică parte la acoperirea nevoilor comunale. De ex.: în Târgul Mureş, bugetul cheltuielilor e 63.000.000 lei (redus dela peste 80.000.000 lei din trecut) iar suma totală a diferitelor taxe e de 9.000.000 lei.

3 Legea nu admite nici o progresivitate, conform capacităţii materiale a cetăţenilor, ba chiar dimpotrivă unele categorii de liberi profesionişti, fie ei cât de bogaţi, sunt aproape scutiţi de orice sarcină comunală.

In urma acestor împrejurări, desvoltarea cu deosebire a oraşelor mai mari, nu numai că stagnează, dar chiar nici angajările existente şi moştenite, nici cu cele mai mari sforţări nu se mai pot onora aşa că dacă nu se va schimba situaţia în mod grabnic, mai multe oraşe falnice, nu vor putea face faţă cerinţelor publice, ci sunt pe cale de regres din punct de vedere edilitar şi urbanistic, ba chiar unele se năzuesc pt. împrumuturi de sume importante, pe cari după calculul omenesc cu veniturile actuale, nu le vor putea achita.

Prinurmare în astfel de împrejurări, necesităţile municipiilor impun:

1. Abrogarea legii maximului, aducerea altei legi pentru asigurarea veniturilor comunale, eventual legiferându-se chestia, chiar în cadrele legii administrative asemănător dispoziţiunilor cuprinse în legea ungurească a municipiilor (XXI — 1886) prin care a luat fiinţă aşa numitul „impozit comunal complimentar", care contribuţiune comunală ar fi:

a) echitabilă, fiindcă o va plăti toată lumea;

b) dreaptă, căci se va plăti în măsura averii, deci a capacităţii de plată;

c) în urma celor din punctele 1 şi 2 progresivă şi

d) în urma celor cuprinse în punctele precedente, va fi şi mai satisfăcătoare, că suma taxelor rezultate în urma legii maximului,

Cota acestui impozit se va fixa de către Consiliul municipiului, prin votarea hotărîrei asupra bugetului anual care apoi vine aprobată de instanţa tutelară a aprobării bugetului.

15. Să se enunţe din partea celor în drept, ori chiar prin modificarea de lege, cota cuvenită judeţului din impozitele adiţionale conform punctului I. din art. 72 a legii pentru unificarea contribuţiunilor directe din 1923, se socoteşte în procentele fixate numai după proprietăţile agricole, edificiile ,veniturile comerciale şi industriale,

www.dacoromanica.ro

etc., eşite din cadrele rurale şi urbane, afară de municipii, iar municipiile să se bucure de quantumul sumelor rezultate din impunerile adiţionale, efectuate în sarcina cetăţenilor municipali, după veniturile proprietăţilor agricole, clădire, etc., — aflătoare sau exercitate pe raza municipiilor respective.

Această reglementare e singura justă, fiindcă aci e vorba de a se da cota corespunzătoare municipiilor, după impozitele plătite de cetăţenii săi, ca apoi tot în favorul acestor cetăţeni să se folosească în municipii, în contul cheltuielilor neasemănat mai mari ale acestora ca a judeţelor resp. a altor categorii de comune, — asigurându-se astfel în marginile posibilităţii, nu numai conservarea lucrărilor edilitare moştenite, dar chiar desvoltarea municipiilor.

16) Să se elaboreze pentru folosinţa administraţiunilor locale, lege separată adm. bănească şi altor averi, înlăturându-se formele greoaie şi de multe ori neaplicabile a legii contabilităţii publice actuală.

17) Cu deosebire în urma greutăţilor financiare simţite în mod oneros şi de către Stat, în aceiaşi proporţie ca şi celelalte instituţiuni publice — inclusive şi administraţiunile locale, de toată categoria, — statul adică diferitele ministere, sunt rămase în restanţă cu plătirea diferitelor lor cheltuieli, reprezentând din zi ce merge tot mai mari şi mai mari sume, cu ce sunt datoare a le plăti diferitelor administraţiuni locale, pentru chirii de cazărmi, consum de electricitate apă, etc.

Suma datoriilor statului, respective a diferitelor ministere, ce le au până acum faţă de municipiul nostru, este circa 12.000.000 lei.

Fiindcă sumele, ce le înscrie municipiul nostru ca venit şi în bugetele anuale şi cari sunt datorate de diferite ministere pentru serviciile prestate, sunt atât de considerabile, încât neplătirea lor e în stare să desechilibreze aceste bugete.

Considerând că, posibilitatea de plată a statului, respectiv a ministerelor e îngreunată, încât sumele ce se aşteaptă a se încasa cresc pe zi ce merge, fără de a se plăti, în urma cărei împrejurări în speţă, municipiul nostru ca şi alte mai multe, nu mai pot face faţă obligaţiunilor proprii în executarea nevoilor şi obligaţiunilor lor, din care motive stă în proces cu o mare parte din ministere.

Văzând situaţiunea aceasta precară şi ruşinoasă, precum şi lipsurile reciproce, ce pe această cale nu se pot soluţiona cu loialitatea de cuviinţă.

Văzând şi imposibilitatea principală, de a se denega contraserviciile amintite, dela respectivele instituţiuni publice pendinte de ministerele datoraşe, dar cari contra servicii costă bani şi astfel epuizând resursele, în urmă ar putea să se investească la caz chiar denegarea amintită, e socotită ora ultimă pentru ca să se soluţioneze şi situaţia din chestia în cadrele viitoarei legi administrative, pe baze de compensare cel puţin înţelegând-o aceasta aşa, ca administraţiunile locale respective, până la concurenţa sumei datorită de către stat (Minister) acestea să fie scutite la rândul lor de a vărsa diferitele sume datorite statului din partea lor şi numai diferenţa în plus să se plătească efectiv de către partea căreia îi incumbă această datorinţă.

Modalităţile de contabilitate, prin care s'ar face posibilă administraţiunilor financiare de a se efectua operaţia amintită, în numele tuturor departamentelor rămâne a fi aflată de căfre specialiştii Ministerului de Finanţe.

O soluţionare potrivită necondiţionat trebuie aflată, căci cuţitul deja a sosit la os.

Consideraţiile înşirate şi puse mai mult pe nimerite, în urma necunoaşterii proectului viitoarei legi administrative, le socotim de a fi unele din principiile cele mai cardiale ale viitoarei legi, în relaţiune deosebită cu municipiile în general şi cu municipiile ardelene în special.

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Urmează:

PROPUNERILE ORAŞULUI SUCEAVA

D-l Caba, primarul oraşului Suceava: Domnii mei, ţin să complectez foarte pe scurt, expunerile d-lor Voicu şi Niculescu, prin următorul memoriu:

În urma legii publicate în Monitorul Oficial Nr. 288 din 25 Decembrie 1929 Casa Generală de Pensiuni a cerut tuturor primăriilor comunelor urbane de a achita drept subvenţie specială o cotă de 15% din salariile brute ce le plăteşte fiecare primărie funcţionarilor săi, la cari se fac reţinerile de 10% pentru Casa Generală de Pensiuni. Această subvenţie urmează să se achite Casei Generale de Pensiuni, începând cu anul 1930.

In urma întrebărilor făcute de unele administraţii locale la Ministerul de Interne dacă comunele sunt obligate de a achita Casei Generale de Pensiuni această subvenţie, Ministerul de Interne prin ordinul Nr. 1271 din 16 Februarie 1931 ne transmite în copie adresa acelui minister Nr. 905 din 3 Februarie 1931 către Ministerul de Finanţe, prin care face cunoscut că nu poate cere organelor de administraţie locală să înscrie în bugetele lor subvenţia specială pentru Casa Pensiilor, deoarece în starea precară în care se găsesc finanţele acestor administraţii, nu pot suporta astăzi acest sacrificiu. In afară de aceasta se spune în adresa menţionată, că faţă de prevederile art. 453 al. II din legea publicată în Monitorul Oficial Nr. 23 din 29 Ianuarie 1931, care anulează implicit dispoziţiile legii în 1929, la care se referă Casa Pensiilor, administraţiile locale nu pot fi obligate să înscrie în bugete această subvenţie. In urma acestui ordin, primăria Suceava n'a prevăzut în bugetul anului 1931 subvenţia specială cerută de Casa Generală de Pensiuni.

Ministerul de Interne prin ordinul Nr. 5723 din 24 Iulie 1931 a cerut ca primăriile să prevadă atât subvenţia specială pentru anul 1930, cât şi pentru anul 1931 prin facerea de modificări de bugete, menţionând în sus citatul ordin că este o datorie morală pentru autorităţile locale de a întregi fondurile necesare plăţii pensionarilor. Ori, în timpurile aceste când autorităţile locale lup-

www.dacoromanica.ro

tă din greu neputând face faţă plăţilor strict necesare cum sunt cele de personal şi material nu poate fi vorba de obligaţiuni morale.

In alin. II al art. 2 din legea publicată în 25 Decembrie 1929 se spune că plata indemnizaţiei de scumpete a pensionarilor va fi complectată prin subvenţii plătite de stat, regii publice. Case speciale şi celelalte instituţii publice autonome, precum şi de judeţe şi comune urbane, nu se spune însă că acestea ar fi obligate să achite această subvenţie.

Prin al. II al art. 453 din L. O. A. L. modificat prin legea publicată în Monitorul Oficial Nr. 23 din 29 Ianuarie 1931, se spune că, statul nu poate trece în sarcina autorităţilor locale servicii cari îi aparţin, fără consimţimântul organelor deliberative respective şi fără asigurarea fondurilor corespunzătoare Comunele şi judeţele sunt în drept să refuze înscrierea în bugetele lor a unor asemenea cheltueli dacă nu se respectă formele de mai sus.

Prin introducerea acestui aliniat la art. 453 comunele şi judeţele sunt în drept să refuze înscrierea subvenţiei speciale cerute de Casa Generală de Pensiuni, ba mai vârtos că judeţele şi comunele sunt obligate a se conforma întocmai dispoziţiunilor legii pentru organizarea administraţiei locale, care stă la baza conducerii administraţiilor locale şi care până în prezent nu a fost abrogată.

Ori, ştim bine cu toţii că dispoziţiunile unei legi nu pot fi revocate numai prin o altă lege, astfel că ordinul Ministerului de Interne Nr. 5723 din 25 Iulie 1931 e din punct de vedere legal insuficient pentru a putea ordona înscrierea acestei subvenţii în bugetele administraţiilor locale.

Având în vedere că Casa Generală de Pensiuni nu are o bază legală pe care să ceară înscrierea subvenţiei speciale în bugetele administraţiilor locale, propun ca Uniunea Oraşelor să se opună mai ales, având în vedere situaţia critică a acestor administraţii locale de a înscrie în bugetele lor subvenţie specială pentru Casa Generală de Pensiuni şi de a lua pe viitor măsurile necesare pentru ca administraţiile financiare să nu sechestreze veniturile oraşelor, ce li se cuvin din partea Statului pentru plata acestei subvenţii cerută în mod ilegal.

D-l Dem. I. Dobrescu, preşedinte: Are cuvântul d-l Sibirsky, din partea municipiului Chişinău:

Propunerile Municipiului Chişinău

D-l Sibirsk, secretarul general al municipiului Chişinău:

Domnule preşedinte, doamnelor şi domnilor, neavând la dispoziţie noul proect pentru modificarea legii administrative şi cel privitor la finanţele comunale, care, trebue s'o constatăm cu regret, au fost întocmite în mare secret, fără consultarea reprezentanţilor autorizaţi ai comunelor şi judeţelor, municipiul Chişinău prezintă unele modificări ,propuneri şi deziderate, în legătură cu actuala lege administrativă şi cu legea contabilităţii publice, în speranţa că, în cazul când aceste propuneri vor fi acceptate de adunarea generală, ele vor fi trecute în moţiune şi prezintate ministerului de interne, spre a fi luate în consideraţie şi avute în vedere la eventualele modificări al proectului deja întocmit.

Domnilor, prin legea pentru organizarea administraţiunei locale din 1929, s'a căutat ca să se dea judeţelor şi comunelor o administraţie autonomă şi o descentralizare cât mai largă pentru o cât mai bună administraţie a gospodăriei lor, care să fie pusă în concordanţă cu cerinţele şi interesele locale, având bine înţeles controlul unei autorităţi superioare, menită de a controla în mod periodic, ca judeţele şi comunele să nu iasă din limitele legilor şi atribuţiunilor ce li s'a dat.

Ori, după punerea în aplicare a acestei de pe urmă lege, s'a constatat, că atât tendinţa de autonomie, cât şi cea de descentralizare a fost adânc atinsă, lucru care a făcut ca astăzi judeţele şi comunele **în local unui stăpân, să aibă mai mulţi** şi în loc de a se accelera mersul lucrărilor şi a înlesni calea executării lucrărilor de ordin administrativ şi edilitar, ele s'au îngreuiat şi mai mult, ajungând câte odată chiar la imposibilitatea executării lor, aducându-se prin aceasta mari pagube intereselor locale.

In sprijinul celor arătate mai sus vom ilustra câte-va cazuri cari, suntem siguri, că se petrec şi la alte comune şi judeţe.

1. Regimul bugetelor şi „deschiderea de credite".

Conform art. 338, 339 şi următoarele din legea de organizarea administraţiunei locale, combinate cu art. 323 şi următoarele din aceiaş lege Comitetele de revizuire, în calitate de organ de tutelă şi control verifică din oficiu orice hotărîre ale organelor deliberative comunale şi judeţene. In această calitate ele pot declara nule de drept sau să anuleze oric hotărîre în conformitate cu art. 341 şi 343.

In special, în ceia ce priveşte bugetele conform articolelor 473 şi următoarele, bugetul votat se supune aprobărei asemenea Comitetului local de revizuire.

Conform art. 484 şi 485 deschiderile de credite sunt supuse aceloraş formalităţi de aprobare ca şi bugetul anual al comunei.

Astfel fiind sub regimul legii pentru organizarea administraţiunei locale, înainte de modificarea ei bugetele, cum şi hotărîrile privitoare la deschideri de credite au fost supuse aprobării Comitetelor locale.

Prin legea modificatorie din 15 Iulie 1931 aprobarea bugetelor a fost trecută la Ministerul de Interne. Textele art. 484 şi 485 au fost însă menţinute. Astfel fiind şi cum hotărîrile privitoare la „deschideri de credite" au rămas să treacă prin aceleaşi formalităţi, ca şi aprobarea bugetelor, adică sub actuala lege modificată bugetul urmând a fi aprobat de Minister, — rezultă că hotărîrile, privitoare la deschideri de credite, astăzi sunt supuse aprobărei Ministerului de Interne, ci nu a Comitetului local.

Aşa a şi procedat primăria noastră, cerând pentru fiecare deschidere de credit aprobarea cuvenită a Ministerului de Interne.

www.dacoromanica.ro

Este neîndoios, că sub actuala lege Comitetele locale nu au nici un rol şi nici un amestec în ceia ce priveşte aprobarea bugetelor şi „deschiderilor de credite".

Totuşi Comitetul Local de Revizuire verificând din oficiu toate jurnalele, cuprinzând hotărîrile organelor deliberative comunale, în care se găsesc inevitabil şi hotărîrile privitoare la deschideri de credite, — îşi atribui şi dreptul de verificare a unor asemenea hotărîri, cari după cum am arătat mai sus, sunt scoase din competinţa Comitetelor.

Aşa s'au întâmplat multe cazuri, când Ministerul a aprobat hotărîrile privitoare la deschideri de credite, iar comitetul la verificarea din oficiu, a anulat asemenea hotărîri, punând astfel primăriile în situaţiunea de a nu cunoaşte, a cărui din aceste organe, ordine şi dispoziţiuni urmează a fi executate.

Se impune ca atare o preciziune în forma categorică în lege că toate deciziile organelor deliberative locale privitoare la buget şi deschideri de credite sunt scoase cu desăvârşire din controlul comitetelor de revizuire.

11) **Regimul licitaţiunilor.**

Oficiul central de licitaţii, creiat prin legea contabilităţii publice din 1929, deseo ori intră în atribuţiunile autorităţilor administrative şi în loc ca să se mărginească la controlul păstrărei formelor, ce se cer pentru ţinerea licitaţiilor publice, conform art. 83 din legea contabilităţii publice, caută să dea aviz şi asupra preţurilor obţinute la licitaţii, dând avizuri defavorabile pentru licitaţiile, la care preţurile îi par exagerate, dar cari, după preţurile din piaţa locală sunt normale.

La avizarea preţurilor oficiul central de licitaţii ia în consideraţie preţurile din Capitală, ignorând piaţa locală şi situaţia locală, fapt care aduce multe dificultăţi. Oficiul central de licitaţii întotdeauna avizează şi recomandà preţurile engros şi la tratările directe adică când marfa sau obiectul se procură în comerţ, iar plata se face în numerar şi prin aceasta nu ia în consideraţie cheltuelile suplimentare în legătură cu plata după recepţie (timbrarea bonurilor, cererilor, ordonanţe. întârzieri cu plata ,etc).

Ori, examinarea preţurilor oferite la licitaţie o poate face numai autoritatea care a ţinut licitaţia publică singură în măsură a cunoaşte preţurile de pe piaţa locală.

Pe lângă aceasta se mai nasc şi alte dificultăţi, care pun în suferinţă lucrările şi aprovizionările, ce se fac pentru întreţinerea gospodăriei locale.

Conform art. 51, din regulamentul de funcţionare al oficiului central de licitaţii, acest oficiu este obligat, a-şi de avizul său în termen de 5 zile.

In realitate însă avizul, în majoritatea cazurilor, se primeşte cu mare întârziere şi uneori chiar după luni de zile şi aceasta este natural. căci numitul oficiu, având concentrate toate licitaţiile din întreaga ţară este pus în situaţiunea de a nu putea răspunde în termen de 5 zile cum prevede citatul regulament, mai cu seamă, când intră şi în examinarea preţurilor.

Această situaţiune provoacă mai multe greutăţi în administraţie, punând în întârziere lucrările şi aprovizionările ce se fac pentru serviciile şi întreprinderile comunale, care trebue să funcţioneze în mod normal şi fără întârziere.

Conform dispoziţiunilor date de către oficiul central de licitaţii caetele de sarcini puse la baza licitaţiilor se trimet spre avizare oficiului central de licitaţii şi oficiului de raţionalizare şi normalizare, fapt care aduce mari dificultăţi, având în vedere că avizele se primesc cu mari întârzieri.

Aceste avize sunt absolut de prisos, fiindcă toate licitaţiile publice se ţin pe baza unui caet de sarcini tip, publicat în „Monitorul Oficial".

Ţinerea licitaţiilor publice şi tratărilor prin bună învoială este aglomerată cu diferite formalităţi, care în majoritatea cazurilor dau un rezultat contrariu celui care a fost urmărit de legiuitor.

La licitaţiile publice nu se prezintă amatori, preţurile ce se oferă sunt exagerate, iar lucrările rămân în întârziere.

Conform art. 86 şi următoarele din legea asupra contabilităţii publice, toate contractele din care isvorăşte un venit sau o cheltuială ,trebuesc încheiate pe baza şi în urma licitaţiilor publice, textele următoare stabilind o serie de principii şi formalităţi de respectat în această privinţă.

Conform art. 83 din aceiaş lege, oficiul central de licitaţii între alte atribuţii se pronunţă asupra caetelor de sarcini, asupra faptului dacă licitaţiile s'au ţinut cu respectarea formelor legale, etc. Regulamentul oficiului central de licitaţii prevede toate formalităţile ce sunt de îndeplinit de către toate autorităţile publice, spre a fi legale orice contractări şi angajamente, cum şi atribuţiunile oficiului central de licitaţii.

Din toate acese texte de lege se desprinde neindoios ideia, că orice acte, dispoziţiuni şi deliberaţiuni ale organelor publice, în ceea ce priveşte contractările şi licitaţiile publice sunt supuse controlului oficiului central de licitaţii.

Şi totuşi în această materie comitetul local de revizuire la verificări din oficiu a deliberărilor organelor comunale, îşi atribue şi dreptul de control şi asupra actelor privitoare la angajări de cheltueli, încheeri de contracte şi licitaţiuni publice.

Şi în această materie s'a constatat nenumărate cazuri când oficiul central de licitaţii avizează favorabil asupra hotărîrilor noastre, privitoare la încheeri de contracte, licitaţiuni publice, adjudecări, etc., iar comitetul local la verificarea din oficiu anulează asemenea hotărîri punându-se ca atare primăriile în situaţiunea de a nu cunoaşte, a cărui din aceste organe ordine urmează a se executa.

Se impune ca atare o preciziune în forma categorică în lege, că toate deciziile organelor deliberative locale. privitoare la contractări, licitaţii, adjudecări, etc. sunt scoase cu desăvârşire de sub controlul comitetelor de revizuire.

www.dacoromanica.ro

In altă ordine de idei şi chiar dacă această dublicitate de control va dispare, încă regimul licitaţiilor publice reprezintă atâtea greutăţi în bunul mers al gospodăriilor locale, încât se impun o serie de modificări şi în ceea ce priveşte regimul licitaţiilor propriuzis.

Conform art. 417 din legea pentru organizarea administraţiei locale, toate contractele satelor, comunelor, municipiilor, etc. afară de excepţiile privitoare la art. 89 din legea contabilităţii publice nu se pot face decât pe bază de licitaţiuni publice.

Art. 89 din legea contabilităţii publice autorizează pe miniştrii (deci primăriile cu bugetele autonome) să contracteze prin bună învoială furnituri, transporturi, lucrări arendări şi închirieri de imobile, necesare statului până la 300.000 lei.

Pe lângă excepţiile la art. 89 din legea contabilităţii publice mai găsim încă una, prevăzută la art. 416 din legea pentru organizarea administraţiei locale, care autorizează comunele să contracteze lucrări urgente şi furnituri până la o anumită valoare, care pentru un municipiu cu buget de peste 4 milioane lei este de lei 400.000.

Astfel principial orice contractări nu se pot face decât prin licitaţiuni publice.

Excepţiile însă, cari în aparenţă uşurează greutăţile licitaţiilor publice, sunt în realitate aproape inexistente, graţie principiului de la art. 91 din legea contabilităţii publice.

Conform art. 91 din legea contabilităţii publice este interzisă fracţionarea angajamentelor, prin urmare excepţiile dela art. 89 din legea contabilităţii publice şi 416 din legea pentru organizarea ad-ţiei locale, nu se pot aplica decât atunci când creditul respectiv contractării nu depăşeşte de lei 300.000 sau 400.000 lei, adică dacă pentru o furnitură oarecare în buget este prevăzută suma de lei 1.000.000 nu se poate contracta prin bună învoială parţial pentru lei 400.000, căci în felul acesta se fracţionează creditul, ceeace este interzis.

Prin urmare şi în concluzie contractările directe prin bună învoială nu se pot admite decât până la valoarea de lei 300.000 la 400.0000 lei şi numai atunci când creditul bugetar reprezintă exact suma ce se angajează prin bună învoială.

Cum însă pentru diferite furnituri: ulei, motorină, benzină, produse pentru spitale, etc. creditele bugetare la noi sunt mult mai mari în spiritul textelor de mai sus, noi nu putem face niciodată angajări prin bună învoială, căci totdeauna ne isbim de dispoziţiunile art. 91 din legea contabilităţii publice, care interzice fracţionarea creditelor.

Rezultă ca atare, că afară de arendările de imobile dela particulari pentru nevoile comune pânăla 300.000 lei valoare, **toate celelalte contractări trebue făcute prin licitaţie publică şi pentru suma întreagă deodată pentru anul întreg.**

Această situaţiune de drept, care rezultă din lege (şi aşa interpretează textele de mai sus comitetul local de revizuire Chişinău), creiază o serie de inconveniente în bunul mers al administraţiei comunale şi ceeace este şi mai important, provoacă cheltueli în plus de sute de mii.

Este ştiut, că preţurile asupra diferitelor materiale şi produse necesare comune, variază ci nu sunt fixe maximalizate. In cursul anilor 1931—1932, mai ales graţie crizei generale, deprecierei tuturor valorilor, au scăzut în cursul anului bugetar respectiv foarte simţitor preţurile la diferite mărfuri şi produse ce s'au procurat de comună.

Cum primăria a trebuit să angajeze întregul credit bugetar încă la începutul anului cu preţuri, care apoi au scăzut, a rezultat că am plătit în cursul întregului an preţuri ridicate la aproape toate mărfurile procurate din comerţ (la zarzavaturi scăderea a ajuns peste 100%) şi aşa s'a întâmplat cu aproape toate furniturile noastre. Pagubele rezultate, credem noi, se cifrează la milioane.

Realitatea impune modificarea art. *91* din legea contabilităţii publice în sensul ca creditele se pot diviza, mai ales că textul art. 91 este în contrazicere cu textul art. 67 din legea contabilităţii publice, care dispune, ca imediat după votarea bugetului, se va întocmi un buget interior de execuţie, prin care se vor stabili sumele lunare de cheltueli, redusă cu 10% pentru primul semestru.

Prin urmare art. 91 obligă să se angajeze creditul pentru anul întreg, iar art. 67 opreşte acest lucru la executare, căci nu permite în cursul lunei decât cheltuiala a 1/12 din creditul respectiv anual, redus cu 10% în cursul primului semestru.

Pe lângă necesitatea modificărei a art. 91 din legea contabilităţii publice, însăşi sistemul licitaţiilor, în forma care i s'a dat de autorităţile de tutelă şi control, este o mare piedică în administraţia comunală şi adesea ori pune comuna în imposibilitate de a face faţă nevoilor ei zilnice.

Conform art. 100 din legea contabilităţii publice, în cazul când o licitaţie publică nu va avea nici un rezultat, se va fixa o nouă licitaţie.

Legea contabilităţii publice ne spune nimic, ce se va face, când nici a doua licitaţie nu va da nici un rezultat.

Regulamentul de funcţionare al oficiului central de licitaţii, la art. 68 al. „g" care reproduce art. 90 din legea contabilităii publice) afară de al. „g" prevede ca după două licitaţii se pot încheia contracte prin bună învoială.

Atât sub vechea legislaţie, cât şi sub actuala lege noţiunea juridică de „contract prin bună învoială" am interpretat-o în sensul, că autoritatea încheie direct şi fără nici o formalitate contractul cu cine găseşte de cuviinţă.

La 4 Iunie 1931 însă apare în „Monitorul Oficial" decizia consiliului de miniştri Nr. 581/931 prin care se stabilesc normele pentru ţinerea licitaţiilor la administraţiile publice; prin aceste aşa zise norme generale se prescrie că contractările prin bună învoială se vor face pe baza unui caet de sarcini, cu depunerea ofertelor întocmai ca şi la licitaţii; concurenţii urmând a fi invitaţi

www.dacoromanica.ro

prin adrese scrise şi prin afişări cu cel puţin 10 zile înainte de depunerea ofertelor, etc. Adică tratarea directă se transformă într'o licitaţie publică cu ceva mai puţine formalităţi.

Aceste dispoziţiuni aduse pe cale de decizie ministeriala, aduc o complicaţie nouă, fără şi peste textele de lege.

Aceleaşi norme generale prevăd că pentru aprovizionarea de alimente şi furaje nu este nevoie de licitaţii publice; iarăşi o inovaţie peste textele de lege, pe care organele noastre de tutelă şi control, nu o pot lua cu drept cuvânt în consideraţie.

Astfel fiind formalismul excesiv din legea contabilităţii publice am impus aducerea unor uşurări pe cale ilegală, pe de o parte, iar pe de altă parte prin introducerea concurenţilor, drept contractări prin bună învoială a complicat şi mai mult întreaga problema.

Realitatea este că după două licitaţii trebue ţinută altă licitaţie în formă de concurenţă, ceeace provoacă în total necesitatea a cel puţin 3—4 luni până la semnarea contractului.

Intre timp nevoile cer totuşi procurarea de material şi atunci se recurge la procurări parţiale de materiale, până la îndeplinirea tuturor formalităţilor pentru licitaţii şi concurenţă, adică divizări de angajamente şi anulări inevitabile din partea comitetelor locale a deciziilor în acest sens ale administraţiilor comunale.

Se impune următoarele modificări ale textelor de mai sus:

Art. *91* din legea contabilităţii publice trebue modificat în sensul că procurarea de materiale şi mărfuri necesare gospodăriilor comunale se pot face în cantităţi şi valori stabilite după împrejurări de consiliile comunale, putându-se fracţiona în acest scop creditele bugetare.

Sau art. *91* cuprinzând dispoziţiuni generale poate rămânea nemodificat; se va adăuga însă în schimb un aliniat în sensul de mai sus la art. *416* din legea pentru organizarea administraţiei locale.

Trebue desfiinţate dispoziţiunile din decizia consiliului de miniştri nr. 581/931 prin care s'a introdus formalitatea concurenţilor, drept tratare prin bună învoială, rămânând astfel neschimbat art. *89* din legea contabilităţii publice, se recomandă un adaus la acest articol sau un aliniat, care să lămurească că contractările prin bună învoială se pot face după două licitaţii direct în condiţiunile caetelor de sarcini.

La art. *100* din legea contabilităţii publice se recomandă pe lângă textul iniţial, care dispune ca după prima licitaţie fără rezultat, să se facă a doua licitaţie, — introducerea unui aliniat nou în sensul că pentru procurări parţiale ale unora din mărfuri ca: carne, zarzavaturi, furaje, etc. ale căror preţuri sunt supuse variaţiunilor mari în funcţie de sezoane, să se poată proceda la contractări prin bună învoială după prima licitaţie.

111. — REGIMUL ARENDĂRILOR

Conform art. 417 din legea pentru organizarea administraţiunei locale, contractările administraţiilor locale, afară de excepţiunile prevăzute în art. 416 din legea pentru organizarea ad-ţiei locale, şi art. 89 din legea contabilităţii publice, nu se pot face decât pe baza unei licitaţiuni publice. Această cerinţă a legii în ce priveşte contractele de închiriere sau arendă a imobilelor, ce aparţin comunelor urbane şi municipiilor, prezintă dificultăţi mari şi provoacă stingheriri, atât pentru administraţia locală cât şi pentru contractanţii săi. Adesea ori chiriaşul care timp de 10 ani, arendează magazinul şi fusese un platnic regulat, se vede nevoit să cedeze locul său unei alte persoane, care la licitaţia publică, a oferit o sumă mai mare şi a cărui soliditate este îndoelnică. Dese ori sunt şi alte cazuri când concurenţii cu bună ştiinţă oferă un preţ exagerat pentru a obţine apoi dela vechiul chiriaş sau arendaş o filodormă.

De aceea pentru a înlătura pe cât posibil fenomenele nedorite propune a se introduce în art. 417 următorul adaus:

a) „Se vor putea încheia contracte de închiriere sau de arendă asupra imobilelor ce aparţin comunelor urbane şi municipiilor prin bună învoială, dacă chiria sau arenda anuală fixată de către delegaţia consiliului (respectiv comisiunea interimară) şi aprobată de consiliul municipal sau comunal, nu va trece peste suma de 200.000 lei".

b) „In caz când bunul comunal se dă cu chirie prin licitaţie publică având arenda fixată peste 200.000 lei, arendaşii şi chiriaşii vechi au dreptul în 5 zile dela data licitaţiei să ofere pentru bun, preţul cel mai avantajos eşit la licitaţie şi în acest caz vor fi preferaţi adjudecatarului dacă întrunesc următoarele condiţiuni:

1) să aibă vechimea de chiriaş sau arendaş al imobilului în chestiune, cel puţin de 6 ani neîntrerupt, şi 2) să aibă executate contractele expirate întocmai".

IV. — **Regimul recepţiei lucrărilor şi furniturilor.**

Art. 83 din legea contabilităţii publice spune că oficiul central de licitaţii va putea trimite delegaţii săi pentru a lua parte la recepţie ori de câte ori va crede de cuviinţă.

N'ar fi nimic de obiectat ca recepţionarea să se facă cu cele mai mari stricteţe şi în prezenţa a mai multor delegaţi dacă aceasta n'ar provoca întârzieri în lucrări şi furnituri.

Deseori un material procurat şi adus pe şantier trebue să stea acolo până la sosirea delegatului oficiului central de licitaţii sau până la primirea răspunsului că recepţia se poate face şi în lipsa delegatului oficiului.

Aceste dificultăţi se simt şi mai mult la procurarea combustibilului (motorină, ulei, etc.) şi materialelor cumpărate din alte oraşe şi aduse pe C. F. R. căci nu se poate preciza data sosirei vagoanelor iar marfa trebue

www.dacoromanica.ro

să stea în gară pânăla sosirea delegatului numitului oficiu, plătindu-se astfel alocaţia cuvenită.

Credem că este absolut suficient ca recepţionarea să se facă de către autoritatea comunală prin comisia de recepţie compusă dintre membrii ai delegaţiei consiliului care-şi dă bine seama de rolul şi răspunderea ce o are.

Domnule Preşedinte, după cum am arătat mai sus, s'a crezut că legea pentru organizarea administraţiunei locale va da comunelor o autonomie şi descentralizare mai largă, astfel ca administraţiunile locale să poată administra şi conduce gospodăria unui oraş cât mai bine şi aşa cum cer interesele obşteşti.

In realitate însă legea pentru organizarea administraţiei locale, legea contabilităţii publice din 1929 şi regulamentul oficiului central de licitaţii au limitat cu totul atribuţiunile organelor de administraţie locală punându-le dese ori în imposibilitatea de a aduce îmbunătăţirile necesare gospodăriei comunale.

In vederea întocmirei unui proect de noua lege ad-tivă, avem onoare a vă comunica, Domnule Preşedinte, pe scurt şi în linii generale, dificultăţile creiate prin legile de mai sus, spre a se lua în consideraţie la discutarea p. p. 5 şi 7 din ordinea de zi a adunării generale şi a se introduce modificările necesare, astfel ca noua lege să dea comunelor o adevărată autonomie şi descentralizare, rămânând bine înţeles sub tutela şi controlul unei autorităţi superioare. (Aplauze).

D-l Dem. I. Dobrescu, Preşedinte: Ridic şedinţa.

Şedinţa se ridică la ora 19.10.

ŞEDINŢA DELA 26 FEBRUARIE 1933

(Ziua II-a)

Şedinţa se deschide la ora 10.30 sub preşedinţia d-lui dr. Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad, asistat de d-l Ioan Roban, secretarul general al Uniunei Oraşelor din România.

Se intră în ordinea de zi.

D-l Dr. Alexa Botioc, primarul municipiului Arad: La ordinea de zi avem, în primul rând, raportul comisiunei referitor la descărcarea gestiunilor pe anii 1931 şi 1932 şi la bugetul pe anul 1933.

Vă rog, dar, să-mi îngăduiţi a vă citi procesul-verbal încheiat de comisiunea ce aţi delegat şi din care şi subsemnatul face parte.

PROCES-VERBAL

Subsemnaţii Alexa Boţioc primarul oraşului Arad, Dr. Corneliu Voicu ,primarul oraşului Braşov şi Virgil Netta, primarul oraşului Turnu Severin, delegaţi de adunarea generală a Uniunei Oraşelor în şedinţa dela 25 Februarie a. c. cu verificarea gestiunilor anilor 1931 şi 1932 şi cu studierea proectului de buget pentru anul 1933, procedând la îndeplinirea acestor delegaţiuni, am constatat:

1) Conturile de gestiune şi actele justificative au fost găsite de noi în perfectă ordine şi cu respectarea prevederilor bugetare.

2) Proectul de buget este întocmit pe aceleaşi baze ca şi în anul precedent şi cuprinde toate prevederile necesare.

Faţă de cele arătate, propunem aprobarea conturilor de gestiune pe anii 1931 şi 1932 şi descărcarea consiliului de administraţie.

Deasemenea propunem aprobarea bugetului Uniunei şi Institutului Urbanistic pe anul 1933, care se închee la prevederi de venituri cu suma de lei 3.000 000.— iar la cheltueli cu suma de 1.000.000.— lei, deci cu un excedent de lei 2.000.000.

Adunarea aprobă concluziunile raportului şi conturile de gestiune pe anii 1931 şi 1932 şi bugetul pe 1933, precum urmează:

CONTUL DE GESTIUNE PE ANUL 1931

Venituri

Sold anul 1930	272.474,—
Retras din depozitul dela Banca G-rală a Ţării Româneşti	200.000,—
Din cotizaţii privind anii precedenţi, cât şi anul 1931	603.024,—
Din abonamente la Revista Monitorul Uniunei Oraşelor	2.640.—
	1.078 138.—

Cheltueli

Pentru Adunarea G-rală din 1931	54.714,—
Abonamente la ziare şi reviste	3.144,—
Cotizaţii la Uniunile Internaţionale	54.936,—
Imprimarea Monitorului Uniunei	64.733,—
Salarii	216.000,—
Misiuni şi studii	50.000,—
Institutul Urbanistic	131.852,—
Cheltueli de ad-ţie	34.263,—
Sold numerar în cassă la 31 Dec. 1931	468.496.—
	1.078.138

Preşedinte, **Dem. I. Dobrescu**

Secretar General, **Ioan Roban.**

Contabil, **Const. Iliescu**

www.dacoromanica.ro

CONTUL DE GESTIUNE PE ANUL 1932

Venituri		Cheltueli	
Soldul anului 1931	468.496.—	Institutul Urbanistic	87.704.—
Incasat din cotizaţii	372.500.—	Cheltueli de ad-ţie	26.118.—
Contribuţia Municipiului Bucureşti pentru Congresul Internaţ. dela Londra	200.000.—	Imprimatul Revistei Urbanismul	220.325.—
Din abonamente la revista Urbanismul	28.124.—	Salariile personalului biuroului central	216.000.—
Din reclame înserate în Rev. Urbanismul	18.015.—	Taxe şi cotizaţii la Uniunile Internaţionale	7.104.—
Din vânzarea broşurilor editate de Institutul Urbanistic	24.256.—	Misiuni şi studii. Participarea delegaţilor Uniunei la Congresul Internaţional dela Londra	200 000.—
Bonificaţii la imprimarea Rev. Urbanismul	2.494.—	Sold aflat în cassă la 31 Dec. 1932	356.634.—
	1.113.885.—		1.113.885.—

Secretar General, **Ioan Roban.**

Văzut. Preşedintele Uniunei, **Dem. I. Dobrescu**

Contabil, **Const Iliescu**

BUGETUL UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA PE ANUL 1933

Venituri		Cheltueli	
Sold în numerar la 31 Decembrie 1932	356.634.—	Fond pt. plata salariilor biuroului central al Uniunei, inclusiv diurnele de deplasare	300.000.—
Din cotizaţii dela membrii Uniunei conform art. 8 din statute şi legea specială a Uniunei	2.100.000.—	Imprimarea Revistei Urbanismul (Monitor al Uniunei Oraşelor)	260.000.—
Din abonamente şi reclame la Revista Urbanismul, cum şi din vânzarea broşurilor editate de Institutul Urbanistic	80.000.—	Cotizaţiuni la Uniunile Internaţionale şi abonamente la reviste	80.000.—
Din restanţe probabile de încasat	463.366.—	Misiuni şi studii	100.000.—
		Cheltueli diverse pt. Institutul Urbanistic, conform bugetului special aprobat de Comitet în şedinţa dela 6 Februarie 1933	80.000.—
		Diverse cheltueli de administraţie pt. biuroul central al Uniunei şi al Institutului Urbanistic	180.000.—
		Excedent	2.000.000.—
	3.000.000		3.000.000.—

Comisiunea de Verificare: **Dr. Alexa Boţioc, Primarul Municipiului Arad.**
Dr. Cornel Voicu, Primarul Municipiului Braşov.
Virgil Netta, Primarul oraşului T. Severin.

D-l Dr. Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: Urmează propunerea comisiunei instituită pentru reînoirea comitetului uniunei pe un nou period de 3 ani.

Daţi-mi voie să vă citesc şi raportul în chestiune:

Domnilor Membri,

Pentru alegerea Comitetului Uniunei pe un nou period de 3 ani, potrivit art. 15 din statutele Uniunei Oraşelor, avem onoare a vă propune ca membri pe lângă preşedinte, secretar general şi secretar technic, reprezentanţii aceloraş oraşe ce au figurat şi în trecut şi tnume:

Preşedinte d-l Dem. I. Dobrescu primarul general al Capitalei.

Secretar General d-l Ioan Roban, secretar general al Primăriei Capitalei.

Secretar technic d-l Ing. Inspector G-ral Cincinat Sfinţescu, director general al Cassei Lucr. Municipiului Bucureşti.

Vicepreşedinţi, reprezentanţii oraşelor: Iaşi, Chişinău, Cernăuţi, Timişoara, Cluj şi Craiova.

www.dacoromanica.ro

Membri în Comitet reprezentanţii oraşelor: Arad, Braşov, Botoşani, Constanţa, Galaţi, Făgăraş, Lugoş, Ploeşti, Oradia, Sibiu, Tecuci, Tg. Mureş, Rădăuţi, Vălenii de Munte, Zalău.

Supleanţi reprezentanţii oraşelor: Buzău, Ismail, Moineşti, Râmnicul-Sărat, Satul Mare, Tg. Jiu.

Deasemenea ca persoane de specialitate, cari se interesează de gospodăria oraşelor, propunem să fie declaraţi ca **membrii onorifici ai Uniunei Oraşelor**, domnii preşedinţi şi membrii ai Comitetului Central de Revizuire şi cei ai Comitetelor Locale de Revizuire, cum şi pe cei 7 domni inspectori generali administrativi regionali.

Totodată propunem ca membrii onorifici şi pe d-nii I. Nicolau, C. Caloianu şi I. Rădulescu, toţi directori din Ministerul de Interne, Direcţia Administraţiei Locale.

Adunarea aprobă în aplauze şi cu unanimitate propunerile comisiunii.

D-l Dr. Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: D-l primar al oraşului Botoşani are cuvântul.

PROPUNERILE ORAŞULUI BOTOŞANI

D-l St. Andriescu, primarul oraşului Botoşani: Domnule preşedinte, onorat congres, legea pentru organizarea administraţiei locale din 1929 a urmărit în special două principii: descentralizarea şi autonomia administraţiilor locale: judeţul şi comuna.

Dacă unul din aceste două principii a fost întru cât-va atins prin înfiinţarea directoratelor, transformate în urmă în inspectorate generale regionale, celălalt principiu au autonomiei a fost aproape complect eludat, fie prin diverse dispoziţiuni ale legii însăşi, fie prin legi speciale şi prin organe create parcă anume pentru a lucra şi a desfiinţa această autonomie.

Legea veche din 1894 pentru organizarea comunelor urbane acorda cu mult mai multă autonomie administraţiilor locale, pentru că în afară de chestiunea bugetului şi deschiderile de credite şi aceea a înfiinţării sau desfiinţării posturilor de ajutori de primar, care se rezolvau de Ministerul de Interne, toate celelalte chestiuni de interes local se rezolvau de administraţia respectivă în cadrul dispoziţiunilor legii, fără tutele şi organe menite mai mult să stânjenească decât să favorizeze activitatea administrativă locală.

Mai întâi reprezentanţa de astăzi a administraţiilor în organele chemate a-i administra este şi numeroasă şi în parte inutilă şi totodată şi prea costisitoare.

Un număr de 3 consilieri aleşi şi de drept pentru un oraş cu o populaţie de 30.000 locuitori este o reprezentanţă prea numeroasă şi totodată în parte şi inutilă.

Dacă legiuitorul a avut în vedere ca toate clasele sociale să participe prin reprezentanţii lor la administrarea comunei, pentru starea de fapt a oraşelor noastre această reprezentanţă exista şi mai înainte însă în număr mult mai redus. Partidele politice de guvernământ din ţara noastră nu sunt partide corporative bazate pe una sau două clase sociale, ci ele numără printre membrii lor reprezentanţi de ai tuturor acestor clase; clerici, industriaşi, meseriaşi, liberi profesionişti, agricultori etc., fără deosebire de confesiune şi atunci care mai e rostul consilierilor de drept când printre consilierii aleşi ai fiecărui partid figurează şi preoţi, învăţători, profesori, meseriaşi, comercianţi, industriaşi, agricultori etc. Oare preotul consilier ales nu reprezintă clerul ca şi consilierul de drept reprezentant al cultului celui mai numeros în localitate, sau profesorul secundar ales consilier nu reprezintă instituţiunile de cultură locale ca şi conducătorul celui mai înalt institut de cultură din localitate reprezentat printr'un consilier de drept?

Din exemplele citate rezultă inutilitatea consilierilor de drept, meniţi a spori numărul consilierilor fără a spori şi aportul de experienţă al nevoilor claselor sociale, care au în consiliile comunale reprezentanţii lor prin consilierii aleşi.

Primarul nu mai este primul cetăţean al oraşului învestit cu încrederea şi respectul aleşilor lui, pentrucă este redus la rolul de executor al deciziunilor delegaţiei permanente şi al consiliului comunal, pe lângă alte organe chemate a-i cenzura activitatea, sau a-i restrânge prerogativele şi atribuţiunile prin participarea la administrarea comunii alături şi independent de autoritatea comunală legal constituită.

Dacă pentru întreţinerea instituţiunilor sanitare are nevoie de a li se creia venituri noui, aceasta se putea face pe altă cale, nu prin acordarea dreptului de eliberare de autorizaţii de tot felul consiliilor de higienă şi ocrotire socială, autorizaţii aşa zise sanitare pentru funcţionarea stabilimentelor industriale, comerciale etc. când de multe ori autoritatea comunală nici nu ştie de eliberarea lor şi se găseşte în faţa faptelor îndeplinite.

Cu o reprezentanţă mai puţin numeroasă în consiliu şi deci cu posibilitatea de a putea fi mai des adunată pentru rezolvirea chestiunilor de resort, rostul delegaţiei permanente s'ar desfiinţa complect, deci o economie în buget, pentru că e absurd ca pentru o autorizaţie de a bate trei table pe casă, sau de a închiria un metru patrat de loc pe piaţă conform unui tarif anume stabilit şi votat de consiliul comunal să aduni şase oameni în şedintă ca să statueze asupra unei chestiuni de importanţă minimă, iar interesatul în acest interval de timp îşi pierde vremea şi poate şi timpul util pentru satisfacerea unei nevoi urgente din cauza îndeplinirei formelor.

In ce priveşte **tutela**, după legea din 1894, ea era exercitată numai de Ministerul de Interne pentru oraşele reşedinţă de judeţ.

După legea administrativă actuală, comunele au ca organe tutelare: prefectul cu delegaţia judeţană, inspectoratul general administrativ regional cu comitetul local de revizuire, Ministerul de Interne cu comitetul central de revizuire, apoi Ministerul de Finanţe cu Oficiul central de licitaţii, iar în timpul din urmă prin legea măsurilor excepţionale şi întreg Consiliul de miniştri cu comisiunea specială pentru ocuparea vacanţelor şi numirea în funcţiuni, deci cinci tutori pentru o instituţie adm-

www.dacoromanica.ro

nistrativă care era majoră înainte de naşterea unora dintre tutori.

Dacă tutela organelor de pură administraţie îşi are rostul ei, cu condiţie expresă de a se mărgini în rolul de controlor şi nu cu imixtiune în administraţia propriu zisă locală, tutela Ministerului de Finanţe fie direct, fie indirect prin Oficiul central de licitaţii se exercita în mod dăunător intereselor locale.

Ministerul de Finanţe exercită o parte din administraţia veniturilor comunale prin administrarea fondului comunal, a taxelor de spectacole, a cotelor adiţionale şi a fondurilor casei pensiilor. Ministerul încasează taxele fondului comunal şi cele de spectacole dar nu varsă comunelor partea cuvenită. Impune însă comunelor cote şi subvenţii speciale pentru Casa Pensiilor cu toate ca comunele au cei mai puţini pensionari, impune bunurile comunale la aceleaşi impozite ca şi pe particulari, cere gratuitate pentru serviciile făcute statului, însă cere plată pentru toate serviciile aduse de stat şi caută să participe şi la beneficii sub formă de taxe de timbru şi cote atunci când comunele administrează unele instituţiuni de interes public — uzini electrice, instalaţiuni de apă producătoare de venituri, fără ca statul să fi contribuit cu ceva la formarea lor.

Comunele contribue la sarcinile Statului şi pe altă cale indirectă, dar pentru care nu li se acordă nici un merit, nici o recunoştinţă.

Instituţiile de stat locale sunt mai întotdeauna insuficient dotate cu alocaţiuni bugetare pentru a face faţă nevoilor curente de încălzit, luminat, găzduit, material de cancelarie şi câte odată chiar de personal şi trebue să li se acorde subvenţii şi scăderi de taxe.

Aşa sunt corpurile de trupă care niciodată nu sunt dotate suficient pentru plata consumului de apă şi lumină, chesturile şi legiunile de jandarmi n'au suficient combustibil şi material de cancelarie, sau localuri pentru instalare şi câte odată chiar personal suficient pentru biurouri şi pază.

In schimb, instituţiunile comunale producătoare de venituri nu se bucură măcar de avantajele pentru incurajarea industriei naţionale, de care se bucură particularii.

Combustibilul uzinei electrice — motorina — nu se bucură de reducerea de taxă din partea Ministerului de Finanţe, transporturile pe C. F. R. pentru materialele necesare comunelor nu se bucură de nici o reducere de tarif; corespondenţa telegrafică, poştală sau telefonică se plăteşte ca şi de oricare particular; în schimb acestor instituţiuni comercializate li se creiază privilegii şi drepturi de servitute asupra comunelor.

Casa autonomă P. T. T. poate oricând răscoli stradele, strica trotuarele, aşeza stâlpi primitivi şi întinde reţele de sârmă asupra întregului oraş, fără să întrebe pe nimeni din reprezentanţii legali ai Comunii, în schimb comunele nu-şi pot întinde reţelele de sârmă pentru iluminatul oraşului decât cu învoirea specială dela reprezentanţii acestei case.

Dar o adevărată imixtiune în administraţia comunelor o face Oficiul central de licitaţii. Această instituţie menită a observa riguroasa aplicare a legii contabilităţii publice în privinţa licitaţiilor ţinute de autorităţi, face acte de administraţie, dă directive şi instrucţiuni, care ele singure ar putea să constitue un cod şi şi-a întocmit un regulament care cuprinde dispoziţiuni în flagrantă contrazicere cu dispoziţiunile legale în vigoare.

Legea pentru organizarea administraţiei locale prevede categoric la art. 159 că primarul prezidează licitaţii publice, însă după directivele date de acest oficiu urma ca aceste comisiuni să fie formate numai de funcţionari şi prezidate de un funcţionar.

Cu îndeplinirea formelor cerute de acest oficiu şi cu directivele date se pierde întotdeauna timpul util când s'ar putea face o aprovizionare în condiţiunile cele mai avantajoase pentru comună, pe lângă faptul că aceste forme sunt şi costisitoare şi sporesc inutil cheltuelile lor şi că de multe ori sunt inaplicabile.

O ţară întreagă nu poate fi administrată decât prin descentralizare împărţind-o în 7 directorate, un singur oficiul de licitaţii poate administra însă aceeaşi ţară din punct de vedere financiar.

Ca exemple de imixtiuni în administraţia comunală vom cita câteva cazuri întâmpltae la comuna Botoşani.

Pentru procurarea a douăzeci perechi bocanci necesari bătrânilor adăpostiţi în azilul comunal de bătrâni şi a căror valoare nu trecea suma de 6.000,— lei, s'a ţinut licitaţii, cari n'au dat nici un rezultat, s'a făcut concurs cu oferte şi apoi s'a tratat pe cale de bună învoială şi după o numeroasă şi activă corespondenţă cu O. C. L. şi după o trecere de mai bine de 6 luni, s'a ajuns în fine la aprobarea confecţionării bocancilor, bine înţeles că în tot acest interval de timp bătrânii au umblat cu picioarele goale prin frig.

Pentru repararea unor motoare vechi din uzină, toate administraţiile care s'au perindat pe la comună în interval de 4 ani, n'au parvenit să capete aprobarea fie pe cale de licitaţie, fie prin bună învoială, iar O. C. L. când nu găsea alte motive pentru a nu da aprobarea, recomanda sau cumpărare de motoare noi, sau a se avea în vedere oferta unei anumite persoane.

Pentru procurarea lemnelor de foc acum un an, comuna a fost oprită de a face licitaţie a parte pentru trebuinţele ei, urmând ca un reprezentant al Oficiului de licitaţii să ţină o licitaţie regională la Prefectura de judeţ.

Au fost două termene de licitaţie, la date când trecuse deja timpul util de aprovizionare, care n'au dat nici un rezultat şi a rămas ca autorităţile locale să se aprovizioneze pe compt propriu care şi cum va şti şi va putea, când preţul lemnelor de foc se ridicase pe piaţă cu cel puţin 30%.

Astăzi ne găsim în perioada de tranziţie de 3 luni între vechiul şi noul buget. Nu ne putem aproviziona decât pentru nevoile curente şi strict necesare. Cum acelaş oficiu cere şi pentru această aprovizionare licitaţii, rezultă

www.dacoromanica.ro

că şi acest interval de timp se consumă numai în îndepliniri de forme şi corespondenţă şi comuna rămâne tot neaprovizionată.

Dacă mai adaogăm şi faptul că comunelor li se impune ca asigurarea imobilelor comunelor să se facă numai la Casa Ministerului de Interne, o casă care nu şi-a publicat niciodata bilanţul pentru a-i cunoaşte situaţia, care are un caracter de mutualitate, tarife mai urcate decât ale altor societaţi de specialitate etc., atunci se naşte legitima întrebare, cine administrează astăzi efectiv comunele? daca primarul sau consiliul nu poate face nimic decât cu aprobări prealabile şi nu-şi poate complecta macar o vacanţă în personal fără tot o prealabila aprobare de sus?

S a strigat întotdeauna contra biurocratismului din trecut şi s a ajuns astazi la un biurocratism din cele mai acute

Pentru îndeplinirea formelor se cere personal şi material de trei ori mai mult decât în trecut.

Pentru justificarea unui mandat se cere un dosar întreg de lucrări la care trebue să lucreze trei funcţionari.

Şedinţele consiliului sau ale delegaţiei se copiaza într'un registru şi se trimit copii prefecturii, inspectoratului şi pentru publicarea în buletinul comunal.

Pentru aceeaşi chestiune trebue să se dea relaţii în acelaş timp prefecturii, inspectoratului şi la Minister şi de multe ori nu numai odată ci de mai multe ori în aceaşi chestiune şi acelaş răspuns, pentrucă biurocratismul în supra ordine este mai comod şi nu se osteneşte a căuta răspunsul dat anterior.

De aceia, cu ocazia modificării legii administrative, cerem ca:

1) Să se simplifice biurocratismul reducându-l numai la strictul necesar, căci prin aceasta se face o mare economie de material şi personal.

2) Autonomia administrativă locală să nu fie o ficţiune ci o realitate, luându-se totodată garanţii suficiente ca cei puşi în capul administraţiilor locale îşi vor face pe deplin datoria.

3) Să se simplifice aparatul administrativ în structura sa actuală, iar organele administrative de control să aibă mai mult atribuţiuni de diriguitori şi îndrumători, nu de biurou şi care nu pot fi văzuţi decât în ocazii solemne, sau când trebue să ancheteze dezastrele rămase de pe urma unor administraţiuni.

4) Pentru aplicarea uniformă a legilor administrative şi îndeplinirea uniformă a procedurei administrative pe toată întinderea ţării să se prevadă congrese cât mai dese la care să fie chemaţi atât reprezentanţii autorităţilor administrative aleşi, cât şi funcţionarii superiori de carieră din aceleaşi ad-ţiuni.

5) Legea administrativă să nu fie transformata în cod cu sute şi mii de articole şi pentru interpretarea cărora să fie necesar de stabilit jurisprudenţe. Legea trebue să fie condensată în articole puţine ,clare ,foarte precise şi de strictă interpretare pentrucă la aplicarea ei sunt chemaţi şi cărturari şi cei cu mai puţină carte şi în chestiuni de pură administraţie nu poate avea loc subtilităţi şi interpretări.

D-l **Alexa Boţioc**, primarul municipiului Arad: D-l General C. Rujinski are cuvântul pentru a face o comunicare:

COMUNICAREA D-LUI GENERAL RUJINSKI

D-l **General C. Rujinski:** Domnule Preşedinte, Onorat Congres, cer iertare că în mijlocul discuţiunilor Dvs., atât de interesante, care privesc actualitatea, vin să fac o comunicare care priveşte viitorul.

Desigur nu este nevoie să vă mai spun care va fi importanţa în viitor a navigaţiunei aeriene. Astăzi, aproape toate ţările au linii de comunicaţii aeriene şi turismul aerian ia o desvoltare crescândă.

Pentru ca să se poată desvolta acest nou mijloc de locomoţiune, este necesar să se prevadă terenuri de unde să pornească şi unde să sosească aceste avioane. In toate ţările, în planurile de sistematizare ale municipiilor şi comunelor în general, este prevăzut un teren rezervat pentru aterizarea avioanelor. Aceasta atât din punctul de vedere al liniilor de comunicaţie aeriene şi a turismului aerian, şi din punctul de vedere al apărării ţării în timp de război.

La congresul trecut al Uniunei Oraşelor din România, am avut onoarea să expun această chestiune, făcând cererea ca fiecare comună, fiecare municipiu, să prevadă în planul de sistematizare al său un teren propriu pentru aceasta. S'au trimis tuturor comunelor instrucţiuni de condiţiunile în care trebuesc alese aceste terenuri.

De atunci până astăzi, sunt multe municipii cari au realizat acest deziderat şi îmi fac o datorie de a aduce mulţumirile tuturor acelora care se ocupă cu această chestiune, în special d-lui primar Dobrescu, care a înţeles, — cum de altfel înţelege foarte bine toate chestiunile de viitor, de prevedere, pentru sistematizarea oraşului, — a înţeles să dea tot concursul pentru ca Băneasa, acest aeroport care este poarta de intrare a tuturor străinilor care vin în ţară pe calea aerului, să capete un aspect cât mai civilizat. Deasemenea şi la Cernăuţi, s'a făcut un aeroport de toată frumuseţea şi care este poarta de intrare a tuturor celor cari vin pe calea aerului din Polonia, din Germania şi în viitor din spre ţările nordice. Deasemenea, la Constanţa ,la Arad şi în alte părţi.

Aceasta dovedeşte că acolo unde a existat o colaborare între cei care se ocupă cu chestiuni de aviaţie, între comună precum şi celelalte autorităţi, s'a ajuns la rezultate foarte frumoase. Pot să vă spun că la Cernăuţi a fost o colaborare care a determinat să se aleagă un teren din cele mai frumoase — pentru aeroport — cu toate că comuna nu-l avea; a fost o colaborare între Ministerul Agriculturii, aviaţia civilă şi comună, făcându-se diferite schimburi de terenuri, aşa încât terenul prevăzut pentru aeroport să fie în apropierea oraşului, ca să poată deservi atât publicul de acolo, cât şi pe cei care vin pe calea aerului.

www.dacoromanica.ro

Fac apel din nou la D-Voastră, dându-vă asigurarea că suntem la dispoziția D-Voastră, pentru a vă da toate lămuririle relativ la condițiunile pe care trebue să le îndeplinească aceste terenuri; deasemenea ne facem forte că atunci când va fi cazul să se facă un schimb de terenuri — după cum s'a făcut la Cernăuți, la Constanța și în alte părți —, să facem toate intervențiile necesare pentru realizarea acestui schimb, spre a obține un teren, în apropierea orașului, propriu pentru a putea primi avioanele românești și cele străine.

Nu vă mai rețin, cred că chestiunea este cunoscută de Dvs., și socot că este în asentimentul tuturor ca, printr'o colaborare comună, să putem ajunge, într'un interval de timp, ca toate orașele și municipiile din țară să posede un teren pentru aviație. (Aplauze prelungite).

D-l **Dr. Alexa Boțioc, primarul municipiului Arad:** Trecem la discuțiuni în jurul finanțelor comunale.

D-l D. I. Niculescu are cuvântul.

Propunerile d-lui D. I. Niculescu prim-ajutor de Primar al Municipiului București, privitoare la legea finanțelor comunale

D-l **D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei:** Domnule prețedinte ,Onorat congres, In expunerea pe care am făcut-o într'una din ședințele precedentului congres, am arătat care este situația aproape disperată a orașelor noastre din cauza politicei dusă de Stat în ce privește veniturile comunale. V'am arătat cum, pe de o parte, Statul n'a încetat să acapareze cele mai importante din veniturile comunale, chiar pe acelea cari au un caracter strict comunal și vă dădeam ca exemplu fondul comunal. Aduceam niște grafice din care se vedea în mod foarte sugestiv cum acest fond comunal, care chiar la instituirea lui, prin transformarea acxiselor, forma aproape jumătate din bugetul comunelor, a ajuns în cele din urmă, în 1932, să constitue 1.50% în loc de 47% cât era în 1903, din bugetul comunelor.

Am aci un tablou foarte elocvent care cuprinde încasările din fondul comunal. Mai întâi, trebue să observ că în 1903, când s'au transformat acxizele în fondul comunal ,s'a hotărât să se dea comunelor media pe 5 ani din produsul accizelor. Este de remarcat că în 1903 a fost o perioadă de mare criză și era injust să se ia media numai din acești ultimi 5 ani. Cu toate acestea, media aceasta reprezenta un venit foarte important pentru comune. Și chiar mai târziu venitul acesta s'a menținut la o sumă important. Astfel, pentru București, în 1913, acest venit era de 7.064.000, dintr'un buget de 23 milioane, bine înțeles. lei aur. După răsboi însă, în 1924, era deabia 21.000.000,— dintr'un buget de 671 de milioane; în 1926 era de 21.000.000,— dintr'un buget de 1.034 milioane și în sfârșit în 1932 ajunge la 21 milioane dintr'un buget de 1.398.000.000,—. Dar chiar din această sumă — nu știu ce s'a întâmplat la celelalte orașe — dar capitalei țării i s'a dat în 1932 numai 2 milioane, pe care cu foarte mare greutatea le-a obținut d-l primar general pentru o plată urgentă pe care o aveam de făcut, în contul obligațiunilor răscumpărate emise prin împrumuturile Capitalei.

In anul acesta, — știți că acum cheltuelile Statului se fixează printr'un decret — ei bine, în Ianuarie, am fost pur și simplu lăsați la o parte: pentru București — nu știu dacă și pentru celelalte orașe, — pentru București nu s'a prevăzut de plată nimic din fondul comunal. Nu știu ce se va întâmpla pentru Februarie și pentru celelalte luni.

Este o mare nedreptate care se face, pentru că fondul comunal știți că provine din taxele pe consumație: este un impozit cu caracter pur local, pe care statul nu poate să și-l însușească cum a făcut-o.

Nu mai vorbim de felul cum se calculează acest fond. Chiar de aceia s'a ajuns la această cifră ridiculă. Statul trece la cheltueli un fond global, — fără să țină seama de ceeace a încasat în contul acestui fond comunal, — trece o sumă globală, pe care o împarte orașelor. Și în 1932, dacă am ajuns la acest procent de 1.55% din fondul comunal, pentru București, este că s'a crezut de cuviință ca acest fond trebue împărțit cu județul, cu comunele rurale ș. a. m. d.

Cu toții suntem de acord că satele noastre se găsesc în stare de inferioritate; că sunt foarte sărace, că datoria Statului este să se îngrijească de buna stare a lor, din care să rezulte desvoltarea viitoare. Inseamnă însă aceasta să procedăm ca la anteriul lui Arvinte: să tăiem veniturile orașelor, să lăsăm orașele în stare de inferioritate, pentru a ajuta la propășirea satelor? Să se găsească mijloacele de ajutorare a satelor, dar cari să nu însemne abandonarea orașelor pentru buna stare a satelor. Fiindcă în definitiv, nu trebuie să se uite că lumina dela orașe vine și satele profită în mod indirect din desvoltarea orașelor pe această cale a civilizării și a desvoltării culturale. Incât este interesul însuși al comunelor rurale, al satelor noastre, ca orașele să se găsească într'o stare cât mai înfloritoare.

Vă arătam că celelalte impozite care intrau în veniturile orașelor au fost deasemenea acaparate în cea mai mare parte de către Stat. Impozitul pe spectacole, din care s'a dat orașelor în ultimul timp 25% prin legea din 1926, iar restul împărți între Stat, Ministerul Artelor — ca și când Ministerul Artelor n'ar fi tot Stat — și asistența publică a statului. La asistența publică, bineînțeles, ajunge foarte puțin. Dar nici măcar acest sfert, nici acești 25% din taxa pe spectacole, nu este la dispoziția comunelor, fiindcă fondul știți că se administrează, nu de comună ci de către o comisie care funcționează pe lângă Ministerul de Finanțe. Și, cel puțin nouă, ni se întâmplă foarte des ca, ducându-ne să întrebăm ce este cu fondul de spectacole, să aflăm că Ministerul de Finanțe a ordonanțat o sumă muzeului cutare, altă sumă d-lui cutare ș. a. m. d., așa încât nici acești 25% care trebuie să fie considerați ca bani de care comuna trebue să dispună, care figurează în bugetul ei de venituri, nici măcar aceștia nu revin comunei.

www.dacoromanica.ro

Vă vorbiam de asemeni de taxa pe clădiri şi pe locurile virane. Este iarăşi o taxă cu caracter pur local. Cine profită mai mult din îmbunătăţirile care se fac în oraş decât proprietatea, clădirile şi chiar terenurile virane? Ei bine, această taxă care reprezintă iarăşi un venit important pentru comune, în ultimul timp a fost redusă considerabil, prin noua modificare a legii contribuţiilor directe.

A fost nevoie de o degrevare a proprietăţii urbane, dar degrevarea ei s'a făcut tot pe spinarea oraşelor. Este o situaţie absolut nedreaptă, fiindcă impozitul acesta trebuie să existe în folosul oraşelor şi dacă se găseşte de cuviinţă că proprietatea urbană trebuie degrevată, s'o degreveze Statul. Pentrucă cea mai mare parte se plăteşte Statului, iar să nu se ia din veniturile indispensabile oraşelor, desfiinţându-se această taxă care este cu caracter pur local.

Dar, pe de altă parte, spre nenorocirea oraşelor, politica Statului a mers şi în altă direcţie, în direcţia de mărire a nouilor sarcini cari se impun necontenit oraşelor. Ar fi suficient să vă citez o dispoziţie, nu prea veche, prin care Ministerul de Finanţe impune ca localurile de percepţii fiscale să fie întreţinute de comună! Percepţiile fiscale sunt ale Statului; Statul percepe impozitul prin ele şi pentru el. Şi atunci, nu este absolut derezonabil ca aceste localuri să fie întreţinute de comună în dauna asistenţei publice, de ex. care nu poate să fie ajutată cum trebue din lipsă de venituri bugetare şi în dauna celorlalte necesităţi cu caracter local? Cetăţenii nu plătesc taxe şi impozite comunale pentru întreţinerea localurilor de percepţii ale Statului, ci pentru ca să se ajute oamenii nenorociţi din comună, să se facă lucrări edilitare ş. a. m. d. Nu se pot distrage în felul acesta, — orice nevoi ar avea Statul, — veniturile cari sunt indispensabile oraşelor.

D-voastră stiţi desigur şi celelalte noui sarcini, de pildă subvenţiile pentru biurourile de plasare. Ministerul Muncii şi Sănătăţii a găsit de cuviinţă să facă o lege prin care organizează plasarea. Ei bine, cheltuelile pentru biurourile de plasare, — local, functionari etc. — le-a pus în sarcina oraşelor şi fără a fi dat oraşelor vreo posibilitate de control a cheltuelilor Ministerul de Justiţie a trecut localurile pentru judecătorii în oraşele reşedinţă pe seama primăriilor. Ne-au fost impuse deasemeni subvenţii pentru Camerile Agricole. Camerile agricole vor fi institutiuni foarte interesante pentru desvoltarea agriculturii, dar nu se poate concepe ca oraşele să fie acelea care să întretină aceste instituţii directoare ale desvoltării agriculturei.

Serviciul Sanitar şi cel Veterinar care au fost trecute în sarcina oraselor, prin legea unificării administrative din 1926, sunt servicii pe care oraşele trebue să le întretină. Dar vă arătam ieri, ceeace se întâmplă: oraşele sunt totdeauna „turcul care plăteste". Ele nu au alt drept decât să dea bani. Drept de control nu există pentru ele, şi am să vă dau un exemplu referitor la oraşul Bucureşti, ca să vedeţi la ce rezultate s'a ajuns cu acest sistem de a obliga oraşele ca să plătească subvenţii pentru serviciile în care nu au dreptul să se amestece.

Serviciul nostru veterinar care ne costă sume importante în fiecare an, ne-a dus, din cauză că organele municipale n'au dreptul să se amestece în nici un fel de control, la rezultatul următor în ce priveşte poliţia veterinară. Din pricina totalei lipse de control din partea Serviciului Veterinar şi din cauza unei condamnabile neglijenţe, abatorul comunal al nostru a ajuns să primească astăzi la tăiere jumătate din vitele pe care le primea în 1915, când populaţia Bucureştiului era de 250.000 locuitori, iar nu de 600.000 ca astăzi. Vă dau câte-va cifre. In 1915 au intrat la abator 113.532 vite mari, iar în 1932, 70 088, vra să zică jumătate din numărul vitelor intrate în 1915, deşi populaţia s'a dublat. In ce priveste vitele mai mici, numărul lor este mai mare pentru 1932.

Incât, domnul primar general a fost obligat să institue un control paralele cu cel pe care este obligat să-l facă serviciul veterinar; a trebuit să delegăm funcţionari, ca să descopere ceeace medici veterinari nu voiau să vadă.

In aceste condiţiuni, nu se poate face administraţie: pe de o parte faci cheltueli pentru întreţinerea unui serviciu, pe de altă parte n'ai dreptul să te amesteci, ca să vezi dacă acel serviciu îşi face sau nu datoria pentru banii pe care-i plăteşti.

D-l Dem. I. Dobrescu, primarul Capitalei: Am găsit sute de abatoare clandestine, care tăiau sub nasul d-lor medici veterinari!

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Se înţelege că în aceste condiţiuni consecintele sunt si mai neplăcute, se face o concurenţă neloială chiar măcelarilor din oraş, oameni cinstiţi cari merg la Abator şi plătesc taxele cuvenite; aceştia sunt concurati de negustorii de carne care introduc prin contrabandă în Bucureşti carnea tăiată în acele abatoare.

D-l Dem. I. Dobrescu, primarul Municipiului Bucuresti: Am găsit că se consuma carne de vită infectată de oftică şi am găsit că se consumă carne de porc cu trichină adusă din aceste abatoare clandestine.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Domnilor şi într'o altă direcţie, politica dusă de Stat, în materie de finanţe comunale, a fost şi este dăunătoare oraşelor. Din cauza sleirei puterii contributive a contribuabililor, s'a suprimat orice putinţă pentru oraşe de a şi creia noui venituri, chiar venituri cari ar corespunde la sarcinile cu caracter pur locale şi care ar merge la îmbunătăţirea oraselor în folosul cetăţenilor. Din această cauză, bugetele oraşelor au diminuat şi diminuează în mod catastrofal. Este suficient să vă arăt că în 1932, Municipiul, vorbesc fără de sectoare, — cu sectoarele este aproape dublu — a avut un buget de 460 de milioane, iar anul acesta va trebui să-l reducă la 300 de milioane.

In aceste condiţiuni, nu se poate face faţă nevoilor de administraţie, nevoilor absolut inexorabile.

D-l Dem. I. Dobrescu, primarul municipiului Bucu-

www.dacoromanica.ro

reşti: Cu cât a trebuit să reducem anul trecut, faţă de bugetul anterior?

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: In anul trecut a fost o reducere de peste 150 de milioane.

In cât nu este — cred eu — un sistem de a căuta o echilibrare a bugetului numai în scurtarea lui, fiindcă atunci o să ajungem ca în povestea cu măgarul, căruia i s'a împuţinat hrana, până ce a murit de inaniţie. (Ilaritate).

In privinţa aceasta permiteţi-mi să fac câte-va comparaţii, ca să vedeţi ce sunt bugetele celorlalte oraşe. Când mergem în străinătate ne place să facem constatarea că oraşele de acolo se prezintă cu totul altfel decât oraşele din ţara noastră. Fireşte, dar totul s'a făcut cu parale. De exemplu, am să iau oraşul Lausanne, care are un buget de 15.309.126 franci elveţieni. — ceeace face în lei 458.273.000,— la o populaţie de 75.976 locuitori, ceeace înseamnă pe cap de locuitor 6110 lei, iar pentru oraşul nostru, care are o populaţie de 600.000 de locuitori, înseamnă pe cap de locuitor la veniturile bugetelor de azi, între 700—800 de lei. Diferenţa este enormă. De unde să se găsească atunci fondurile necesare pentru îmbunătăţiri serioase? Şi totuşi, oraşul Lausanne a avut în cursul anului trecut un deficit de 88.000.— franci elveţieni, ceeace face, în lei, un deficit de aproape 3 milioane lei.

Un alt exemplu: oraşul Lyon din Franţa, la o populaţie de circa 530 de mii de locuitori, deci mai mică decât a noastră, are un buget de 284.854.854 fr. francezi, — socotit francul francez cu 6 lei numai, aceasta face 1.800 milioane, iar dacă socotim francul la valoarea lui de astăzi, face 2 miliarde, pe când capitala ţării româneşti are, împreună cu sectoarele, un buget de abia 800 milioane.

D-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră: Eu nu cred că ar trebui să socotim după moneda străină, pentrucă noi trăim după standardul de viaţă al nostru, care merge după moneda noastră. Comparaţia nu este exactă.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: In ce sens d-nă?

D-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră: Bugetul nostru este stabilit pe un standard de viaţă, adică pe leu.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Cred că vă înşelaţi d-nă, şi iată dece: Standardul de viaţă este cam acelaş.

D-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră: Standardul de viaţă, dacă îl socotim la vagonul de grâu, avem 28—32 mii. In Franţa este mult mai mare

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Dar la obiectele de manufactură? Standardul de viaţă se socoteşte la toate nevoile unui cetăţean. Dacă n'aţi lua decât taxele vamale cari se plătesc la ştofe, dacă n'aţi lua decât taxele vamale cari se plătesc la obiectele industriale strict indispensabile, vase smălţuite, obiecte de sticlă şi toate celelalte, şi care se adaogă la preţul acestor obiecte, aţi vedea că preţul lor în ţara noastră ajunge colosal de urcat. Numai taxele de vamă ridică de 5—6 ori valoare obiectului în comparaţie cu locul unde se produce. Atunci standardul de viaţă trebue socotit la totalul necesităţilor şi nu cred că la noi e mai mic decât în celelalte părţi. Dovadă, cu toate că francii au o valoare mai mare decât leii, totuşi viaţa la Paris nu este mai scumpă ca la Bucureşti; o masă costă la Paris în lei mai puţin decât în Bucureşti, iar o pereche de ciorapi costă a treia parte. Socoteala aceasta cu valoarea monedei este cea exactă, pentru că şi valoarea monedei se stabileşte tot la standardul de viaţă. Bine înţeles în toată această comparaţie este oarecare aproximaţie nu se pot da cifre cu absolută exactitate, dar aceasta este situaţia.

Şi dacă îmi permiteţi, am să vă arăt din ce surse îşi trage Lyonul aceste venituri, — foarte fugitiv, pentrucă detaliile sunt numeroase.

Iată: întâi, din adiţionalele la impozitele de Stat, pe care le avem şi noi. Dvs. ştiţi că în Franţa acestea constitue venitul cel mai mare al oraşelor, cu această deosebire — şi modificarea aceasta ar trebui să se introducă în viitoarea lege pentru autonomia finantelor locale — că aceste cote adiţionale nu le fixează Statul ci comuna şi comuna nu le fixează după capriciul ei. Şi noi avem dispoziţii în legea de organizare a administraţiei locale, care spune că o comună nu poate pretinde taxe şi impozite noi decât după ce a constatat că cele care sunt în fiinţă nu-i acoperă cheltuelile. Prin urmare, o limită există şi la noi. In Franţa există aceeaşi limită: comuna fixează cotele adiţionale, însă după constatarea că veniturile pe care le are nu sunt suficiente ca să-i acopere cheltuelile. La noi, socoteala este aceasta: Statul îşi fixează impozitele şi zice: o cotă adiţională de atât la oraşe fără să se ocupe care sunt cheltuelile oraşelor şi nevoile lor. Nu se poate această lipsă de legătură.

Iată cotele adiţionale, ale oraşului Lyon ca să vedeţi cât sunt de numeroase: 5% la contribuţii funciare şi imobiliare; 5% speciale pentru drumuri vicinale; adiţionale la contribuţii directe, —5,80% pentru asistenţa medicală gratuită, 7,1% pentru asistenţa bătrânilor, infirmilor şi incapabililor ş. a. m. d. Prin urmare se fixează cotele adiţionale după nevoie, arătându-se şi destinaţia lor. După aceia întrebuinţează 2,60% pentru asistenţa obligatorie a familiilor numeroase şi a femeilor lehuze; 8% adiţionale la principiul patentelor; a 20% parte din produsul taxelor pe cai, trăsuri şi automobile.

O cotă din permisele de vânătoare — foarte natural: permisele de vânătoare se plătesc de către locuitorii oraşelor şi oraşele trebuie să aibă o cotă. După aceia, o cotă din taxele municipale asimilate, care iarăşi sunt foarte numeroase: taxele de sejour, taxe pentru ridicarea gunoiului, taxe pe servitori, pe guvernante, pe instrumente de muzică, licenţe pentru comercianţii de băuturi spirtoase. — din care noi nu avem nimic, — taxe pe spectacole, taxe pe societăţi de reuniune, cercuri, taxe pentru localuri servind la exercitiul unei profesiuni, taxe de locuinţă şi încă alte 10—12 taxe de felul acesta. După

www.dacoromanica.ro

aceea, sutimile comunale extraordinare. La cotele acestea adiţionale, care se fixează pe lângă impozitele directe ale statului, comuna are dreptul să adaoge un surplus. Aceasta ar trebui să fie prevăzut şi în viitoarea lege pentru organizarea finanţelor locale. Intâi, comuna să fixeze cotele adiţionale, nu statul, şi atunci când constată că nu poate să-şi acopere nevoile să fixeze un supliment la aceste cote adiţionale, care iarăşi trebue să fie îngrădit cu o dispoziţie de lege de genul celei pe care o avem.

Domnilor, să-mi permiteţi acum să trec în revistă care cred eu că ar fi dispoziţiile care ar trebui introduse în viitoarea lege pentru organizarea autonomiei finanţelor, pentru ca oraşele să iasă din situaţia în care se găsesc. Nu are importanţă, cred eu dacă viitoarea lege de organizare a finanţelor locale va fi o lege separată sau un capitol din legea pentru organizarea administraţiei locale. Nu are nici o importanţă acest lucru. Eu cred că prima revendicare pe care trebue să o pretindem este ca ceeace ni se cuvine să fie perceput de noi direct, fiindcă situaţia de astăzi, ştiţi care este, din cauză că aceşti agenţi ai statului percep şi cotele adiţionale adică şi sumele care ni se cuvin nouă.

Ca să vă dau un exemplu, în 1932 media încasărilor cotelor adiţionale pentru capitala ţării a fost de 30% din debitele constatate. Explicaţia este foarte simplă: agentul este interesat în primul rând să încasepe pentru stat, şi pentrucă este slujbaşul lui direct dar mai ales pentrucă dela stat are o remiză. Şi eu aşi face propunerea ca oraşele să revină la dispoziţia de dinainte de a acorda şi ele remize încasatorilor. Ce vreţi? Trebuesc stimulaţi chiar funcţionarii, pentrucă lucrează într'un domeniu unde controlul absolut este imposibil. Ca să controlezi pe fiecare agent dece n'a încasat azi pe un contribuabil şi l'a amânat pe o săptămână sau pe o lună, ar fi să pui un al doilea agent după el şi după acesta un al treilea ş. a. m. d. Prin urmare, controlul absolut este imposibil în acest domeniu şi atunci trebue să cauti să interesezi pe funcţionar acordându-i o gratificaţie dacă prin munca lui, prin stăruinţa lui, încasează mai mult pentru comună.

Dar ceeace trebue să pretindem în viitoarea lege a organizării finanţelor comunale este ca perceperea să se facă de către agenţii noştri. Nu este o cheltuială în plus pentrucă oraşele noastre au agenţii lor pentru încasarea taxelor care sunt pur comunale şi aceşti agenţi n'au decât să încaseze şi cotele adiţionale care să se fixeze în modul pe care l'am arătat. Pentru comunele rurale situaţia este foarte simplă: nu are decât să încaseze notarul acolo unde nu există casier comunal, însfârşit se poate găsi o modalitate.

In al doilea rând, cred că ar fi bine să pretindem, cum am spus, ca fixarea acestor cote adiţionale să se facă de către comună şi comuna să aibă dreptul să adaoge un supliment la ele.

In al treilea rând, cred că situaţiunea aceasta foarte gravă în care se găsesc oraşele ar găsi oarecare deslegare în căutarea de mijloace financiare noui. Fiindcă, domnilor, nu trebue să ne facem prea multe iluzii aşteptând ca Statul să lase din mâini ce-a apucat. Statul se găseşte într'o situaţiune foarte grea, poate chiar mai grea decât a oraşelor. Şi atunci chestiunea care se pune este, dacă nu s'ar putea găsi pentru oraşele noastre mijloace financiare noi.

Cred că da, şi-mi voi permite să vă enumăr câte-va.

In primul rând, trebue să pornim dela principiul că ceeace constitue un venit local al oraşului, trebue să aparţină oraşului. Astfel, impozitul asupra clădirilor şi locurilor virane, nu este drept să meargă la stat, fiindcă atât clădirile, cât şi terenurile virane, proprietatea imobilară în genere, în oraşe, profită de îmbunătăţirile care se fac de către oraşe din veniturile acestor oraşe. Şi atunci, nu este normal ca acest impozit să meargă, cea mai mare parte la stat.

In al doilea rând, produsul taxelor asupra consumaţiei — vechiul fond comunal — întâi, trebue repartizat altfel şi, al doilea, cred că, cel puţin pentru unele articole, ar trebui să se verse în întregime comunelor. De ce? Fiindcă este în proporţie directă cu desvoltarea pe care o iau oraşele; consumaţia devine cu atât mai mare, cu cât oraşul se prezintă în condiţiuni mai bune, cu cât este animat de mai multă viaţă. Or, viaţa aceasta nu poate naşte fără parale.

Aşa de exemplu, impozitul asupra sortului, vinului, zahărului şi produselor petrolifere ar trebui să intre direct în bugetul oraşelor, mai întâi pentrucă aceste produse se consumă în oraşe şi al doilea, pentrucă transportul lor se face pe străzile oraşului, care trebuesc întreţinute.

Din acest fond comunal, cred eu, ar trebui şi ar fi bine să se vină în ajutorul comunelor rurale în special, constituindu-se de către Ministerul de finanţe sau Ministerul de interne — n'are nici un fel de importanţă — un fond căruia îi veţi zice cum veţi vrea: fond de ajutor, fond de împlinirea bugetelor deficitare sau altfel. Când s'ar constata de către Ministerul de Interne, că o comună — şi în această categorie vor intra mai totdeauna comunele rurale. — unele sunt azi într'o situaţiune atât de disperată, încât nu sunt în stare să plătească un funcţionar comunal — când s'ar constata, zic, că o comună se află într'o astfel de situaţiune, încât nu-şi poate constitui un buget, oricât de redus, i s'ar da din acest fond care s'ar constitui, o cotă oarecare.

In al treilea rând, cred că trebue să pretindem întregul fond de spectacole. D-voastră ştiţi că este o taxă care se pune în genere pe petreceri şi în toate ţările din lume cota cea mai mare dacă nu totalitatea acestei taxe revine oraşelor, fiindcă se încasează în cuprinsul oraşelor, dela localuri, care, încă odată profită de îmbunătăţirea şi viaţa acestor oraşe. De aceea cred că este cu totul inadmisibil, ca produsul acestei taxe să meargă în trei părţi, la stat, după cum am arătat şi să fie administrat în felul cum este administrat, fără ca comuna să fie mă-

www.dacoromanica.ro

car întrebată atunci când peste capul ei, Ministerul de Finanţe plăteşte cui găseşte cu cuviinţă.

Domnilor, cred că s'ar mai cuveni oraşelor impozitul pe succesiuni şi donaţiuni din care astăzi nu primesc nimic.

Impozitul pe succesiuni şi donaţiuni se cuvine oraşelor — cred eu — din cauză că se percepe la moştenirea şi la trecerea dintr'o mână în alta a averilor care au fost acumulate la oraşe şi este inadmisibil ca oraşele să nu profite cu nimic. Chiar dacă nu ar fi vorba de totalitate, în orice caz cred că oraşele au dreptul să pretindă cel puin o parte din acest impozit pe succesiuni şi donaţiuni.

In sfârşit, ceeace este mai caracteristic local, ar fi plus valuta la terenurile clădite şi locurile virane. Avem câte-va legi, câte-va regulamente în care se vorbeşte de plus valuta, dar se vorbeşte numai, fără să se arate ce este, cum trebue să se perceapă şi fără să se arate o obligaţiune de a fi plătită. Ştim cu toţii că ceeace costă într'un oraş şi ceeace înghite cea mai mare parte din veniturile lui sunt lucrările cu caracter edilitar: pavaj, electricitate, apă, canal şi aşa mai departe. Ei bine, cine profită de aceste cheltueli dacă nu in primul rând proprietatea clădită şi necládită? Avem cazuri în Bucureşti când valoarea unui teren viran sau a unei proprietăţi clădite s'a dublat la un interval de două trei luni după efectuarea lucrării edilitale.

Ei bine, nu este admisibil ca acest venit, această plus valută să intre în întregime în buzunarele particularilor. Nu este drept, pentrucă atunci se produce o disproporţie şi o lipsă de tratament egal intre locuitorii aceluiaşi oraş. Adică cineva care din întâmplare a avut o proprietate pe o stradă pentru pavarea şi civilizarea căreia s'au cheltuit milioane, îşi vede deodată dublat venitul, iar altul care se găseşte în altă parte, pe o altă stradă, care trebue să mai aştepte încă 10 ani ca să devină civilizată, rămâne cu acelaş venit sau chiar mai scăzut.

Incât şi din punctul de vedere al dreptăţii sociale, ar trebui reglementată această chestiune a plus valutei.

Bine înţeles, părerea mea este că această plus valută n'ar trebui stabilită decât la proprietatea clădită sau necládită, care profită de aceste îmbunătăţiri edilitare, iar nu la totalitatea proprietăţilor imobiliare, care din cauza ridicărei valorilor în general şi a scurgerii timpului, profită de o creştere a valorii lor.

Un alt venit care trebue să revină în totalitate oraşelor este cota adiţională pentru drumuri, impusă locuitorilor oraşelor din care astăzi, după o modificare a legii drumurilor, oraşele iau numai jumătate. Este vorba de cota cuvenită oraşelor din taxa care se percepe la intrările în oraşe. Ea trebue să folosească străzilor din oraş, dar nu trebue să meargă la întreţinerea şoselelor naţionale sau drumurilor dintre comune.

O voce: Drumurile naţionale le folosim şi noi.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Bine înţeles, dar în orice caz, cota este injustă, căci nu primim decât jumătate din venitul acestor taxe. Trebue să remarc încă că s'a făcut totuşi o îmbunătăţire în ultima lege a drumurilor, fiindcă în situaţiunea dinainte eram pur şi simplu puşi la dispoziţia organelor judeţene, care ne hotărau cota ce ni se cuvenea.

Domnilor, o taxă care cred eu că este iarăşi just să revină oraşelor, este taxa ad-valorem care, după mine, trebue să fie generalizată pentru toate oraşele.

D-voastră ştiţi ce se petrece astăzi. Sunt oraşe — porturile în special, Galaţi, Constanţa şi aşa mai departe — care percep în mod injust această taxă advalorem de 0,50 bani asupra mărfurilor. De ce în mod injust? Pentrucă aceste oraşe nu intră cu nimic în justificarea perceperei acestei taxe, căci mărfurile se descarcă din vapor şi se încarcă în vagoane care pornesc în interiorul ţării. Ei bine, cu toate acestea, pentru Constanţa de exemplu, această taxă — deşi mi se pare că în 1932 a fost desfiinţată de către Ministerul de Interne — dar pentru Constanţa reprezinta atunci peste 10 milioane, iar Bucureştii sau alt oraş, în care intră aceste mărfuri şi sunt transportate dela gară până la depozit, pe străzile întreţinute de oraş, nu percep nici un leu din această taxă.

Acum, dacă s'ar găsi această taxă prea împovorătoare şi ar fi de natură să scumpească viaţa, ea ar putea fi redusă. Dar, în orice caz, cred că, tot din punctul de vedere al justiţiei sociale, această taxă ar trebui să fie generalizată la toate oraşele ,putând fi redusă dacă se găseşte de cuviinţă.

Domnilor, o altă taxă — şi aceasta ar constitui un venit nou pentru oraşe — este taxa de habitaţiune care se percepe aproape peste tot în celelalte ţări. Este o taxă pe care o plătesc cei cari n'au proprietăţi, căci nu este just ca toţi cetăţenii să beneficieze de avantajele puse la dispoziţie de oraşe dar numai o parte din ei, — cei cari au proprietăţi — să plătească asemenea taxe; trebue să plătească şi cei cari n'au proprietăţi. Cum vă spun, este o taxă care se plăteşte aproape în toate oraşele din străinătate.

Dar pentru diferite venituri, cu titlul de gratificaţii, tantieme, jetoane de prezenţă etc. etc. De ce se percep aceste taxe în întregime pentru stat? Aceste venituri sunt ale locuitorilor oraşelor. Ei bine, de ce să nu se ia o cotă din produsul acestor taxe pentru mărirea veniturilor oraşelor?

In sfârşit, domnilor, să amintim taxa pe automobile care aţi văzut că prin ultimul proect de lege trece la stat. Este o nouă mare nedreptate care se face oraşelor, fiindcă taxa pe automobile constitue un impozit cu caracter strict local. Un automobil care în cea mai mare parte a timpului circulă în oraş, se foloseşte de străzile oraşului şi de toate îmbunătăţirile edilitare, de ce să plătească aceste taxe în întregime statului? După proectul de lege, aşa cum l'am văzut, o să revină o cotă oarecare oraşelor dar ştiţi cum! Ministerul de finanţe o să dea, dacă găseşte de cuviinţă, şi o să dea atunci când va găsi că nu mai are nevoie de parale. Or, trebue să ne aşteptăm ca

www.dacoromanica.ro

încă pentru multă vreme, Ministerul de Finanţe o să aibă foarte mare nevoie de sume din ce în ce mai importante...

D-l Nicolau, director general în Ministerul de interne: Jumătate se varsă direct Comunei la sfârşitul fiecărei luni.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Domnule Nicolau, Dv. care cunoaşteţi lucrurile acestea, ştiţi desigur că nici sectoarele nu varsă sumele pe care le percep în contul municipiului. De exemplu taxa pe câini, taxa pentru pompieri etc., etc. Acestea sunt sume pe care sectoarele le încasează în contul municipiului în calitate de mandatare şi totuşi nu le varsă municipiului. Sunt sume de care nimeni n'are dreptul să dispună, pentrucă altfel comite, în dreptul privat, un abuz de în credere, iar în dreptul administrativ cam tot aşa ceva.

D-l Nicolau, director general în Ministerul de Interne: Aci aveţi o gospodărie proprie.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Gospodăria ţării este la fel. Eu vă rog să mă lăsaţi să-mi termin expunerea mea şi v'aşi fi foarte recunoscător dacă ne-aţi arăta obiecţiunile Dv. la expunerea mea.

In sfârşit, domnilor, — şi cer iertare, căci iarăşi cred că are să se supere d-l Nicolau —, mai este şi taxa pe localuri de noapte. Nu există ţară şi oraş în care cine face lux şi petreceri să nu dea ceva comunei. Ei bine, taxa pusă asupra localurilor de petrecere care ţin deschis după 12 noaptea o încasează Prefectura poliţiei. în capitală, după o dispoziţie luată de Ministerul de Interne. E posibil acest lucru? Şi atunci când eu în disperarea mea de a putea alcătui un buget al Capitalei, în cursul anului trecut, am prevăzut această taxă, cu o cotă foarte modestă, n'am putut să o aplic, întâi din cauză că am fi intrat în ceartă cu Prefectura poliţiei şi poate chiar cu Ministerul de interne; şi al doilea, pentrucă nenorociţii aceştia cari ţin localurile deschise după ora 12 noaptea, plătesc Prefecturii de poliţie astfel de taxe, încât atunci când am constatat ce plătesc, m'am îngrozit şi le-am spus: d-lor, lăsaţi, nu mai daţi nici un leu Comunei, fiindcă chiar ceeace plătiţi prefecturei nu ştiu de unde o luaţi.

Prin urmare, deşi am prevăzut în buget aceste taxe, totuşi nu am putut să le aplic, din cauza acestor împrejurări.

Domnilor, aşi mai propune ca taxele pentru serviciile prestate, care dv. ştiţi că intră cu o cotă foarte importantă în veniturile comunelor să fie fixate anual de către consiliul comunal. De ce? Fiindcă este just şi logic ca o taxă să acopere în întregime serviciul prestat. Acest lucru nu se petrece astăzi, fiindcă aceste taxe ştiţi că nu se fixează în fiecare an. Or, serviciile prestate, prin desvoltarea pe care o iau an de an, prin perfecţionarea lor, cer noui cheltueli şi este just ca cetăţenii cari primesc aceste servicii, să acopere în întregime, prin taxa pe care o plătesc, cheltuelile făcute cu serviciile prestate.

Aşi mai propune ca statul să binevoiască a renunţa la treimea pe care o ia din taxele plătite pentru iluminatul electric. Numai aci nu se vârâse Statul. Ei bine, a găsit de cuviinţă să ne ia şi de aci o treime. Nu are nici un sens.

In sfârşit, este încă o taxă care cred că n'ar apăsa pe cetăţenii oraşelor şi care se plăteşte în alte ţări. De exemplu, în Franţa şi în Belgia este o taxă asupra apelor minerale, asupra băuturilor higienice, în afară de taxele pe spirtoase. Nu este just ca în Bucureşti de exemplu unde o sticlă de apă minerală se plăteşte 20—30 lei, exploatatorul să nu vină în ajutorul Comunei, când încasează dela cetăţeni asemenea preţuri pentru ape minerale.

Ei bine, nu există nici o taxă în această privinţă, ar fi deci o taxă nouă care cred că ar putea fi percepută fără prea mare împovărare a cetăţenilor.

Deasemenea taxa asupra berei, care există în ţările de lângă noi: Austria, Germania, Ungaria, la noi, nu.

D-l Lascar Catargi, consilier: Cu condiţiunea să nu fie reversibilă asupra consumatorilor.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Nu ştiu, ar trebui să se vadă, dar în sfârşit este o taxă la care noi trebue să ne gândim.

In fine, domnilor, cred că s'ar mai putea înfiinţa o taxă nouă — care n'ar trebui să fie mare, bine înţeles — pentru mărfurile care vin pe căile ferate. Am să vă citez ce se petrece cu cimentul. Dv. ştiţi că preţurile pe care oraşele trebue să le plătească pentru cimentul de care au nevoie la fiecare pas constitue un adevărat scandal. Un vagon de ciment ar trebui să coste astăzi la Bucureşti până la cel mult 8—10.000 lei cred că nici atât. Dar noi plătim 32.000 lei vagonul şi vagonul acesta de ciment se descarcă în una din gările Capitalei şi este transportat cu camioanele din Capitală pe străzile Capitalei şi uzând de toate înlesnirile edilitare făcute de oraş. Cu toate acestea, oraşului nu-i plăteşte nimic.

D-l Lascar Catargiu, consilier: Toate oraşele ar trebui să facă o fabrică de ciment.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Aceasta este în altă ordine de idei.

Domnilor, cam acestea erau sugestiunile pe care mi-am permis să vi le dau în ce priveste dezideratele noastre pentru viitoarea lege de organizare a finanţelor locale.

O voce: Să se înfiinţeze şi o taxă pentru şomaj.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Natural, pentru şomaj, ca şi pentru asistenţă ar fi de dorit ca ajungându-se la o mărire a veniturilor oraşelor, să se defalce o mare parte din aceste venituri. Fiindcă în primul rând aceasta este datoria oraselor noastre. Oraşele noastre n'au nici asistenţă, nici serviciu sanitar organizate aşa cum ar trebui, din cauza insuficienţei veniturilor. D-voastră ştiţi că atunci când omul se găseşte în nevoi, neglijează tocmai ceeace n'ar

www.dacoromanica.ro

trebui să neglijeze: sănătatea ajutorul aproapelui şi aşa mai departe, fiindcă este strâns în chingi, de nevoi care, deşi numai în aparenţă, sunt mult mai imperioase.

Acum paralel cu această mărire a veniturilor comunale, eu cred că trebue să intervină şi o degrevare a oraşelor. Şi această degrevare trebue să se facă chiar asupra sarcinelor pe care le au oraşele actualmente şi în orice caz ar trebui să nu se mai dea posibilitatea ca, pe baza unei legi ordinare, să se impună o nouă sarcină pe spinarea comunelor. Eu vă mărturisesc că deocamdată nu văd modalitatea — cum vă spuneam şi eri în ce priveşte stabilitatea consiliilor comunale, — dar în orice caz n'am făcut nimic dacă pentru moment am obţine o degrevare şi în viitor s'ar relua sistemul căruia suntem supuşi astăzi, adică departamentul cutare, care nu găseşte mijloace în bugetul lui ca să întreţină o instituţie oarecare, trece la oraşe în felul în care găseşte de cuvinţă, această sarcină şi lucrul e făcut. Vă mărturisesc că este foarte comod să procedez în felul acesta, chiar foarte comod pentru departamentul respectiv, dar foarte incomod pentru noi care avem răspunderea administraţiei şi suntem trimişi aci de către cetăţeni, ca să le facem ceva.

Domnilor, cam acestea erau sugestiunile pe care mi-am permis să vi le dau, pentru a suscita din partea D-voastră o discuţiune care ar constitui un material important pe care l'am pune la dispoziţia organelor însărcinate să organizeze finanţele locale, fiindcă cred că acesta ar fi singurul mod, deoarece, după cum vă spuneam şi eri, văd că primarii oraşelor n'au fost şi nu sunt consultaţi în ce priveşte legile care se fac pentru ei.

Cum vă spuneam, recunosc toate greutăţile în care se găseşte Statul; recunosc de asemenea că o organizare complectă a finanţelor locale nu se poate face fără o modificare a finanţelor statului, care nu se găseşte de loc în situaţiunea să se gândească astăzi la aşa ceva. Insă eu v'aşi ruga — şi insist asupra acestui lucru — să luaţi o atitudine pentruca cel putin în momenul acesta să se ajungă la acest raţionament pe care eu îl găsesc şi logic şi just: departamentul căruia nu-i ajung veniturile lui bugetare şi are intenţiunea să arunce o sarcină asupra oraşului, să întrebe oraşul fiindcă am credinţa că la întocmirea acestor bugete ale departamentelor nici nu se cercetează măcar cheltuelile oraşului.

D-l Gabriel Schäffer, consilier: Tot aşa, nu sunt consultate nici bugetele contribuabililor atunci când sunt impuşi.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al Capitalei: Ar fi mai greu de studiat, fiindcă conribuabilul nu are buget pe hârtie pe când bugetele comunelor sunt întocmite cu foarte mare preciziune.

Domnilor, eu aşi face acelaş apel pe care l'am făcut la precedentul congres, adică să nu ne despărţim numai cu o moţiune votată şi cu un salut prietenesc.

D-voastră vedeţi că trăim timpuri foarte grele în care îmbunătăţirea nu se obţine decât cu oarecare luptă. Departe de mine ideea ca să vă propun să intrăm în luptă cu diverse ministere sau cu statul. Doamne fereşte! Insă eu cred că a sosit momentul ca dv. să mergeţi unde trebue şi să arătaţi hotărât situaţiunea în care vă găsiţi, pentrucă în cea mai mare parte, repet, această situaţiune nu este cunoscută. De ce? Pentrucă şefii administraţiunilor comunale nu s'a căsnit să facă acest lucru, iar domnii parlamentari cari sunt şi primari sau cari sunt numai consilieri, sunt aproape absenţi din Parlament atunci când se discută o lege care interesează oraşele lor. Acum că lucrul acesta se întâmplă şi din cauza sistemului după care se votează este altceva, dar aci intervine iarăşi lipsa de insistenţă a D-voastră, pentrucă eu cred că dacă dv. sau parlamentarii Dv. ar pretinde ca atunci când se vine cu o lege interesând oraşele, să fie anunţată, ca să ştie şi ei, ca să se discute în prezenţa lor, cred că nu li s'ar refuza acest lucru.

Acestea sunt observaţiunile pe care aveam să le fac pentru vitoarea lege de organizare a finanţelor comunale. (aplauze prelungite).

D-l Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: Urmează rapoartele municipiului Chişinău.

D-l Sibirsky, are cuvântul.

RAPORTUL MUNICIPIULUI CHIŞINĂU

D-l Sibirsky, Secretar g-ral al municipiului Chişinău: In ultimii ani situaţia financiară a municipiului nostru s'a agravat atât de mult încât astăzi suntem puşi în imposibilitate de a mai aduce îmbunătăţiri de ordin edilitar, mărginindu-ne cu mari greutăţi numai la întreţinerea construcţiilor şi întreprinderilor existente, plata salariilor şi datoriilor.

Această stare de lucruri se datoreşte în mare parte reducerei veniturilor de la Stat şi apoi contribuţiunilor noui ce au fost impuse municipiului de către Stat.

In sprijinul celor de mai sus, vom căuta, să demonstrăm cu cifre situaţia exactă ce s'a creiat în urma reducerei veniturilor şi contribuţiunilor noui date în sarcina municipiului nostru.

I. REDUCEREA VENITURILOR DELA STAT

1. In anul 1928 primăria a primit dela Stat, din fondul comunal, suma de lei 10.574.603 iar în anul 1932 — numai suma de 872.650 lei, astfel încât dela anul 1928 şi până la 1933, fondul comunal ne-a fost redus cu suma de lei 9.801.953.

2. In anul 1928, primăria a primit din cotele adiţionale suma de 17.764.413 lei, iar în anul trecut — numai 8.565.623 lei şi deci dela 1928 şi până astăzi cotele adiţionale ni s'au redus cu suma de lei 9.198.790.

3. In trecut primăria primea dela Stat o cotă de 25% din vânzarea biletelor teatrale, ceiace făcea pe an 798.850 lei, însă cu începere dela 1929 şi până în prezent primăria n'a mai primit nimic din acea cotă punându-se astfel instituţiunile şi societăţile culturale într'o situaţie foarte grea întrucât şi primăria, având greutăţile ei financiare, nu poate veni în mod suficient în ajutorul acelor instituţiuni.

www.dacoromanica.ro

II. CONTRIBUŢIUNI IMPUSE MUNICIPIULUI

1. După trecerea în anul 1926, la Municipiu a serviciului sanitar cu toate ambulatoriile existente, bugetul primăriei a fost simţitor urcat, întrucât a trebuit să alocăm în buget salariile personalului acelui serviciu, cum şi sumele necesare întreţinerei ambulatoriilor.

Afară de aceasta, în anul 1930, statul a mai dat în sarcina municipiului întreţinerea şi plata personalului spitalului de contagioşi, spitalului de copii, ambulatorului veneric şi biuroului de triaj.

La trecerea tuturor acestor instituţiuni, statul s'a obligat a plăti municipiului o subvenţie anuală de 5 milioane lei.

Indeplinindu-şi obligaţiunea în primul an prin plata sumei de 4.500.000 lei, în anul 1931 Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale ne-a plătit numai 1.608.158 lei, iar în anul 1932 primăria a primit din această cotă suma de 160.958 lei.

Ne primind dela stat sumele promise şi complecte, ce urmau, conform angajamentului luat, să fie vărsate municipiului, primăria cu cele mai mari sforţări şi greutăţi financiare a menţinut instituţiunile de mai sus trecute dela Stat, continuând să satisfacă în marginea posibilităţii toate nevoile acelor spitale.

Găsindu-ne în faţa unei crize financiare şi cu resurse reduse la minimum, municipiul nu mai poate suporta şi mai departe numai cu mijloacele sale proprii, cheltuelile de întreţinere a spitalelor trecute dela Stat şi dacă Statul nu va acorda şi plăti sumele necesare, primăria va fi nevoită să închidă aceste spitale, sau să reducă activitatea lor prin reducerea cheltuelilor respective.

2. In conformitate cu dispoziţiunile art. 457 al. 4 din legea pentru organizarea administraţiunii locale, între cheltuelile obligatorii ale oraşelor, mai este şi poliţia comunală.

Ne având nimic de obiectat împotriva cheltuelilor cu plata poliţiei comunale, municipiul însă nu poate suporta plata a unui număr de 50 gardieni, pentru care plătim anual suma de lei 1.312.000.

Considerând numărul de 50 gardieni prea mare, primăria a intervenit către Ministerul de Interne pentru reducerea acelui număr la 25 şi deşi am căutat să aducem toate argumentele, Ministerul de interne ne-a respins cererea, lăsându-ne în sarcină toţi 50 gardieni; totuşi municipiul, având mai multe sarcini şi obligaţiuni, la întocmirea bugetului pe 1933, va insista din nou pentru reducerea gardienilor la 25, căci altfel primăria va fi pusă în situaţiunea de a nu-şi putea echilibra bugetul.

3. In urma dispoziţiunilor date de către Ministerul de Interne şi Finanţe, cum şi Casa generală de Pensiuni, Municipiul a fost impus la plata unei subvenţii speciale în folosul Casei Generale de Pensiuni, care subvenţie forma pe anul 1932 o sumă colosal de mare: 5.227.779 lei şi această în afară de contribuţia de 1% din venitul brut bugetar în sumă de 951.264 lei şi cele 10% ce se reţine din salariile funcţionarilor în sumă de 2.278.260 lei.

Fixarea unei asemenea contribuţii de către Casa generală de pensiuni în sumă egală cu 16,1% din salariile funcţionarilor pe lângă că este arbitrară, ea este insuportabilă pentru municipiu şi deci această contribuţie trebue să fie suprimată sau redusă.

In legătură cu aceasta ţinem a vă comunica că Casa generală de pensiuni, primind dela municipiu o sumă atât de importantă sub diferite motive refuză acordarea pensiei funcţionarilor municipali eşiţi la pensie încă din anul 1930, invocând ca motiv că funcţionarii pentru timpul servit până la unirea Basarabiei, n'au dreptul la pensie.

Apelurile introduse de către funcţionari la Inalta Curte de Conturi au căpătat soluţii contrarii: Secţia IV a admis apelurile, Secţia III-a le-a respins, deşi apelurile au fost analogice. Chestiunea se află astăzi în recurs la Inalta Curte de Casaţie, iar funcţionarii puşi în retragere acum 2 ani în urmă au rămas fără salarii şi fără pensie, fiind chiar muritori de foame.

4. Municipiul mai este impus la suma de 694.416 lei pentru recensământul Statului ce s'a făcut în anul 1930, însă acel recensământ n'a dat nici un rezultat şi primăria este forţată totuşi să plătească o sumă atât de mare fără a avea vre-un folos dela recensământul în chestiune, care nici până acum n'a dat nici un rezultat pozitiv.

Municipiul nu poate suporta această sarcină impusă pe nedrept şi are toată speranţa că adunarea generală a oraşelor va lua în această chestiune o atitudine negativă faţă de ordinele insistente date de Ministerul de Interne şi Ministerul de Finanţe pentru plata sumelor cerute pentru acoperirea cheltuelilor cu recensământul de mai sus, urmând ca cheltuelile în cauză să fie suportate de Stat, întrucât recensământul n'a dat nici un rezultat şi fără interes pentru municipiu.

5. Potrivit dispoziţiunilor categorice ale art. 453 din legea pentru organizarea administraţiunii locale, modificată în anul 1931, primăriile nu sunt obligate a mai plăti chiriile pentru localurile de poliţie şi dela 1 Ianuarie 1930 aceste chirii urmau să fie plătite de Ministerul de Interne, care însă nu plăteşte nimic, bazându-se pe dispoziţiunile art. 142 din legea de organizarea poliţiei.

Ori motivul invocat de Ministerul de Interne nu poate fi luat în consideraţie, întrucât posterior legii de organizare a poliţiei generale a Statului a apărut modificarea art. 453 din legea pentru organizarea administraţiunii locale, care scuteşte primăriile de asemenea cheltueli.

In urma numeroaselor intervenţii făcute de noi, Ministerul de Interne ne-a comunicat la timp că va prevedea în bugetele Statului pe anii 1931 şi 1932 sumele necesare pentru plata chiriei localurilor poliţienesti, însă cu toate demersurile făcute şi cari durează timp de 3 ani, Ministerul n'a plătit nimic, iar primăria a fost nevoită a plăti chiria pe anul 1930 şi parte pe 1931 pentru cinci localuri de poliţie din numărul de şase, în sumă de

www.dacoromanica.ro

596.028 lei, fără ca Ministerul de Interne să-i ramburseze această sumă.

Afară de aceasta, primăria cerând Ministerului de Interne a-i plăti chiria pentru localurile municipale ocupate de chestura de poliţie şi Circ. V de poliţie pe anii 1930—1932 în sumă de 1.255.374 lei, ministerul nu numai că nu ne-a plătit nimic, dar mai arată că primăria nu poate pretinde chiria pentru localurile, proprietatea municipiului, obiectând din nou că asemenea cheltueli cad în sarcina noastră conform dispoziţiunilor art. 142 din legea de organizarea poliţiei.

Astfel s'a creiat o situaţie foarte dificilă pentru municipiu, întrucât dela 1931 chiriile pentru localurile poliţieneşti nu sunt plătite nici de primărie şi nici de Ministerul de Interne, iar unii din proprietari în localurile cărora se află circ. de poliţie, au acţionat primăria în judecată pentru plata chiriei, întrucât localurile nu au fost evacuate la expirarea contractelor, prelungite în mod tacit prin neevacuare, deşi primăria a prevenit din timp că nu mai poate prelungi contractele cu proprietarii în cauză.

Comunicând Ministerului de Interne situaţia creiată şi cerându-i a ne rambursa cheltuelile suportate cu plata chiriilor pentru trecut, cum şi plata chiriilor neachitate încă, Ministerul de Interne în luna Februarie a. c. ne-a răspuns că nu poate examina deocamdată chestiunea plăţii chiriilor pentru localurile ocupate de diferite servicii poliţieneşti ale Chesturei de poliţie Chişinău, arătând că ea va fi studiată cu prilejul întocmirei noului buget pe 1933, întrucât alocaţiile bugetare actuale sunt complect efectuate până la expirarea anului bugetar 1932.

Faţă de considerentele aduse de noi, Municipiul îşi menţine situaţia de fapt actuală până când tot ministerul va da o soluţie acestei chestiuni.

Prin urmare, chestiunea a rămas nerezolvată şi lăsată fără nici o urmare, punând municipiul într'o situaţie foarte dificilă mai ales în timpurile grele de astăzi, când nevoile locale cer mai multe sacrificii din partea primăriei.

Rugăm dar adunarea generală a Uniunei a interveni pentru soluţionarea favorabilă a chestiunilor cu privire la contribuţiile impuse oraşelor.

PROPUNERILE MUNICIPIULUI ARAD

D-l Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: Onorată adunare generală, socot de prisos să mai citesc în şedinţa de astăzi memoriul făcut de mine, în numele municipiului Arad, din motivul că acela conţine aproape aceleaşi doleanţe, aceleaşi critici şi aceleaşi soluţii, ce au fost îndeajuns şi bine desvoltate, în şedinţa de eri, de domnii reprezentanţi ai oraşelor Bucureşti, Braşov, Chişinău şi Suceava. Vă rog să dispuneţi că memoriul nostru prezintat biuroului să fie luat în considerare şi publicat în darea de seamă a adunării.

Ţin însă să subliniez o chestiune nouă, chestiunea intreprinderilor comunale.

1. Primăria Arad are 2 cinematografe comunale, beneficiind de 50% reducere la taxele pe spectacole, în conformitate cu dispoziţiunile în vigoare.

Ei bine, Domnilor, sunt informat că se pregăteşte o nouă lege prin care se suprimă — la insistenţa proprietarilor de cinematografe particulare, — acest favor de 50% reducere.

Vă rugăm să interveniţi la forurile în drept ca să fie menţinute şi mai departe înlesnirile ce s'au dat oraşelor şi să fie încurajate în general toate întreprinderile comunale faţă de cele particulare — în speţă cinematografele comunale, pentrucă, — până când cinematografele comunale, mai ales la graniţă, trebue să facă propagandă culturală naţională, de multe ori fără beneficiile cele mai modeste, tot atunci cinematografele particulare sunt bazate exclusiv pe speculă, — de multe ori în detrimentul moralei şi a culturei naţionale.

2. Ministerul Sănătăţii impune primăriei Arad întreţinerea a 4 instituţiuni sanitare de ale Statului cu o cheltuială în plus de 4 milioane, fără ca acel minister să se îngrijească să dea oraşului Arad cele 3% din veniturile legii timbrului, în conformitate cu legea timbrului din 1928. Primăria Arad are de primit dela Stat sub acest titlu anual 2 milioane lei, începând din 1928.

Ministerul Armatei de 4—5 ani nu plăteşte primăriei nici un ban pentru apa consumată de unităţile din Arad; nu plăteşte chiriile cazarmelor, nu ni se dă cotele cuvenite din fondul pe spectacole, din fondul comunal, cu un cuvânt Statul nu se achită de nici o îndatorire ce o are faţă de oraş, iar dacă acest oraş îi datorează cu vre-o sumă, imediat îi pune sechestru pe cotele adiţionale.

Intre astfel de împrejurări, când ni se iau şi micile favoruri acordate prin legile existente, când în sarcina bugetelor comunale se pun mereu sarcini noui şi grele, când Statul din principiu nu-şi achită nici o datorie ce o are faţă de oraşe, când comercianţii — singurii cari pot fi impuşi după sistemul taxelor actuale, bancrutează unul după altul şi încetează de a mai contribui la veniturile comunale, între astfel de împrejurări d-lor, să nu ne mirăm dacă şi oraşele noastre vor da faliment.

Iată şi textul memoriului municipiului Arad:

„1. Chestiunea impozitelor pe spectacole.

A) ANUL 1929

Potrivit legii pentru aşezarea şi administrarea impozitelor asupra spectacolelor publice, publicată în Monitorul Oficial Nr. 72 din 28 Martie 1925 rectificată în Monitorul Oficial Nr. 74 din 30 Martie 1926, repartizarea impozitelor conform art. 9 se face astfel: primăriilor 25% din încasările făcute înlăuntrul oraşului respectiv, 35% Ministerului Artelor şi 20% asistenţei publice, iar restul se va încasa de Stat.

In anul 1929 conform adresei cu Nr. 6109/931 primită dela Administraţia financiară din Arad, în cursul anului 1929 cu titlul de impozite pe spectacole, s'a încasat de

www.dacoromanica.ro

către ad-ţia financiară dela contribuabilii din Arad în total suma de lei 3.507.880 din care 25% adică 876.970 conform legii urma să se distribue primăriei Arad, în scopul arătat

La adresa noastră Nr. 10966/930, prin care am solicitat distribuirea acestui drept, Ministerul de finanţe refuză plata prin adresa Nr 233.831/931, pe motiv, că din lipsă de fonduri nu poate ordonanţa cota de 25% din încasările impozitului pe spectacole cuvenită nouă pe anul 1929.

Pentru a preveni un proces inutil prin cererea noastră, conform art. 569 din legea pentru organizarea ad-ţiei locale, ne-am adresat Comitetului Central de Revizuire din Bucureşti pentru concilierea litigiului, care prin deciziunea sa cu Nr. 386/930 ne autoriză să procedăm contra Ministerului de finanţe pe cale de proces în faţa instanţelor comune,

In baza acestei deciziuni am înaintat acţiune la tribunalul din Arad, care ne-a admis acţiunea prin sentinţa sa dată sub Nr. C. 459/931 din 17 Iunie, obligând Statul ca să plătească în total 880.470 lei şi accesorii. Sentinţa este definitivă. Ce să facem? Să sechestrăm încasările ad-ţiei financiare?

B) ANUL 1932

Având în vedere că nici pe anul 1932 nu am primit competinţa noastră cuvenită în impozitele pe spectacole, ne-am adresat Ministerului de Finanţe, solicitând ordonanţarea celor 25% din sumele încasate din lăuntrul oraşului nostru, Ministerul de Finanţe ne-a răspuns că din lipsă de credite, nu se poate ordonanţa cota cuvenită.

Având în vedere că această competinţa este legală şi bazată pe sus citata lege, întărită şi prin sentinţa Trib. Arad, având în vedere că răspunsul Ministerului de Finanţe, că nu are fonduri nu se poate să stea în picioare, deoarece în speţă nu este vorba de un ajutor, ci este vorba numai de distribuirea unui fond care s'a încasat şi vărsat efectiv de către ad-ţia financiară a ministerului de finanţe.

Având în vedere că legea contabilităţii publice nu admite deturnare de fonduri şi că această lege se referă şi la Ministerul de Finanţe, având în fine în vedere că primăria Arad are absolută nevoie de aceste sume pentru a putea face faţă îndatoririlor sale culturale şi de propagandă naţională, mai cu seamă aci la graniţa de Vest a ţării româneşti, unde ne găsim în minoritate faţă de minoritari, nu putem să renunţăm la aceste sume.

II. CHESTIUNEA INVAŢAMANTULUI MUNCITORESC

Chestiunea învăţământului muncitoresc, comercial şi industrial (şcoala de ucenici şi ucenice, precum şi căminurile de ucenici).

Ministerul Muncii, Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale prin adresa Nr. 11240/1932 referindu-se la ordinul Ministerului de Interne Nr. 17150/931 şi în referire la legea XVII din 1884 art. 87, ne roagă să acordăm acelaş sprijin ca şi în anii precedenţi şcolilor de ucenici din municipiul nostru, adică local, luminat, încălzit, întreţinerea localurilor, apă, curăţirea latrinelor şi alte cheltueli materiale.

Primăria Arad, având în vedere că taxele prevăzute de legea XVII din 1887 care se vărsau la Primărie pentru întreţinerea şcoalelor de ucenici, punerea în aplicare a legii referitoare la unificarea taxelor ce se percep la eliberarea titlurilor de capacitate profesională, pentru meseriaşi, publicată în Monitorul Oficial Nr. 7 al Statului, din 12 Ianuarie 1927, se varsă la Ministerul Muncii Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale spre a fi folosite la întreţinerea căminurilor de ucenici, învăţământul muncitoresc şi aşezămintelor de educare şi perfecţionare profesională a muncitorilor, a cerut Ministerului Muncii ca să preia întreţinerea acestor şcoli asupra sa, declarând că Primăria având atâtea sarcini şi micşorându-i-se veniturile, pe viitor, afară de localuri nu va mai da nici un ajutor acestor şcoli.

Ministerul Muncii însă fără să se pronunţe şi să ne dea răspuns la memoriile noastre, insistă şi face apel la Primărie ca să acorde şi mai departe ajutorul dat în anii trecuţi.

Având în vedere că Primăriei i s'au luat veniturile asigurate prin legea industrială maghiară, şi aceste venituri se varsă la Ministerul Muncii. Prin urmare Ministerul Muncii are datoria să întreţie aceste şcoale din veniturile ce le încasează şi nu primăria, care nu mai încasează acele taxe înfiinţate pentru întreţinerea acestor şcoli.

Având în vedere că în sarcina primăriilor s'au pus atâtea alte cheltueli grele prin legi speciale, iar veniturile s'au redus vertiginos, încât chiar dacă ar voi nu mai au posibilitate să facă faţă, deci se impune imperios, ca învăţământul muncitoresc să se soluţioneze definitiv pe cale legislativă, în următorul fel:

1. Sau Ministerul Muncii să preia în întregime întreţinerea acestor şcoli de ucenici îngrijindu-se de cheltuelile personale şi materiale ale acestora.

2. Sau să se modifice legea referitoare la unificarea taxelor ce se percep la eliberarea titlurilor de capacitate profesională, astfel, că aceste taxe dacă şi nu în întregime dar cel puţin 80% să se verse primăriilor, cari apoi să fie obligate a se îngriji de cheltuelile materiale ale şcolilor de ucenici.

III. CHESTIUNEA CAMINULUI DE UCENICI AL MUNICIPIULUI ARAD

Primăria Municipiului Arad a înfiinţat şi întreţine un căminul de ucenici cu un efectiv de circa 60—70 ucenici, pe cheltuiala sa, plătind patronul ucenicilor lei 400 lunar

www.dacoromanica.ro

pentru un ucenic, o sumă din care evident că nu se acoperă cheltuelile efective nici pe jumătate, astfel că restul îl suportă Primăria.

Dela punerea în aplicare a legii referitoare la unificarea taxelor, având în vedere că Ministerul Muncii este obligat să folosească aceste taxe pentru întreţinerea căminurilor de ucenici şi Primăria Arad a cerut un ajutor pentru căminul său dar nu a primit nici un ban, deşi avem informaţii că alte oraşe au primit ajutoare băneşti pentru căminurile întreţinute de ele.

Găsim că şi această chestiune urmează să fie soluţionată în mod egal şi mai cu seamă trebue să fie ajutorate căminurile oraşelor dela graniţă, care au o menire specială şi foarte importantă pentru românizarea industriei şi comerţului unde sunt aproape numai străini.

IV. CHESTIA ŞCOALELOR SUPERIOARE DE COMERŢ DIN ARAD

Primăria municipiului Arad a decis ca începând dela 1 Ianuarie 1932 sistează ajutorul dat până aci şcoalelor superioare de comerţ de băeţi şi de fete, — după ce a avizat Ministerul Instrucţiunei Publice, — din motivul că nu mai poate suporta aceste sarcine, adică aprovizionarea cu lemne, luminat, întreţinerea edificiului etc.

Ministerul Instrucţiunei a făcut o adresă către Ministerul de Interne, prin care roagă ca să oblige primăria să suporte şi mai departe aceste cheltueli.

Ministerul de interne ne transpune în copie adresa Ministerului Instrucţiunii şi ne cere relaţii detaliate asupra acestei chestiuni. Primăria a raportat sub Nr. 36167 din 1931 invocând motivele care a determinat primăria să denunţe acest ajutor. La acest raport nici până astăzi nu am primit nici un răspuns.

Concomitent comunicând noui deciziunea noastră şi cu Dir. Şcoalelor superioare de Comerţ, acestea au înaintat apel contra deciziunei noastre cu Nr. 26070/931 la comitetul local de revizuire din Timişoara, comitetul local a adus următoarea preciziune : „restitue dosarul pentruca asupra chestiunei litigioase să ia măsurile pe care le va crede de cuviinţă cu ocazia verificării bugetului ".

In contra măsurilor luate apelanţii au dreptul, eventual de a se adresa prin apel la Ministerul de Interne.

Termenul şi deciziunea s'a luat la cunoştinţă.

Având în vedere că potrivit art. 62 al legii asupra învăţământului profesional promulgată în Monitorul Oficial din 29 August 1901, aceste şcoli trebuesc întreţinute de Stat şi de către comitetul şcolar şi numai şcolile ce se vor înfiinţa de azi înainte, urmează ca să fie întreţinute de către primării şi camerile de comerţ în mod egal

Având în vedere că şi camera de industrie şi comerţ a denunţat ajutorul dat până aci ;

Având în vedere că primăria nu mai poate face faţă acestor cheltueli şi nici nu este obligată prin lege, suntem de părere, ca Ministerul Instrucţiunei să soluţioneze acest litigiu, îngrijindu-se de cheltuelile materiale ale acestor şcoli.

V. VENITURILE LEGII TIMBRULUI

In chestii sanitare şi de ocrotire principiul acceptat în toată lumea, adică cooperarea autorităţii locale cu Statul ,la noi este legiferat, dar nu se execută.

a) Conform legii pentru combaterea tuberculozei din 23 Martie 1926 la art. 86 aliniatul 5, statul e obligat a contribui până la 50% la cheltuelile comunelor şi judeţelor cu sanatorii de tuberculoşi, ceeace însă n'a făcut nici în vremea excedentelor bugetare din anii 1924—1928.

Această parte a legii este şi azi în vigoare, vezi art. 315 din actuala lege sanitară.

b) La 17 Februarie 1928 a apărut legea de modificare a fondului comunal şi judeţean, care dă 3% din veniturile legii timbrului pe seama comunelor şi judeţelor pentru scopuri sanitare ; deşi pentru municipiul nostru acest venit se ridică la 1½ anual şi deşi s'a cerut de nenumărate ori, nu s'a primit nimic.

Legea nu e abrogată nici azi :

c) Prin art. 507 din noua lege sanitară, statul se angajează să contribue la suportarea anumitor cheltueli (½ taxele de îngrijire a bolnavilor infecţioşi, venerice etc.) dar deşi legea e în vigoare, dela 14 Iulie 1930 până azi, n'a plătit nimic.

Ca deziderat cerem, ca legile să fie executate

VI. TAXE COMUNALE

Ministerul de Interne cu ordinul Nr. 11038 C din 4 Octombrie 1930, dispune ,să nu se mai perceapă taxa ad-valorem asupra băuturilor spirtoase, putând primăria să înfiinţeze taxe pentru uzul drumurilor comunale.

Primăria întocmind regulament şi primind aprobarea forului tutelare : Comitetul local de revizuire din Timişoara cu Nr. 372/931 a pus în aplicare încasarea taxelor pentru uzul drumurilor. Prin dispoziiunile art. 110, a legii pentru drumuri promulgată în Mon. Of. Nr. 96 din 22 Aprilie 1932 taxa pentru uzul drumurilor s'a abrogat, deci asupra băuturilor spirtoase nu avem drept să încasăm nimic

Ministerul de Interne cu ord. Nr. 1328 din 11 Februarie 1932 şi Nr. 7929 din 18 Aprilie 1932 dispune ca asupra zahărului să nu se mai perceapă nici un fel de taxă comunală. Legea cerealelor la fel scuteşte de taxa ad-valorem producătorii. In astfel de împrejurări primăriile au ajuns în situaţia de a întreţine străzile şi a efectua curăţitul şi ridicatul gunoiului rămas după trăsurile ţăranilor cari vin în oraş spre a-şi valoriza produsele lor, din alte venituri ale primăriei fără ca să aibă posibilitate să constrângă pe ţăranii din provincie să contribue cu ceva la curăţitul gunoiului făcut de ei.

Considerând, că în urma reducerii chiriilor şi celelalte

www.dacoromanica.ro

taxe, bazate pe valoarea locativă, zi de zi scad, primăriile ajung în situaţia de a nu putea face faţă obligaţiunilor ce le are.

Este absolut inechitabil ca taxele ad-valorem precum şi celelalte taxe să apese numai pe comercianţii şi industriaşii din oraş, scutiţi fiind ceilalţi locuitori prin diferite legi. Statul nu numai că pune în sarcina oraşelor cheltueli de instituţiuni ce ar trebui să figureze în bugetul statului şi nu numai că nu se îngrijeşte ca să ne dea izvoare de venituri pentru suportarea acestor cheltueli, dar refuză să ne plătească chiar şi pretenţiunile noastre asigurate prin diferite legi, astfel:

Primăria n'a primit din cota cuvenită din repartiţia fondului comunal (Mon. Of. 72 din III/926)
pentru anul 1931 (Ianuarie-Iunie 1931) lei 1.126.764,—
pentru anul 1932 (31 Martie 1933) „ 900.961,—

Total lei 2.027.735,—

Cum reiese din cele ce preced, Primăriile sunt în situaţia de a nu-şi putea întreţine edificiile şi plăti funcţionarii. Suntem de părere că un impozit comunal, bazat pe impozitele către stat, ar fi cu mult mai rentabil şi mai echitabil, putându-se percepe taxe comunale dela toţi cetăţenii după posibilităţile şi împrejurările materiale ale fie căruia.

CONCLUZIUNI

Uniunea Oraşelor să intervină şi să sprijine următoarele:

1) Ministerul de finanţe să plătească primăriei Arad pe anul 1929 cota cuvenită ei din impozitele pe spectacole — în sensul sentinţei Trib. Arad, suma de 876.970,— lei şi accesoriile legale.

2) Tot Ministerul de finanţe să plătească primăriei Arad şi cota cuvenită ei din impozitele pe spectacole pe anul 1932.

3) Ministerul muncii să suporte el însuşi cheltuelile în legătură cu şcoalele de ucenici şi ucenice şi căminurile de ucenici, din taxele ce le încasează pentru acest scop şi să nu impună primăria Arad să suporte acele cheltueli, fără să-i se dea ei taxele ce se încasează pentru aceste cheltueli.

4) Ministerul muncii să fie rugat să acorde şi primăriei Arad ajutoare băneşti pentru căminul cultural de ucenici din taxele ce le încasează sub titlul de cheltueli în legătură cu întreţinerea căminurilor de ucenici.

5) Ministerul instrucţiunei să nu impună primăriei să contribue la întreţinerea şcoalelor superioare de comerţ pentru băeţi şi pentru fete din Arad, cu nici o sumă pentrucă primăria nu are fonduri pentru acest scop şi nici nu este obligată prin lege.

6) Ministerul Sănătăţii să contribue în sensul legilor în vigoare, cu 50% la cheltuelile primăriei ce le are cu întreţinerea sanatoriului comunal de tuberculoşi.

7) Ministerul sănătăţii să plătească primăriei anual circa 1½ milion lei ce i se cuvine primăriei Arad chiar după calculaţiile ministerului, din veniturile legii timbrului, pe anii 1928—1932 inclusiv şi în viitor.

8) Ministerul sănătăţii să suporte — conform legii în vigoare — ½ din cheltuelile primăriei Arad, cheltueli ce le are cu îngrijirea bolnavilor infecţioşi, venerici etc., asta cu începere dela 14 Iulie 1930 (pe tot timpul cât legea este în vigoare).

9) Să se facă o nouă lege a veniturilor comunale, în aşa fel ca toţi locuitorii unui oraş să fie impuşi proporţional cu veniturile lor, căci cu sistemul taxelor astăzi în vigoare, comunele dau faliment.

10) Statul să nu arunce în sarcina comunelor diferite instituţiuni sanitare — iar dacă o face să se îngrijească de resursele necesare cu suportarea acestor cheltueli în plus.

D-l **Dr. Alexa Boţioc, primarul muncipiului Arad:** Urmează referatele d-lui Corcescu

PROPUNERILE ORAŞULUI TIGHINA

D-l Corcescu, şeful serv. financiar al oraşului Tighina: Prin legea pentru alcătuirea şi repartiţia fondului comunal judeţean din 1926 comunelor li se repartizează din produsul impozitului asupra consumaţiei spirtului de cereale, vinului, rachiului, zahărulu letc. 50%, judeţului 41% şi camerilor profesionale 9%.

In baza acestei legi comuna Tighina a încasat în 1926 o cotă de 2.596.000, în 1927 2.408.585,—, în 1928 2 milioane 550.450,— în 1929 1.313.480,— lei, în 1930 1 milion 313.480,— lei, în 1931 746.000,— şi în 1932 426.000.

In afară de aceasta în conformitate cu art. 7 din sus citata lege la fiecare cinci ani jumătate din produsul de rezervă special format urma să se împărţească între comune şi judeţe şi camerile profesionale cu o cotă medie stabilită pe baza cotelor atribuite în perioada de 5 ani expirată. Cealaltă jumătate urmează să se păstreze şi să se adaoge mai departe la rezervele anilor următori.

Acest fond de rezervă format în anii 1926—1930 expirat, până în prezent nu este împărţit comunelor şi judeţelor. Este necesară o intervenţie căci la aceasta comunele şi judeţele au dreptul după lege.

Mai departe prin legea pentru modificarea legii fondului comunal şi judeţean din 1926, publicat în Monitorul Oficial Nr. 18 din 22 Iunie 1931, repartiţia fondului comunal şi judeţean se face după cum urmează şi anume: 42% judeţelor în loc de 41%, 30% comunelor rurale pentru sate, 16% comunelor urbane în loc de 50% şi 12% camerilor profesionale în loc de 9%.

După cum se vede de mai sus s'a rupt dela comunele urbane 34% şi s'a dat comunelor rurale pentru sate şi camerilor profesionale.

Oprindu-ne asupra acestui fapt constatăm ce mare nedreptate s'a făcut în dauna comunelor urbane în folosul comunelor rurale care de fapt nici nu au luat fiinţă. Propunem a cere modificarea acestei legi.

Art. 549 din legea pentru organizarea administraţiei locale spune că o lege generală asupra finanţelor pu-

www.dacoromanica.ro

blice va stabili care sunt impozitele şi taxele care pot fi percepute prin ad-ţiile de autonomie locală în folosul comunei şi judeţului, până atunci rămânând în vigoare dispoziţiunile legii de faţă, nici o subvenţie nu se va da de comună şi judeţ Statului, care însă va îngriji să pună la dispoziţia acestora sumele pentru serviciile şi salariul funcţionarilor care din central devin funcţionari ai comunelor şi judeţelor, până când prin legi speciale se vor atribui judeţelor şi comunelor din legea fiscală generală menţionată mai sus, veniturilor, impozitelor cu caracter local.

Mai târziu prin legea pentru modificarea unor articole din legea pentru organizarea administraţiei locale publicată în Monitorul Oficial Nr. 23 din 29 Ianuarie 1931, la art. 453 din menţionata lege s'a introdus un nou aliniat în cuprinderea următoare: „Statul nu poate trece în sarcina autorităţilor locale servicii cari îi aparţin fără consimţimântul organelor deliberative respective şi fără asigurarea fondurilor corespunzătoare. Comunele şi judeţele sunt în drept să refuze înscrierea în bugetele lor a unor asemenea cheltueli dacă nu se respectă formele de mai sus".

După cum se vede mai sus legea este aproape categorică în ceiace priveşte punerea unor servicii ale statului în sarcina comunelor, iar în practică se face cu totul altminterea, spre exemplu: s'a pus în sarcina comunelor subvenţiunea specială pentru Casa Generală de pensiuni care pentru oraşul Tighina a fost în 1930 de lei 1.195.000,—, în 1931 de 850.000,— lei şi în 1932 de 564.000,— lei.

Aceste sume apasă foarte simţitor asupra bugetului oraşului mai ales când oraşul este aproape nepavat şi deci din cauza acestei sarcini nu poate lua nici o desvoltare în această direcţie.

Propunem ca oraşele să fie dispensate de această sarcină.

D-l Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: Trecem la punctul următor: adresa municipiului Oradia, privitor la cheltuelile pentru şcolile secundare.

RAPORTUL CU PROPUNERILE MUNICIPIULUI ORADEA

D-l Dr. Ioan Pelle, ajutor de primar al municipiului Oradia:

Domnule preşedinte, domnilor ,văzând că în ziua de eri şi astăzi partea principală a doleanţelor noastre au fost deja precizate cu studii bine pregătite şi fiindcă studiul ajutorului nostru de primar se ocupă cu aceste doleanţe asemenea numai în mod principiar ajungând în propunerile sale aproape la aceaşi concluzie, — nu mai abuzez de răbdarea Dv. cu o repetare şi las la aprecierea preşedinţiei noastre acest studiu folosind din el ce crede necesar la formarea propunerilor definitive.

Dar astăzi fiind vorba de finanţele comunale, cred că aduc un serviciu mai real cauzei noastre dacă fac cunoscut conţinutul memoriului municipiului Oradia despre starea financiară a municipiului, înaintat d-lui prim-ministru, ministrului de finanţe şi ministrului de interne, — cu regret constat, că până astăzi, e fără rezultat.

Sinceritatea deschisă a d-lui primar din Braşov, m'a îndemnat şi pe mine ca să vin şi eu înaintea Dv. cu sinceritate similară şi prin arătarea situaţiei financiare adevărată a municipiului Oradia, să aduc şi eu o dovadă reală pentru justificarea luptei noastre, arătând că în era aceasta de autonomie fictivă pe lângă tutelă şi control „numit legal" ai puterei centrale unde am ajuns noi municipiul Oradea şi unde a ajuns aproape toate oraşele din ţară.

Sunt convins domnilor, că situaţia municipiului nostru va servi de exemplu de model, cum nu este iertat să fim trataţi noi oraşele de puterea centrală şi fiindcă nevoia măreşte glasul, soarta noastră nu mai cere, dar, dacă pot folosi acest cuvânt vulgar, chiar strigă pentru un ajutor urgent şi pentru modificarea legii administrative actuală, în sensul dorit de Uniunea noastră.

Oradia a fost unul din cel mai frumos şi bogat oraş al ţării astăzi în permanentă decadenţă şi se ruinează şi se prăbuşeşte din zi în zi. Clădiri mari nu se mai construesc; ce se fac nu mai corespund nici pentru o cumună rurală.

Clădirile publice în urma nereparării la timp se ruinează.

Drumurile comunale sunt în stare deplorabilă şi comunicaţia pe acestea abia se mai poate asigura. Averile şi veniturile se distrug şi locuitorii devin tot mai săraci.

Pentru această decadenţă nu cetăţenii şi conducătorii sunt răspunzători ,răspunderea va cădea singur asupra sistemului general de gospodărie a statului.

Municipiul Oradia în anul 1932 a avut un buget de 139.000.000 lei atât la venituri cât şi la cheltueli. Din venitul de 139 milioane de lei, venitul exclusiv al primăriei era suma de 64.000.000 lei, iar restul este venitul uzinelor comunale, cari aderase la veniturile primăriei din excedentul lor cu circa 5 milioane de lei anual.

Din veniturile comunale, partea cea mai mare încasează conform prevederilor bugetare statul şi anume suma de 31.250.000,— lei, pentru asigurarea căreia a luat măsuri de încasare până la suma de 37.150.000,— lei.

Deci întocmirea bugetului era absolut reală. Dar care este rezultatul executării?

Până ce municipiul a încasat ca 23 milioane de lei, adică 83% din sumele cari sunt de încasat de municipiu, statul din cotele adiţionale n'a încasat decât 37% din rămăşiţele de plată 5%, din fondul drumurilor 22% şi 31.250.000 lei până la 31 Decembrie 1932 n'a primit dela stat decât 12 milioane de lei

Municipiul în urma acestora este dator funcţionarilor şi pensionarilor săi, şi nu poate plăti facturile ajunse la scadenţe şi cote şi este în proces pentru multe milioane de lei.

In afară de aceasta municipiul contribue la întreţinerea

www.dacoromanica.ro

instituţiunilor publice de stat sub diferite titluri, cu circa 17 milioane de lei şi ajutând şi pe muncitorii şomeuri cu 2 milioane de lei. Municipiul mai subvenţionează din bugetul său propriu cu circa 7 milioane de lei, diferite instituţiuni ale statului.

Statul din cotele adiţionale, din rămăşiţele din exerciţiile închise, din fondul drumurilor şi din chiria cazarmelor pe anii 1930, 1931 şi 1932 datorează municipiului Oradia suma totală de 32.408.810,— lei, din care sumă nu primeşte lunar decât suma maximă de 700.000,— lei, dar şi din această sumă, în primul rând se fac reţinerile pentru impozit după clădiri, salarii, etc.

Municipiul Oradia a trebuit să prevadă în bugetul său pentru anul 1932 ca subvenţie specială de pensie 4 milioane 315.941,— lei.

Fiindcă municipiul mai plăteşte sub cota legală de 1% şi sub titlu de reţineri dela funcţionarii săi anual lei 2.900.000 şi fiindcă mai trebue să plătească pensionarilor săi eşiţi la pensie înainte de 1925 peste suma de 7 milioane de lei, numai pentru scopuri de pensie, plăteşte circa 15 milioane de lei pe lângă suma de 17 milioane de lei plătiţi funcţionarilor activi.

In astfel de împrejurări, dacă oraşele doresc a reintegra sistemul cel vechi, când fiecare oraş a plătit el însuşi pensionarii săi, pentrucă cu reintegrarea acestui sistem, municipiul Oradia ar economisi cel puţin 6—7 milioane de lei anual şi toate oraşele, circa 200 milioane lei.

Pentru a putea îndrepta situaţia aceasta disperată, aderă şi municipiul Oradia la propunerile făcute de primarul oraşului Braşov şi de d-l ajutor de primar al capitalei şi pretinde şi el:

a) ca să se asigure o stabilitate în conducerea oraşelor prin suprimarea imediată a dizolvării consiliului.

b) ca nici un oraş să nu fie obligat a suporta nici o încărcare în cadrul bugetului ce nu s'a votat prin consiliul comunal.

c) Cere suprimarea sistemului cotelor adiţionale şi perceperea taxelor, conform legii maximului şi taxelor comunale şi cere înfiinţarea sistemului impozitului suplimentar după nevoile comunale.

Domnilor, noi, împreună cu Dv. cari suntem încredinţaţi astăzi cu conducerea oraşelor, n'am fost şi nu vom fi niciodată elemente turbulente, — noi pretindem descentralizarea şi autonomia adevărată pentru oraşele noastre, nu pentru ca să reîntronăm un sistem revoluţionar, dar pretindem dintr'un singur motiv: descentralizarea şi autonomia vor însemna pentru oraşele noastre aerul curat, posibilitatea de prosperare, mijloc de consolidare şi cum a spus foarte bine d-l preşedinte Dem. Dobrescu civilizaţie adevărată.

Privitor la finanţele comunale, facem următoarele propuneri:

1) Suntem informaţi că Ministerul de finanţe doreşte ca în viitor şi şcolile secundare să fie trecute la comune. Aceasta ar fi o sarcină insuportabilă, care ar nimici complect capacitatea oraşelor. Prin urmare, în această chestiune, Uniunea Oraşelor trebue să protesteze energic contra acestui proect.

2) Fiindcă taxa de incendiu în fiecare oraş este percepută altfel, propunem introducerea unei taxe de incendiu uniformă pentru toate oraşele din ţară, care să stabilească 1% la valoarea locativă resp. chiria plătită.

3) Intre veniturile ordinare şi periodice figurează şi fondul comunal, precum şi fondul pentru acoperirea lipsurilor bugetare.

Din aceste fonduri se repartizează pentru comunele urbane cotele prevăzute în legea pentru modificarea legii fondului judeţean şi comunal, votată la 23 Dec. 1930, şi apărută în Monitorul Oficial Nr. 18, din 22 Ianuarie 1931.

Din aceste fonduri municipiul Oradia şi cred că nici celelalte oraşe, n'au primit până acum nimic.

Propunem să se facă demersuri urgente la guvern pentruca legea de mai sus să fie respectată, respectiv să fie pusă în aplicare.

4) Facem aceaşi propunere referitoare la fondul pentru propăşirea culturală şi artistică.

5) In privinţa asigurărilor clădirilor, Ministerul de interne a dispus ca clădirile oraşelor să fie asigurate la Casa de asigurare pendinte de Ministerul de interne după valoarea lor întreagă şi nu numai după părţile inflamabile, cum admit asigurările instituţiunilor particulare.

Propunem să se facă demersuri pentru modificarea regulamentului Casei de asigurări în sensul ca clădirile publice să poată fi asigurate numai în parte până la valoarea reală a părţilor inflamabile şi ca municipiile să aibă dreptul a-şi asigura imobilele şi la alte instituţiuni de asigurare.

6) Propunem modificarea legii pensiilor, suprimarea subvenţiei speciale, dând drept facultativ oraşelor ca să plătească ei însuşi pensionarii săi.

D-l Dr. Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: D-l Nicolau, director general în Ministerul de Interne are cuvântul.

CUVANTAREA D-LUI NICOLAU, DIRECTORUL GENERAL AL ADMINISTRAŢIEI LOCALE DIN MINISTERUL DE INTERNE

D-l Nicolau, director general în Ministerul de Interne: D-lor primari, mi s'a anunţat de către colegul Roban că mi-aţi făcut marea cinste să mă proclamaţi membru de onoare al Uniunei Dv. Vă mulţumesc din suflet pentru cinstea pe care mi-aţi făcut-o.

Acum daţi-mi voie să vă spun că, cu prilejul dării formei definitive a proectului pentru finanţele comunale, d-l subsecretar de stat Călinescu pas cu pas a căutat să smulgă dela ministerul de finanţe cât mai mari avantaje pentru autorităţile locale.

Primul mare avantaj pe care l-am câştigat, a fost ca fondul comunal şi judeţean să devină o realitate, adică

www.dacoromanica.ro

cota de 30%, cota de 33%, de 20% ş. a. m. d., pentru fiecare din obiectele prevăzute la taxele de consumaţie, — cota cuvenită acestor autorităţi să se verse la Banca Naţională, să facă un fond special al comunelor şi judeţelor, care se va administra şi împărţi direct de Ministerul de Interne, înlăturând cu desăvârşire situaţia precară care a fost până acum, ca statul să pună o sumă forfetară care de multe ori era cu 50—60—80% mai redusă decât încasările reale ale acestor taxe. Este un câştig nici cât se poate mai mare. Prevedem că de anul viitor suma se va ridica la peste un miliard şi jumătate, faţă de cele 400 de milioane cari se dădeau până acum şi pe care cu durere a trebuit să concedăm ca şi pe 1933, pe anul acesta, dat fiind starea în care se află bugetul statului, să admitem să rămâna 430 milioane.

Al doilea punct. Trebue să ştiţi de asemenea că foarte multe din taxele cari se încasează de organele statului, pentru comună şi judeţ, autorităţile financiare sunt obligate, la finele lunii, să facă vărsările direct în casele comunale, fără să mai vină prin Ministerul de finanţe, ca să vă dea aşa zisele acreditive.

Al treilea trebue să ştiţi că Ministerul de Interne a mai obţinut, cu ocazia discuţiei legii, imense îmbunătăţiri pentru drepturile comunelor şi judeţelor, în administrarea fondurilor şi veniturilor lor. S'a modificat şi o parte din taxele şi impozitele comunale, de cari vorbea d-l ajutor de primar, dând posibilitatea comunelor să-şi voteze şi să-şi administreze aceste taxe aşa cum cred ele. Vorbesc de taxele de incendiu; s'a admis o taxă pe individ, care nu era până acum, fiecare individ, fiecare locuitor într'o comună trebue să plătească o taxă; s'a admis o taxă proporţională în raport cu valoarea locativă; s'a admis taxa ad-valorem; s'a admis o taxă pentru plus valută, ca s'o încaseze oraşele — şi pentru locurile clădite şi pentru locurile virane. S'a căutat deci să vi se creieze cât mai multe venituri. Rămân bine înţeles la înţelepciunea consiliilor comunale ca să le aplice şi să urmărească încasările acolo unde au influenţă directă, pentru încasarea şi recuperarea acestor venituri.

Fac o mărturisire de credinţă: am auzit că ministerul n'ar fi apărat totdeauna, cu toată tăria, drepturile comunelor; de trei ani de zile, de când am cinstea să fiu în capul acestei direcţiuni, n'a fost zi să nu fac referate şi rapoarte în care să vă apăr drepturile faţă de încălcarea tot mai mare din partea autorităţilor de stat, arătând ceeace vi se impune în mod arbitrar.

Cu prilejul taxei de 10% şi 1%, ca subvenţie specială la Casa de pensiuni, am spuse dela început că este inechitabilă. Legea dela 1930 este vagă, căci spune: în cazul când Casa Pensiilor nu poate să-şi recupereze din veniturile specificate, — adică 10% şi 1% asupra bugetului general etc., — poate să aplice o subvenţie pentru împlinirea lipsurilor, pe care o va determina. Aceasta este partea principală. Eu înţeleg că comunele să fie obligate să plătească numai diferenţa necesară dela aceşti 10% şi 1%, care se varsă din bugetul ordinar până la acoperirea pensiilor propriu zise. Ei bine, nu s'a admis acest lucru cu toată lupta pe care am dus-o. Ar fi greu peste patru sute de milioane impuse judeţelor şi comunelor pentru acoperirea acestei subvenţii! Partea cea mai grea, este că nu se impune asupra salariilor din anul în curs, ci asupra celor din anul precedent, astfel că astăzi lefurile fiind cu 10% mai scăzute, subvenţia va fi cu 10% mai ridicată decât ar trebui.

De altfel, veţi primi şi unele instrucţiuni.

Se face o lege a cadrelor în care se fixează un plafon de salarii pentru diferitele categorii de unităţi administrative. O parte din personal pe care îl veţi tria, va forma un cadru plătit cu 50%. In cazul acesta bugetul comunelor şi judeţelor va scădea, însă trebue să plătiţi tot ceeace aţi avut anul trecut.

Cu ocaziunea modificării legii drumurilor, am propus d-lor primari cari sunt şi parlamentari, să ceară ca pentru municipii să nu se aplice cota de 15% în folosul Ministerului de lucrări publice, pentrucă Dv. aveţi servicii technice speciale şi nu contribue Ministerul Lucrărilor Publice cu nimic la plata personalului acestor servicii, să rămână numai pentru judeţ şi comunele rurale.

In studiul pe care mi l'a dat d-l ministru să-l fac, am mai propus ca toate veniturile şi toate amenzile ce s'ar încasa după porţiunile drumurilor naţionale ce trec prin raza oraşelor, să se încaseze de acestea direct, — pentru că ele le întreţin —, iar nu de Ministerul de lucrări publice, cum este proectat în lege.

Am mai propus ca cotele adiţionale dela drumuri, pentru municipii, să se voteze de consiliile municipale, pentrucă ele ştiu să aprecieze mai bine decât consiliul judeţean, cu care municipiile n'au nici în clin nici în mânecă.

In ce priveşte datoriile pe care are să vi le plătească Statul, am propus de acum doi ani de zile, când mi s'au adus la cunoştinţă sumele imense pe care vi le datorează statul, ca să se facă compensaţie cu sumele imense dela Casa de Pensiuni. Am propus continuu şi Dv. ştiţi că n'a fost zi ca să nu propun această compensaţie. Ministerul de interne şi Direcţia al cărui director am cinstea să fiu, cred că şi-au făcut datoria. Rămâne ca Dv. care sunteţi ca autoritatea morală şi cu trecerea pe care o aveţi pe lângă guvernanţi, să faceţi ca sforţările ei să fie luate în seamă. (aplauze).

D-l Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: D-l consilier Gabriel Schäffer are cuvântul.

CUVANTAREA D-LUI CONSILIER GABRIEL SCHAFFER

D-l Gabriel Schäffer, Consilier: Domnule Preşedinte, onorat congres, s'a vorbit aci despre complexitatea legii de organizare a administraţiei locale; s'a vorbit eri despre unele anomalii. Imi permit să accentuez în câteva cuvinte chestiunea anomaliei privind poliţia comunală.

Cum spune vorba populară, înţeleptul îşi face vara sanie şi iarna car, — conducătorul trebue nu numai să vadă dar să şi prevadă.

www.dacoromanica.ro

Noi suntem în faţa unei legi date şi iau cuvântul fiindcă mi-a prilejuit acest cuvânt de o nenorocire întâmplată recent şi anume nişte devastări petrecute pe calea Griviţei.

Ce spune legea? Art. 104, care vorbeşte despre atribuţiunile consiliilor comunale, de măsurile privitoare la învăţământ, obligaţiuni edilitare, obligaţiuni de aprovizionare, mai are încă un aliniat, aliniatul 18, care vorbeşte despre măsuri privitoare la poliţia drumurilor, a străzilor, a spectacolelor, a moravurilor şi în genere orice măsuri menite a asigura liniştea, averea şi viaţa cetăţenilor şi buna ordine publică.

S'a vorbit deunăzi despre lipsa de concurs din partea poliţiei pentru aducerea la îndeplinire a măsurilor luate de primărie. Şi după cum am arătat, suntem în faţa unui text de lege care ne impune anumite obligaţiuni şi sunt consecinţe, ce e drept eventuale, dar foarte neplăcute în astfel de cazuri.

In adevăr, un cetăţean care ar suferi o astfel de pagubă, el pe baza legii administrative chiamă în judecată şi cere despăgubiri primăriei, care este datoare să i le dea, conform acestui text de lege. Şi atunci concluzia mea este că în momentul când dv. meditaţi asupra unora din modificările care ar trebui aduse legii administrative locale, pentru a face să se armonizeze aplicarea textelor, gândiţi-vă şi la această situaţiune că fără să avem putinţa de a preîntâmpina sau a ne păzi, cu propriile noastre mijloace, de anumite întâmplări, totuşi noi trebue să tragem consecinţele.

Prin urmare, iată o anomalie asupra căreia e bine să reflectăm cu toţii; de o partea legea administraţiei locale ne pune în faţa acestei consecinţe forte grave în astfel de cazuri de a despăgubi victimele unor asemenea întâmplări, iar pe de altă parte, nu ne dă putinţa ca într'adevăr noi prin forţele noastre să preîntâmpinăm aceste consecinţe nefaste. (Aplauze).

D-l Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: D-l primar al oraşului Bacău are cuvântul.

CUVANTAREA D-LUI M. VAGAUNESCU

D-l M. Vagăunescu, primarul oraşului Bacău: Domnilor colegi, din întâmplare sunt şi primar şi sunt şi deputat şi sunt dintre aceia care am stat totdeauna cu ochii deschişi asupra intereselor comunale şi judeţene, care trebue să primeze înaintea intereselor statului de foarte multe ori; căci în primul rând ne trebue un soldat bine echipat dintr'o unitate mică numită sat, comună sau oraş şi pe urmă comandamentul cel mare care să conducă lupta şi să asigure biruinţa.

Domnilor, eu sunt autorul amendamentului care a evitat o serie de alegeri comunale şi judeţene şi am mulţumirea să constat că n'am făcut rău. Eu sunt autorul unor amendamente la legea drumurilor, amendamente prin care am tăiat puterea miniştrilor de a repartiza fondurile aşa cum am fi vrut. Vă mărturisesc că dacă aşi fi fost secondat mai mult de colegii deputaţi, cari cunosc viaţa administrativă — nu aşa la întâmplare, cari o cunosc realmente, aşi fi putut obţine poate şi mai multe avantaje, nu numai pentru oraşele pe care le reprezentăm, dar şi în general.

Domnilor, îmi permit să vă spun câteva cuvinte cerându-mi întâi o scuză că fiind reţinut de o mulţime de interese generale, n'am putut să fiu de faţă la şedinţa de eri. Aceasta nu însemnează însă că nu împărtăşesc în totul ceeace dv. aţi chibzuit şi veţi chibzui în viitor.

Onorat congres, îmi permit să atrag atenţia şi dela această tribună ca să se înţeleagă un singur lucru: că viaţa administrativă trebue să primeze faţă de viaţa statului. Dacă în trecutul nostru administrativ municipiile aveau întâietate până acolo încât erau stăpâne complect pe viaţa localităţii — ele puneau toate dările, fără să le enumărăm care şi cum — rămânând numai obligate ca după încasarea lor să plătească ele o cotă către stat, — este cam invers cum se face acum — când aceasta era situaţiunea din trecutul nostru administrativ vă închipuiţi cum s'au răsturnat lucrurile astăzi, când — fără supărare, avem director de minister pe d. Nicolau şi alţii, — dar spre marele nostru regret nimeni dintre acei cari cunosc foarte bine viaţa administrativă şi care ar avea datoria să o amelioreze, nu se lasă înduplecaţi, oricâte drepturi ar avea administraţiile comunale să pretindă.

Prin urmare noi trebue să întărim această viaţă comunală, urbană şu rurală. Cum?

Domnilor, suntem în perioada aceasta de legiferări din nenorocire foarte puţin atente şi numai în funcţie de viaţa economică. Eu fac apel la Dv. să vă strângeţi în jurul ideei că în parlament se poate lucra cu mult mai mult succes decât, în 100, de congrese, dacă un grup de parlamentari cel puţin, hotărâţi şi cunoscători ai problemelor, vin în comisiunile respective şi apoi la tribună, să-şi impună punctul lor de vedere.

Noi ştim că anumite corporaţiuni mici, cu exponenţi buni şi serioşi în Parlament au reuşit să câştige rezultate foarte frumoase, pentru interese mai puţin de luat în seamă decât sunt interesele comunale şi judeţene.

Să nu se piardă din vedere că autoritatea comunală nu trebue să fie dispreţuită, după cum constat că se întâmplă în ultimul timp. De exemplu Ministerul de interne în dorinţa de a satisface legitimele interese ale unor categorii de cetăţeni, încurajează — adeseori în detrimentul intereselor comunale, — instituţiuni cum sunt camerile de comerţ şi de industrie, camerile de agricultură, de muncă şi aşa mai departe. Pentru Dumnezeu, toate aceste instituţiuni trăesc în oraşele noastre, alături de noi, prin concursul nostru, — dacă voiţi, şi politic şi nepolitic — totuşi ele au reuşit pe baza legilor speciale pe care şi le fac să obţină autorizarea de a înfiinţa anumite taxe de a încasa anumite cote, iar noi să fim siliţi să privim cum aceste instituţiuni îşi realizează venituri foarte frumoase alături de noi, din utilajul nostru în clădirile noastre, în oboarele noastre şi pe străzile noastre.

De aceea trebue să ajungem odată ca cineva, un mi-

www.dacoromanica.ro

nistru de interne, să ne înţeleagă şi pe noi, că trebuesc limitate aceste drepturi şi puteri şi că cel puţin în perioada critică prin care trecem acum — când ni se pun în spinare şomajul, asistenţa publică, etc., — să se înţeleagă că pe vremea aceasta noi trebue să avem întâietate, interesele comunale trebuesc salvgardate şi pe urmă celelalte interese. (Aplauze).

De aceea, soluţiunea pe care o întrevăd eu nu este aceia să venim aci şi să expunem fiecare situaţiunea oraşelor noastre — şi eu din câte am auzit, oraşul pe care îl conduc, deşi este municipiul cel mai tânăr din ţară, ar putea să sfideze multe municipii mai bătrâne pentrucă dacă străzile noastre sunt poate mai mici, clădirile mai puţin monumentale, dar ne plătim datoriile şi putem să angajăm şi lucrări de viitor.

Insă cum spuneam în congresele noastre nu trebue să ne mărginim să facem dări de seamă asupra situaţiunei fiecărei localităţi în parte. Trebue să găsim sinteza tuturor lucrurilor, în stadiul în care ne găsim acum şi care este următoarea: să fim atenţi la legea finanţelor comunale care ne creiază venituri, dar să ne gândim în acelaş timp şi la anumite sarcini care ni se pun, direct sau indirect, prin alte legi, în spinare. Ce folos dacă este bună legea finanţelor comunale dacă toate legile celelalte ne-a impus câte o sarcină nouă?

Nici n'ai apucat bine să înregistrezi venitul şi-ţi fuge pe fereastră în altă parte!

In al doilea rând trebue să facem să înţeleagă autorităţile de stat că noi nu suntem obligaţi să le dăm servicii publice fără contravaloare, nu suntem obligaţi să le dăm lumina şi apa gratis, nici să le curăţăm străzile pe care le utilizează, până când nu ni se plăteşte ceeace ni se cuvine pentru toate aceste servicii. Dar pentru aceasta nu putem discuta cu un comandant de garnizoană, cu un protoereu, cu un inspector şcolar şi aşa mai departe, căci miniştrii de resort trebue să înţeleagă acest lucru.

Am avut durerea să constat într'o lege recentă a cifrei de afaceri că am fost trataţi cu uşurinţă, punându-se o taxă asupra produselor care întră în oraşele noastre. De exemplu, dacă ne apucăm să facem lucrări de pavaj şi aducem piatra necesară cu cheltueli multe şi apoi şi la acea piatră brută pe care vrem s'o întrebuinţăm trebue să plătim o taxă. Şi sunt multe neajunsuri de acestea.

Prin urmare, părerea mea este că trebue să provocăm o conferinţă cu delegaţii noştri, ai Ministerului de finanţe şi ai Ministerului de interne care să ducă la bun sfârşit deziderateie noastre, căci altfel nu se poate face nimic. Ne-am mărginit să avem numai schimburi de vederi între noi însă în definitiv vom trăi fiecare cum vom putea.

Domnilor, îmi permit a vă atrage atenţiunea că acum la alcătuirea bugetului general al statului, avem ocaziunea să examinăm anumite lucruri pe care să le punem în desbaterea publică, în interesul general al oraşelor.

De exemplu se vorbeşte acum de desfiinţarea de şcoli, este vorba ca învăţământul să fie trecut nu ştiu unde, se vorbeşte de greutăţile spitaliceşti şi aşa mai departe. Ei bine vă rog să mă credeţi că nu toţi parlamentarii nu toţi oamenii cu răspundere îşi dau seama de ceeace cheltueşte statul şi felul foarte discutabil cum sunt repartizate aceste cheltueli. Să mă explic. Intr'o localitate de foarte mică importanţă şi cu o populaţiune foarte mică ,cu venituri poate foarte mici, statul face investiţiuni foarte mari: îi întreţine şcoli foarte multe, spitale foarte multe; în schimb altor comune nu li se dă nimic; fiind lăsate complect la propriile lor mijloace. Prin urmare şi aci trebue să găsim o repartiţie mai justă a acestor cheltueli făcute de stat.

De asemenea legea drumurilor de care s'a vorbit atât de des este cu desăvârşire în contra intereselor noastre ale oraşelor. Dacă din cotele adiţionale pe care le încasează administraţiile financiare, ni se dă 40%, eu ştiu că statul încasează aproape un miliard de lei pentru Casa Drumurilor, — care are desigur greutatea contractului Stewart — dar din acele sute de milioane care se încasează sub forma acelei taxe de 100 lei de vagon, nu este posibil ca toţi banii aceştia să fie puşi la dispoziţia direcţiunii centrale şi să se facă o singură şosea frumoasă, dela Bucureşti la Braşov, cu trecere pe la Snagov, iar noi să n'avem nici un metru patrat de piatră cubică pusă pe străzile noastre din acest fond.

Prin urmare, sunt multe lucruri de discutat şi de aceea trebue să privim lucrurile drept în faţă şi să găsim soluţiunea cea bună, fiindcă, după cum spuneam, soluţiunea nu este să ne ascultăm unii pe alţii şi să ne mărginim numai la atât.

Ceeace trebue să pretindem în primul rând este ca, mai ales în aceste vremuri, bugetul statului să fie repartizat într'un chip mai just, nu aşa cum se face astăzi.

Tot privitor la drumuri — şi vedeţi d-voastră în ce stare sunt drumurile din ţară — îmi permit să vă înfăţişez următoarea situaţiune imposibilă din punct de vedere administrativ. Judeţul meu cu capitala Bacău, ţine de patru inspectorate deosebite din punctul de vedere al drumurilor, inspectorate care toate îşi au limita la bariera oraşului. Circumscripţiile respective s'au împărţit în aşa fel încât toate se sfârşesc la bariera oraşului meu! Vă închipuiţi Dv. ce drumuri putem să avem noi când este ştiut că fiecare trage către centru de care ţine, să mă ferească Dumnezeu să am nevoie să mă duc la cele patru circumscripţii deosebite—fiecare din ele trebuind să se pronunţe — ca să pot obţine anumite lucruri la care am dreptul!

Domnilor, aceasta nu înseamnă administraţie, înseamnă o profundă desconsiderare sub acest raport.

Inchei, vă mulţumesc pentru ascultare şi vă rog un singur lucru: domnii colegi cari sunt şi parlamentari şi în acelaş timp şi consilieri comunali să binevoiască a crede că este necesar să avem o grupare a noastră, în parlament, pentrucă chiar în actuala sesiune — care se va închide la 15 Aprilie, după votarea bugetului, — să punem la punct tot ceeace putem pune la punct.

www.dacoromanica.ro

In al doilea rând, să pretindem Ministerului de interne, în mod categoric, ca nici să nu îndrăsnească să vină cu proectul de lege pentru modificarea legii administrative, fără să-l fi trecut în prealabil, cel puţin prin filtrul parlamentarilor cari sunt şi membrii ai consiliilor comunale sau judeţene. Fiindcă oricum ar fi, puţină experienţă avem, iar multă răspundere este şi în felul acesta domnii din minister pot fi mai bine influenţaţi şi pot să înţeleagă mai uşor anumite lucruri decât în consilii şi consfătuiri ţinute la minister.

Pe urmă trebue să organizăm un sfat central al nostru, cu un caracter mai practic. Nu vreau să spun prin aceasta că nu se lucrează şi la aceste congrese ale noastre. Nu, dar este bine să avem în permanenţă un exponent al nostru, aci la centru, care sub egida Uniunii Oraşelor, să ne poată reprezenta, în diferite împrejurări, în faţa instituţiunilor de stat.

De asemenea când împrejurările vor permite vom putea să trimitem fiecare comună, unul-doi funcţionari comunali, dându-le un concediu de o lună de zile, ca să vină aci la Bucureşti să urmeze cursurile unei şcoli centrale pe care am organiza-o pentru funcţionarii comunali, unde să înveţe modul cum se alcătuesc actele, registrele, procese verbale, — tot indicaţiunile acestea pe care organele de conducere ale comunelor nu pot să şi le însuşească — sau atunci trebue să aibă o vastă experienţă — şi după cum ştiţi noi suntem rezultatul unor alegeri iar cetăţenii nu aleg totdeauna pe cei cu mai multă experienţă. De aceea noi trebue să avem un ghid al nostru funcţionăresc.

Domnilor, ca să închei, vă spun că sunt partizanul idei continuităţii în activitatea consiliilor comunale, — nu sunt deloc partizanul morţii subite a acestor consilii comunale, — fiindcă oricât de rău ar fi un consiliu comunal, este totuşi mai bun decât unul nou care vine fără experienţă. De aceea propunerea cu ocaziunea modificării legii de organizare a administraţiunii locale să se prevadă şi această cerinţă, ca din vechiul consiliu comunal, al cărui mandat a încetat într'un fel sau altul, — cu formele legale, nu aşa cum s'a făcut în trecutele guvernări, — 2 sau 3 membrii ai vechiului consiliu comunal, cari s'au achitat în mod onorabil de însărcinările pe care le-au avut, să facă parte de drept din consiliu şi să nu mai treacă prin alte socoteli, pentru a fi aleşi.

In felul acesta, am asigurat această idee de continuitate, pentru cei din afară şi ar fi şi o garanţie că nu are să vină în fruntea primăriei cineva cu idei noui care să nu fi fost mai înainte discutate şi aprobate.

Cu acestea declar că sunt alături de Dv. (Aplauze).

D-l Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: Epuizându-se ordinea de zi, ridic şedinţa.

— Şedinţa se ridică la ora 13.30 anunţându-se cea viitoare pentru a doua zi 27 Februarie 1933, ora 10.

ŞEDINŢA DELA 27 FEBRUARIE 1933

(ziua III-a)

— Şedinţa se deschide la ora 11, sub preşedinţia d-lui N. Săveanu primarul municipiului Cernăuţi, asistat de d-l Ioan Roban, secretar general al Uniunei Oraşelor din România.

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: Declar şedinţa deschisă.

Onorat congres, d. primar al Capitalei Dem. I. Dobrescu se scuză că nu poate lua parte la şedinţa de astăzi, deoarece este puţin indispus, şi vă roagă să luaţi parte cu toţii, diseară la ora 9, la banchetul ce va oferi d-sa, cu care ocaziune va face toate comunicările pe care avea intenţiunea să le facă în şedinţa de astăzi.

D-l primar al municipiului Braşov are cuvântul.

D-l Dr. Corneliu Voicu, primarul municipiului Braşov: Domnule preşedinte, onorat congres, într'un cadru solemn şi impresionant, a fost sărbătorit aseară, la Cercul Militar, acela care, de patru ani de zile, desvoltă o activitate prodigioasă în capitala noastră

Prezenţa atâtor personalităţi marcante, — în frunte cu d. preşedinte al consiliului şi cu alţi domni miniştri, — şi a tot ce Capitala are mai select în toate domeniile sociale, dovedeşte cu prisosinţă recunoştinţa pe care bucureştenii au înţeles s'o arate aceluia care, în momente destul de grele, în ce priveşte situaţiunea financiară a întregei ţări, a înţeles să doteze această capitală cu atâtea lucrări importante. Dacă şi femeea română şi-a spus cuvântul, în mod foarte hotărîtor, aceasta dovedeşte că sărbătorirea celui mai mare primar al Capitalei s'a făcut de către toţi cetăţenii pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de omul care o merită.

Răspunsul sobru al sărbătoritului, rostit sincer, a impresionat. Din el s'a constat că omul realizărilor, şi în momentele solemne pentru el, a înţeles să fie preocupat de acţiunile pe care înţelege să le desfăşoare, pentru a transforma cetatea lui Bucur într'o capitală demnă, arăt pentru poporul român, cât şi pentru ţară.

Imi permit ca de aci să exprim scumpului şi eminentului nostru primar general al Capitalei — pentrucă ştim să-l apreciem cu toţi — cele mai bune urări, cu ocazia aniversării celor patru ani de primariat, şi să-i doresc — şi cred că sunt în asentimentul Dv. — multă sănătate şi putere, ca să poată duce la bun sfârşit marea operă pe care a început-o. (Aplauze).

D-l N. Săveanu, primarul Municipiului Cernăuţi Voi transmite d-lui primar Dobrescu urările pe care i le-aţi exprimat, în numele congresului.

D-na Alexandrina Cantacuzino, are cuvântul pentru a face o comunicare.

www.dacoromanica.ro

COMUNICAREA D-NEI ALEXANDRINA CANTACUZINO

D-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră: Onorat congres, puţine adunări au o importanţă mai mare în momentul de faţă decât aceasta a Uniunei Oraşelor chemată în vremuri atât de greie a cerceta problema arzătoare a zilei: **organizarea aprovizionării oraşelor pentru eftinirea traiului.**

Pe primul plan al preocupărilor noastre trebue să fie înfiinţarea sindicatelor de aprovizionare a **oraşelor** care să permită o serioasă şi vrednică colaborare între producător şi cumpărător prin regulatorii fireşti, municipiile şi primăriile, chemate a se ocupa permanent şi fără întrerupere de înlesnirea aprovizionării dela locurile un de alimentele se pot găsi mai uşor şi mai eftin.

Acest sindicat al aprovizionării oraşelor ar cunoaşte în orice moment, după statistice pozitive, numărul de vagoane de fructe, de păsări, de făină, lemne, ce s'ar putea prin minimum de cost, pune la dispoziţia comercianţilor care la rândul lor ar fi obligaţi a nu revinde preţul de cost decât cu un câştig normal. Nu ar mai putrezi vagoanele cu mere în Basarabia, pe când în Capitală se vând între 35—50 lei kgr. Făina nu s'ar mai mucegăi la speculanţii care cumpără grâul pe nimic dela bieţii ţărani din Moldova îndatoraţi până în gât, ca pe urmă să ajungă pâinea în Capitală la 8 şi 9 lei, iar într'un centru industrial ca Buştenii pâinea se vinde la preţul de 10 şi 11 lei kgr.

Acest sindicat al aprovizionării oraşelor secţiunea Uniunei Oraşelor ar avea deci un rol covârşitor, ca regulator permanent al eftinirii traiului, cari prin măsuri chibzuite ar putea să ajungă repede la sensibilă scădere a preţurilor, colaborând şi cu direcţia căilor ferate, al cărui preponderent în înlesnirea transporturilor pentru eftinirea lor, este de netăgăduit.

Uniunea Oraşelor mai are un alt rol de o înrâurire tot atât de mare: este înfiinţarea pe lângă Institutul de Urbanistică a unui Consiliu Superior al Urbanisticei al cărui scop ar fi de a stabili o concepţie unitară, quasidoctrinară, pentru planul oraşelor şi acest plan odată admis de municipiu şi de fiecare primărie, aprobat de Ministerul de Interne şi consfinţit de Majestatea Sa Regele, nu ar mai putea fi schimbat decât printr'o înţelegere deplină a tuturor acestor factori şi pentru cazuri absolut excepţionale

Astfel politica de înfrumuseţare a oraşelor nu s'ar mai schimba cu orice guvern nici după fantezia fiecărui primar; ar avea o directivă izvorâtă dintr'un studiu amănunţit al nevoilor estetice fiecărui oraş, ţinându-se seama de atmosfera şi tradiţia ce trebue respectată cu orice ce chip pentru a păstra ţării noastre caracterul ce glăsueşte atât de viu în monumentele, în bisericile, în târgurile şi satele noastre.

Altă menire ce incumbă Uniunii Oraşelor este de a a asigura un **echilibru financiar permanent,** care să permită deasemeni desvoltarea unei adevărate politici edilitare.

Astăzi finanţele reduse ale diferitelor primării fac ca administraţiile comunale să trăiască de o zi pe alta şi opresc orice avânt de creaţie, dacă nu vrei să înfrângi legile şi să ai milioane deficit, tratând acest lucru ca o chestie secundară nerespectând contractele şi angajamentele luate, fapt ce ar statornici anarhia în administraţiile noastre.

Dobândirea acestei independenţe financiare care stă la temelia oricărei activităţi comunale temeinice nu se poate realiza decât prin înfiinţarea Creditului Financiar al Uniunei Oraşelor, ce singur va putea crea o desăvârşită solidaritate chemată a aduce cu încredere şi capitalurile noastre, unor prefaceri radicale a oraşelor noastre atât de decăzute.

Creditul Financiar al Uniunei Oraşelor având ca prim aport averea oraşelor din România întregită, ar constitui imediat o forţă financiară de care nu s'ar putea să nu se ţie seamă mai ales dacă ar fi gospodărit de personalităţi financiare şi de o onorabilitate a căror competinţă şi prestigiu ar fi necontestat.

Această autonomie financiară având la temelie încrederea generală nu se poate decât prin corecte şi serioase gestiuni întemeia pe cruţarea banului public.

Se invederează deci ce operă de real folos ar putea îndeplini Uniunea Oraşelor care reprezintă interesele economice, intelectuale, industriale, muncitoreşti din toată ţara, simbolizând năzuinţele unei naţii în plin avânt şi în plină desvoltare, şi activitatea care cere însă să fie condusă de gospodari cinstiţi, conştienţi de nevoile reale unei administraţiuni de o exemplară corectitudine, de ordin moral şi financiar.

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: Domnilor, doamna Cantacuzino a atins o chestiune foarte importantă, privitoare la aprovizionarea oraşelor. De această chestiune cred că trebue să se ocupe mai deaproape comitetul Uniunei Oraşelor. Sunt şi eu de părere că ar fi necesar ca pentru importul anumitor materiale şi mărfuri, să se facă o reducere a taxelor vamale.

In ce priveşte a doua chestiune — creditul comunal — este un punct care s'a discutat şi în comitetul Uniunii Oraşelor şi ştiu că dl. primar Dobrescu se ocupă foarte de aproape de această chestiune.

— Se intră în ordinea de zi.

D-l Ioan Roban, secretarul general al Uniunei Oraşelor: La ordinea zilei — după cum a atras atenţiunea şi d-na Cantacuzino — avem activitatea viitoare a Uniunei Oraşelor; înfiinţarea secţiunilor de asigurare şi de credit comunal.

In această privinţă îngăduiţi-mi să vă citesc moţiunea votată în congresul trecut, toate lucrările pentru înfiinţarea creditului comunal, fiind făcute.

Congresul trecut al Uniunei Oraşelor a votat următoarea moţiune:

„Adunarea Generală a Uniunii Oraşelor constatând dificultăţile ce comunele întâmpină pentru a realiza lucrările de interes general din cauza lipsei fondurilor ne-

www.dacoromanica.ro

cesare de rulment şi a creditelor necesare mai importante la o anumită dată, hotărăşte:

1) Să se înfiinţeze de urgenţă un institut de credit comunal, după tipul creditului funciar urban, cu caracter autonom şi pur comercial, afiliat Uniunei Oraşelor.

2) Să se intervină de către Uniune la Guvern, Ministerul de Finanţe şi Parlament, pentru a se obtine o lege după care Statul să verse acestui institut de credit sumele ce datorează Statul până în prezent prin încălcarea continuă a drepturilor comunelor la diferitele impozite încasate de Stat şi cuvenite lor şi în special la cele ce formează fondul comunal.

3) Să se intervină pe lângă fiecare comună pentru a subscrie la acest institut de credit câte o cotă proporţională cu averea acelei comune, în vederea formărei capitalului institutului. Capitalul subscris, veniturile sale bugetare şi proprietăţile particulare aduse ca garanţie, vor forma fondul pe baza cărora se vor emite obligaţiunile pentru suma cu care comuna se va împrumuta.

4) Să se studieze chestiunea emisiunei de obligaţiuni, colaborarea cu capitalul particular interior sau exterior ţării, fie în vederea formării capitalului acestui institut, fie în vederea sporirei mijloacelor de credit.

5) Instituţia de credit comunal va putea înfiinţa întreprinderi bancare şi industriale afiliate destinate numai la scopuri edilitare bine determinate şi distincte în existenţa lor.

In executarea acestei hotărîri s'au întocmit toate lucrările şi anume atât expunerea de motive asupra necesităţii înfiinţării acestui credit, cât şi proiectul de lege, făcându-se toate intervenţiunile necesare.

Este momentul să arăt că guvernul n'a luat nici-o măsură în această privinţă, însa nu e mai puţin adevărat — n'am primit nici un răspuns afirmativ din partea vreunui oraş din ţară, care să adereze la înfiinţarea acestui

Dacă astăzi dv. se pare că sunteţi absolut convinşi de necesitatea înfiinţării unui asemenea credit, — aceasta şi în vederea unei eventuale intreprinderi în comun: exploatarea unor cariere de piatră, înfiinţarea unei fabrici de ciment şi aşa mai departe — care vor aduce foloase netăgăduite comunelor: rămâne să reiteraţi moţiunea votată în congresul trecut, ca să facem toate diligenţele necesare pentru înfiinţarea acestui credit comunal.

D-l G. Orleanu, consilier: Şi sigur că la anul se va repeta aceiaşi cerere (ilaritate).

D-na Alexandrina Cantacuzino, consiliera: O propunere în legătură cu aceasta.

Ca să nu se repete, cum spune colegul nostru, şi în viitor, aceaşi cerere, ar fi necesar ca congresul Uniunii Oraşelor să delege de acum o comisiune, care, alături de d-l primar general, să poată imediat acţiona în această direcţiune.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sec.orului III Albastru: Un singur lucru aşi ruga pe d-l secretar general: să ne citească articolul cu privire la scopul acestui credit, căci dacă este numai pentru înfiinţarea unei fabrici de ciment şi alte întreprinderi de acest fel, nu sunt de acord.

D-l Ioan Roban, secretarul general al Uniunei Oraşelor: Scopul societăţei arătat în art. 6 din proectul de lege este următorul:

A) A împrumuta municipiile, comunele urbane şi rurale din Romîni, cu sumele de cari au nevoie contra garanţiei ce se va stabili de consiliu: 1) pe termen lungi, rambursabile în anuităţi dela 5—69 ani; 2) pe termene scurte cu sau fără amortisment;

B) A înlesni municipiilor, comunelor urbane sau rurale din România, transformarea vechilor datorii garantate de ele, în împrumuturi noi pe termen lung şi cu dobânzi mici.

C) A finanţa pentru o perioadă scurtă contra garanţiei, aprovizionarea comunelor.

D) A face serviciu de cassierie de plăţi şi încasări în ţară şi străinătate.

E) A păstra în depozit sumele disponibile ce sunt incredinţate de comune şi particulari. A primi la încasare orice valori.

F) A se împrumuta în ţară sau străinătate cu sumele de care va avea trebuinţă pe credit cu sau fără acoperire.

G) A lua parte la orice emisiune de obligaţiuni sau rente în care Statul este interesat sau a plasa sumele sale disponibile în asemenea titluri, neîntrecând nici odată o treime din capitalul şi fondurile de rezervă.

Prin urmare este foarte larg şi cuprinde absolut tot.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru. Foarte bine. Acum din ce se alimentează acest credit?

D-l Ioan Roban, secretar General al Uniunei Oraşelor: Mai întâi din fondul pe care statul le datorează comunelor.

D-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră: Este un debitor slab şi nu le vom încasa.

D-l Ioan Roban, secretar general al Uniunei Oraşelor: In al doilea rând, se va interveni pe lângă fiecare comună ca să înscrie în acest institut de credit, câte o cotă proporţională. Ei bine, tocmai în această privinţă, am spus că n'am primit nici un răspuns din partea comunelor din ţară.

D-na Alexandrina Cantacuzino: Aveţi şi posibilitatea de a trata un împrumut în străinătate, împrumut garantat cu averea tuturor oraşelor. Puteţi emite şi obligaţiuni.

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: In privinţa înfiinţărei acestui credit, rămâne ca d-nii primari să-şi dea adeziunea.

D-l Chirirţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru: Suntem în ajunul întocmirei bugetelor care urmează să fie încheiate pe ziua de 1 Aprilie Prin urmare este o chestiune de actualitate.

In ce mă priveşte, ca primar de sector, declar că voi înscrie un milion — sau cât voi putea — pentru acest institut de credit.

Insă eu rog pe d-nii primari ca acest răspuns sa l dea

www.dacoromanica.ro

înainte de 1 Aprilie, ca să ştim dacă putem într'adevăr să funcţionăm, căci nu ne putem mulţumi cu cele 4—5 milioane care se vor strânge în Bucureşti.

D-l Ioan Roban, secretar general al Uniunei Oraşelor: O altă sursă importantă de venituri ar fi, în cazul când comunele — cum s'a admis şi s'a făcut modificarea statului — ar aproba, în mod definitiv, înfiinţarea pe lângă Uniune a unei secţiuni de asigurare, în loc ca toţi banii plătiţi drept prime pentru asigurarea averei imobiliare şi mobiliare a comunelor, să se ducă la diferitele societăţi de asigurare a comunelor, să se ducă la diferitele societăţi de asigurare sau la Ministerul de Interne

D-l Pelle, ajutor de primar al municipiului Oradea: Dar suntem obligaţi să ne asigurăm la Ministerul de Interne.

D-l Ioan Roban, secretar general al Uniunei Oraşelor: Evident în această privinţă există un articol de lege, care trebue respectat, dar în orice, caz acest articol nu opreşte nici-o comună să facă asigurări şi la alte societăţi. — şi sunt convins că şi celelalte municipii din ţară ca şi Bucureştii, nu sunt asigurate numai la Ministerul de Interne.

De altfel cunosc un oraş, care a suferit un sinistru — e vorba de Lugoj şi pentru care Uniunea Oraşelor a trebuit să intervină la Ministerul de Interne şi numai cu foarte marte greutate am putut să obţinem plata sumei cuvenite.

D l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: Rămâne ca toate aceste chestiuni să fie examinate mai de aproape de Comitetul Uniunei.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru are cuvântul.

COMUNICAREA D-LUI CHIRIŢA VASILESCU PRIMARUL SECTORULUI III ALBASTRU

D-l Chiriţă Vasilescu, Primarul Sectorului III Albastru: D-le preşedinte şi onorat congres, o chestiune de actualitate este şi întocmirea bugetelor comunale pe anul 1933.

Exerciţiul bugetar al comunelor, spre deosebire de bugetul Statului se compune din anul în curs de 12 luni, plus o perioadă complimentară de 6 luni, în care timp se încasează rămăşiţele din anul precedent, iar ordonanţările se fac până la 31 Martie. Vă dau ca exemplu bugetul sectorului meu, ca să vedeţi că din punct de vedere contabilicesc ne pune în aşa de mare încurcătură, încât cu foarte mare greutate vom isbuti să scăpăm dacă nu vom avea concursul autorităţii noastre tutelare, Ministerul de Interne în cazul de faţă, sau concursul parlamentarilor, adică a celora dintre consilieri şi primari cari sunt şi în parlamentul ţării.

Bugetul sectorului meu se cifrează la 140 milioane pe 1932, din care am încasat 100 de milioane — în suma rotundă —, până la 12 Decembrie. D-voastră ştiţi că în ce priveşte programul edilitar, el se realizează în cursul celor 12 luni; aproape că bugetul se epuizează la cheltueli pe ziua de 31 Decembrie. Iată-ne angajaţi în bugetul nou cu aproape 40 de milioane.

Vine d-l ministru de finanţe care votează o lege prin parlamentul ţării, fără să ne întrebe pe noi primarii, deasemenea n'a întrebat nici pe d-l secretar general I. Roban care are una dintre cele mai frumoase rutini administrative şi o frumoasă cultură generală. S'au luat directorii de minister, profesorii universitari, toţi teoreticieni şi ne-au produs o zăpăceală în finanţele comunale, încât cu drept cuvânt populaţia se întreabă cum mai putem dăinui şi cum mai putem sta pe picioare. Se votează o lege în parlament prin care se spune că bugetul viitor va fi de 12 luni. Eu sunt partizanul bugetului de 12 luni: ceeace avem de cheltuit şi de realizat să se realizeze în 12 luni. Dar ce se întâmplă? Aci este greşala. D-voastră ştiţi că în Germania, pentru codul civil, a fost nevoie să treacă 10 ani ca să-l pună în aplicare. Pe când la noi nu se gândesc niciodată la o perioadă tranzitorie, în care să se vadă ce se întâmplă până când se trece la cealaltă perioadă. Vă dau exemplul sectorului meu. Până în ziua de 12 Decembrie, am încasat 100 milioane. Dacă aveam perioada complimentară, sunt convins că n'aveam nici un deficit sau în tot cazul, un deficit foarte mic; până la 31 Iunie încasam toată suma. Ei bine, m'au oprit! In schimb, aplicarea bugetului s'a prelungit pe trei luni. Ce voi mai încasa acum? Să zicem 20 milioane, deci în total 120 milioane. Dar credeţi că Statul ne-a lăsat în pace? Nu, mai face şi altă greşală. Prin prelungire, îţi mai pune în socoteală şi alte cheltueli reprezentând ¼ din buget, ceeace face 25 milioane. Aşa dar, ajungem la cifra de 165 milioane (140 milioane plus 25 milioane), la cheltueli, având la încasări numai 120 milioane! In asemenea condiţiuni, vă închipuiţi la ce sumă are să se cifreze deficitul Sectorului III Albastru.

Mi s'a dat un răspuns în această privinţă, într'una din şedinţele consiliului general, de către unul din domnii ajutori de primar, însă d-sa făcea o confuzie, pentrucă finanţele municipiului nu se alimentează ca cele dela sectoare. Finanţele municipiului se alimentează din amenzi, chirii etc., pe când al nostru se alimentează din adiţionale propriu zise, din adiţionale la drumuri, din taxa controlului sanitar şi altele, pe care apoi le vărsăm la municipiu. Prin urmare noi avem rămăşiţe. Iată că judecând după natura veniturilor din bugetul municipiului, d-l ajutor de primar avea dreptate.

Dar, d-lor, eu cred că nu este suficient să constatăm răul şi propunem să se facă o lege cu efect retroactiv. Aşi propune să mergem dela 18 luni, la 15 luni, dela 15 luni, la un an şi la anul să intrăm în angrenajul general de 12 luni. Adică bugetul să înceapă la 1 Ianuarie şi să se termine pe ziua de 31 Decembrie şi să mergem cu perioada complimentară până la 30 Iunie. Bugetul de anul acesta să se termine la 1 Aprilie 1934 şi astfel pregătiţi cu bugetul redus, intrăm exact fără nici un fel de deficit în 1934, adică putem face faţă bugetului de 12 luni.

www.dacoromanica.ro

Poate că eu sunt greşit, de aceia aştept părerea D-voastră.

Această chestiune este foarte importantă, fiindcă dacă este vorba să fac un buget pe 12 luni, faţă de încasările reale ale sectorului meu ,unde am ajuns la 97 de milioane, nu este posibil să am un buget mai mare de 95—98 milioane. Şi vă închipuiţi că atunci când am un deficit contabilicesc de 65 milioane, eu nu mă pot echilibra pe anul 1934.

De aceia aduc la cunoştinţa Uniunei Oraşelor din România şi rog să se intervină pe lângă organele în drept, ca să se adopte acest mod de a vedea al nostru, pentrucă bănuesc că şi celelalte municipii sunt private de această perioadă complimentară.

Vin la altă chestiune. S'a întocmit o lege a administraţiei finanţelor locale în acelaşi secret; nu ştim nimic, nici noi, care suntem metropolă, care suntem cel mai important nucleu ad-tiv, nici noi cei dela Bucureşti n'am fost chemaţi. Ca să facă această lege, s'au luat 2—3 directori sau subdirectori, de altfel oameni distinşi în teorie, însă una este teoria şi alta este practica. Eu nu mă entuziasmez grozav de oamenii al căror cap este tobă de teorie. Se cunosc în ţara românească oameni cari pot să echivaleze cu cea mai grozavă arhivă... Pentru mine realizatorii, aceştia sunt oameni şi aşi dori ca această ţară să aibă câţi mai mulţi realizatori.

S'a făcut o lege a ad-ţiei finanţelor locale şi este prima dată când am auzit că s'a redactat acest proect. Eu nu-mi fac nici o iluzie nici din acest proect, pentrucă sunt convins că aşa cum au fost jecmănite până acum interesele municipiilor şi comunelor, tot aşa se va întâmpla şi prin această lege. Eu ştiu cari sunt autorii acestei legi şi sunt convins că nu urmăresc decât ca destrăbălarea financiară dela Stat să fie cumpănită cu această administraţie, care este în tradiţia noastră a comunelor. Noi avem un spirit gospodăresc, graţie căruia ne-am menţinut până acum. Noi nu ne găsim în nereguliile în care se găseşte Statul cu creanţe către particulari de 15—20 ani neachitate; noi dacă întârziem 2—3 ani, dar ordonanţele sunt plătite şi dăm economiei generale a ţării sumele de care ea este lipsită.

De aceea eu aşi ruga dacă poate, cineva să vadă această lege să ne dea lămuriri. Am auzit că d-l inspector general administrativ cunoaşte această lege. Il rugăm să ne expună care este economia acestui proect

S'a vorbit într'o şedinţă anterioară despre autonomie şi aţi văzut în ce constă autonomia noastră! 3 funcţionari dela ministerul de interne hotărăsc de soarta noastră. In Constituţie se spune că suntem autonomi. A venit legea administrativă din 1929 şi eu am crezut, ca toţi naivii că această lege este un pas înainte în administraţia ţării.

Lăsând la o parte principiul pe care îl găsesc foarte sănătos, reprezentarea proporţională a opoziţiei în delegaţia consiliului, celelalte principii sunt inaplicabile. S'a plecat dela ideia comunei mari: să facem o comună ca să avem un singur primar, un buget mai mare, un medic o moaşe comunală etc.; dar a venit un amendament care înfiinţează pe primarul de sat şi alte năzbâtii aşa că ideia a fost compromisă.

Este curios că tocmai partidul nostru, partizan convins al autonomiei comunale, de unde aveam după legea ad-tivă din 1923 un singur stăpân, pe Ministrul de Interne — căruia îi trimeteam procesele verbale şi dacă vedea că am călcat legea ni se atrăgea atenţia şi nimic mai mult — acum câţi stăpâni ne-au dat scumpii noştri partizani? Vă spun câţi stăpâni am eu la Sector: primul stăpân este sectorul şi nu pot s'o iau rasna — este foarte firesc: pe urmă vine Comitetul central de revizuire, care pentru orice fac îmi trimite citaţii. Alt stăpân este Oficiul central de licitaţii, — noroc că cu domnii aceştia nu mai am nici un fel de raport: mă pomenesc cu amenzi de 5000 lei şi eu depun hârtiile la dosar pentrucă aşa înţeleg autonomia comunelor. Vine apoi ministerul de interne: nu primim ordine şi jigniri dela dv., suntem autonomi, — să mă ertaţi. Control da, dar ordine nu primim. De aceea hârtiile le-am pus totdeauna pur şi simplu la dosar. De exemplu m'am pomenit într'o bună zi cu o adresă în care eram invitat să nu respect articolul cutare din legea contabilităţii publice, ci nişte dispoziţii luate de către oficiul de licitaţie. Am răspuns că eu respect legea, nu dispoziţiile Oficiului de licitaţie. Sub guvernul trecut era de speriat: nu trecea o săptămână şi ne pomeneam cu o năzdrăvănie a dumnealor. Ştiţi ce fac domnii dela ministerul de interne: vine unul să ceară autorizaţie de construcţie: nu îndeplineşte dispoziţiile din regulament şi i se respinge cererea de autorizaţie, pentru ca numai decât să ne pomenim cu o anchetă.

Eu nu voi mai face mult primariat, aceşti patru, cinci ani îmi ajung. Dar am dat acest exemplu, ca să se termine cu această atitudine insolentă. Ce suntem noi? subcomisari? ce reprezentăm noi? Noi comunele suntem autonome, noi primarii suntem aleşi direct de către cetăţeni şi înţelegem să dăm socoteală în faţa cetăţenilor şi în faţa consiliului, care este reprezentantul lor firesc.

D-lor, prin urmare şi în această privinţă, cerem să ni se lase numai un stăpân, să nu mai avem atâţi stăpâni, pentrucă sunt atâtea formalităţi încât într'o vreme de criză, numai timpul a rămas în favoarea noastră şi dacă şi pe acest timp îl maltratăm, vă închipuiţi că vom merge acolo unde nu ar trebui, vom merge la desorganizare, în loc de ameliorare în mersul administrativ.

Ţin foarte mult să ni se facă o analiză sau, cel puţin, să avem o expunere sumară din partea d-lui inspector general ad-tiv, care este unul din factorii cei mai distinşi dela ministerul de interne. Eu cunosc competenţa d lui inspector g-ral ad-tiv şi de aceea l'am ruga foarte mult — am auzit că a luat parte la elaborarea acestui proect — să ne spună în ce constă această lege a finanţelor comunale şi l'am mai ruga să ne trimită şi nouă proectul, ca să putem face observaţiuni; să vedem dacă ne găsim într'o perioadă de „ajustare" a veniturilor comunale, cum a fost anul trecut. Ştiţi că anul tre-

www.dacoromanica.ro

cut s'a luat jumătate din fondul comunal ca să se plătească salariile corpului didactic — din 10 milioane ni s'au dat 5 milioane pentru plata acestor salarii — fără să mai vorbesc de cheltuelile cu şomajul ca şi cum noi am fi autorii lui, ca şi cum noi am fi aceia care încasăm veniturile dela aceşti cetăţeni, din contra cu totul alţii sunt indrituiţi să se ocupe cu aceşti şomeuri.

De aceia rog stăruitor pe d-l inspector g-ral ad-tiv să ne spună în câte-va cuvinte care este economia generală a acestui proect, căci de astă dată nu înţelegem să îngăduim ceeace am îngăduit până acum. Eu sunt convins că vom face una dintre cele mai formidabile demonstraţiuni, în cursul lunei Martie, ca să le intre în cap celor dela Stat, că nu pot să ne desorganizeze, fiind ştiut că dacă se desorganizează comunele, statul — acest organism format din atâtea celule, care sunt comunele —, va cade cel dintâi în prăpastie. (Aplauze).

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: D-l Iulian Peter, inspector general ad-tiv are cuvântul.

D-l Iulian Peter, inspector general administrativ: Onorat congres, îmi revine sarcina să apăr puterea centrală.

Sunt însă aci în două calităţi.

Prima este aceia de membru al acestei adunări şi al institutului urbanistic, ca atare având păreri personale; a doua este de reprezentant al d-lui ministru de interne.

Las în sarcina d voastră să deosebiţi, în cele ce voi spune, care este partea personală şi care este partea care priveşte ministerul de interne.

Primul reproş care a fost formulat, în chip hotărît, a fost că ministerul, în elaborarea legilor, nu consultă pe cei cari sunt chemaţi în primul rând să fie consultaţi, pe cei cari au posibilitatea de a cunoaşte adevărul dela faţa locului. Este drept că o mai strânsă colaborare ar fi de dorit, însă până acum nu s'a întocmit decat un anteproect şi era vorba de a cristaliza unele doctrine, ce intră în ideologia unui partid care este la cârmă, într'o formă care se poate distribui pe urmă şi care este susceptibilă de critici, de adăogiri şi de modificări.

Am credinţa ca, atât cât s'a făcut în domeniul legii ad-tive şi în domeniul legii finanţelor locale, va fi profund remaniat. Nu este decât o primă redactare, astfel încât veţi avea ocaziunea să vă spuneţi părerile în această privinţă. Şi în treacăt fie zis, e păcat că Uniunea Oraşelor s'a întrunit atât de târziu: era mai bine acum o lună sau măcar două săptămâni în urmă; atunci era posibilitatea unei acţiuni şi mai mari.

Domnilor delegaţi, acest anteproect, care a fost depus la consiliul legislativ, este altul decât acela la care am colaborat; a fost revizuit, modificat nu ştiu cum de ministerul de finanţe. Prin urmare, nu reprezintă opinia exclusivă a ministerului de interne, nici a comisiunei care a elaborat acest anteproect. Este mai mult expresiunea voinţei ministerului de finanţe, care a aprobat unele părţi, a modificat altele şi în sfârşit a respins altele.

Domnilor, atât eri cât şi astăzi, am auzit multe critici, tângueli şi propuneri, dar trebue să constat că toate aceste propuneri sunt răzleţe, n'am găsit un material sistematizat. Or, unul din principalele rosturi ale unei organizaţiuni ca Uniunea Oraşelor este de a proceda cu metodă şi nu numai de a se citi memorii care oglindesc situaţiuni locale. Din aceste memorii, din aceste situaţiuni locale, trebuia să se desprindă linii generale. Şi atunci în opera dv. de luminare a puterii centrale, a lipsit întrucâtva această linie mai generală, care capătă cu atât mai multă putere, cu cât este mai strânsă, mai concisă şi mai adevarată.

Să vorbim puţin de autonomie.

Este exact ceeace a spus d. primar Chiriţă Vasilescu, că legea din 1925 era mai simplă din punctul de vedere al tutelii şi că legea din 1929 a complicat-o, că astăzi numai în aparenţă este o autonomie mai radicală, pe când în realitate este poate mai tărăgănitoare. Tutela a fost numai deplasată, dar dificultatea nu a fost rezolvată.

Căci în ce constă autonomia pentru dv. dela oraşe? Constă în faptul ca hotărîrile pe care le luaţi în consiliu sau în delegaţiune, ca expresiune a consiliului, întrucât ele nu sunt în contrazicere cu legea sau cu bunele moravuri, să fie executorii.

Ei bine, prin legea din 1929, tutela statului, care putea câte odată să aprecieze mai bine oportunitatea unui act administrativ a fost schimbată cu tutela unei cascade de instanţe jurisdicţionale, care s'au amestecat în administraţie şi au tărăgănit mersul acestei administraţii.

In anteproectul pentru organizarea ad-ţiei locale, care s'a redactat acum în curând şi care probabil va primi profunde modificări, ministerul de interne a avut următoarea părere, care a fost aprobată de toate comisiunile, cari au colaborat la elaborarea acestui proect: că actele de pură administraţie cum sunt bună oară executarea bugetului, mânuirea fondurilor, exploatarea bunurilor, să fie lăsate la hotărîrea dv. şi ca autoritatea centrală — fie cea jurisdicţională, fie cea de control superior al statului — să nu intervină decât atunci, când constată o ilegalitate, adică o flagrantă contrazicere cu un text de lege sau un interes vădit al statului, dar aceasta nu pe cale de reformare a hotărîrii, ci pe calea jurisdicţională. Prin urmare se desfiinţează orice fel de complectare a personalităţii juridice a consiliului comunal. Nu mai e-xistă decât un control indirect pe cale jurisdicţională, într'un timp determinat: simpla scurgere a timpului constitue o aprobare, dacă hotărîrea în chestiune n'a fost atacată.

Insă autonomia trebue să se exercite într'un cadru posibil; adică din punct de vedere teritorial şi din punct de vedere fiscal, să fie posibilă o administraţie rentabilă, raţională, — şi aceasta este partea doua a legii administrative, care a căutat să realizeze cerinţele moderne de raţionalizare şi de rendement, peste care nu se poate trece astăzi.

In şedinţa de eri, un domn primar a făcut observaţiunea că consilierii de drept constitue o călcare a principiului autonomiei. Acum eu nu prea văd ce poate să sufere un consiliu dacă câţivă membri de drept, intro-

www.dacoromanica.ro

duşi pe altă cale decât pe calea sufragiului universal, aduc experienţa lor profesională. Şi s'a afirmat chiar, că preotul, medicul sau inginerul, care sunt aleşi prin sufragiul universal ar reprezenta totuşi interese de breslă. Nu este adevărat. Acest preot, acest medic şi acest inginer, reprezintă un curent de opinii şi înainte de toate sunt datori să reprezinte acest curent de opinii. Şi dacă este adevărat că votul universal în ultimul timp a devenit obiect de critică, apoi această critică este legată tocmai de această pretenţiune, a acelora cari sunt aleşi, de a se pricepe la toate.

Este un corectiv uşor pe care legiuitorul l'a adoptat şi care cred că este bine venit, de a introduce, pe cale de numire, două, trei persoane, care să poată să lumineze o adunare la un moment dat, adunare care poate fi aleasă de curente populare irezistibile dintr'un oraş, şi atunci este bine să se ridice câte odată un glas care nu-şi datorează situaţiunea acestor curente.

Insă partea covârşitoare, de care este legată atât autonomia cât şi controlul, este partea financiară. Este iarăşi nevoie de metodologie.

D-na Cantacuzino a vorbit de un echilibru permanent. In adevăr se pune astăzi întrebarea: echilibrul trebue să-l căutăm în timpul acestor 15 luni sau 18 luni? Echilibrul nu se poate obţine numai prin facerea unui buget; echilibrul formal prin cifre poate să nu fie viabil şi atunci soluţiunea pe care o propuneţi d-voastră nu este decât un paleativ. Adevăratul echilibru, echilibrul permanent, nu poate să rezulte decât din echilibrul nevoilor pe care colectivitatea şi le impune şi posibilităţile financiare Dar nu trebue să confundăm nevoile cu visuri, fiindcă dacă trecem de limita nevoilor pentru a intra în domeniul visurilor, nici odată nu vor fi posibilităţi de realizare. (Aplauze).

Dar îndată ce aţi fixat lista nevoilor pe care vi le impune legea şi dorul de propăşire al oraşului, vine partea a doua: acoperirea.

In primul proect, pe care l'a întocmit comisiunea şi având în vedere ce s'a făcut în Franţa, în 1931, unde de asemenea o comisiune s'a ocupat de această chestiune şi n'a isbutit nici acolo, ne-am gândit că primul lucru sănătos care este de făcut ar fi acela de a discrimina, de a deosebi sarcinile ce revin comunelor, de cele ce revin judeţelor şi de cele ale statului, adică de a cataloga toate cheltuelile: aceste cheltueli sunt ale comunelor, acestea sunt ale judeţelor şi acestea ale statului. Şi le înşirasem pe toate; văd că acum a dispărut lista cheltuelilor statului şi n'a rămas decât lista cheltuelilor comunelor şi judeţelor. (ilaritate).

Domnilor, s'a vorbit aci de desechilibru, de imposibilitatea de a se ajunge la echilibrarea bugetelor. Care este explicaţia acestei situaţiuni? In primul rând sunt faptele. Sunt de trei categorii: mai întâi, datorită sistemului adoptat al doilea, datorită crizei şi al treilea, datorită nerespectării fie de către stat, fie de către alţii, a dispoziţiilor legale.

In ce priveşte sistemul adoptat, situaţiunea este următoarea: unul din principalele izvoare de venituri ale comunelor este legat de impozitele cuvenite statului. Şi felul de legătură între aceste impozite ale statului şi impozitele locale a fost conceput sub forma de cotă adiţională, lipsită cu desăvârşire de supleţe.

S'a cerut pretutindeni şi este un memoriu al municipiului Braşov, foarte interesant, care explică dece cere aşa zisele impozite comunale, fie sub forma de arunc, cum a existat cândva în Ardeal, fie sub forma impozitului comunal, care exista în Austro-Ungaria şi care avea o supleţe deosebită, cotitatea fiind lăsată la aprecierea organelor locale, care mai întâi constatau sarcinile, — prin urmare se urma şirul logic al evenimentelor — şi apoi fixau cheltuelile, veniturile. Aceste impozite erau fixate deci de autoritatea locală. Bine înţeles că statul îşi exercita în mod discret, o supraveghere în această privinţă.

La noi în ţară este o mare dificultate în această privinţă şi această dificultate nu vine dela minister, ci din partea justiţiei. Anume cum? Dv. ştiţi că avem un sistem constituţional rigid. Constituţia noastră este extrem de rigidă, dar avem interpretări şi mai rigide decât Constituţia însăşi.

Iată ce s'a întâmplat. Când s'a discutat legea drumurilor, a fost vorba de anumite cote. Aceste cote nu erau maximale, a fost o primă încercare de a vedea dacă se poate întrebuinţa acest sistem. S'au găsit întâi comentatori şi apoi Inalta Curte de Casaţie şi-a însuşit punctul de vedere al acestor comentatori, zicând că cotele maximale sunt anti-constituţionale. Dece? Pentrucă Constituţia prevede că nu se poate înfiinţa nici un impozit nou, decât prin lege.

Ei bine, şi în domeniul acesta, ca şi în alt domeniu, vedeţi că comentatorii poate că au interpretat Constituţia cu o rigiditate mai mare decât a vrut constituantul însuşi. Nici în Franţa, care are şi ea o constituţie rigidă, nici în Germania, care are o constituţie mai puţin rigidă, dar o are, cotele nu sunt maximale. Şi dacă colectivitatea vrea să-şi impună un sacrificiu, eu nu prea văd cum Comitetul central de revizuire ar putea să împiedice realizarea acestui sacrificiu. Bine înţeles acest sacrificiu este încadrat într'un text precis. Adică trebue să fie un impozit îngăduit de lege. Dar îndată ce este un impozit îngăduit de lege şi cetăţenii vor să facă un sacrificiu pentru oraşul lor, ar trebui poate o mai îngăduitoare interpretare.

Şi atunci, prinşi între necesitatea de a acorda o posibilitate de supleţe mai mare şi între hotărârea Inaltei Curţi de Casaţie, s'a adoptat următoarea soluţiune, care este o soluţiune de compromis: s'au menţinut cotele adiţionale, dar în caz de necesitate ele se pot dubla; adică nu s'a pus un plafon. Dublarea acestor cote adiţionale este lăsată la aprecierea consiliilor şi fireşte, după o consultare a obştei.

Dar partea deosebit de interesantă era aceia cu privire la impozitele indirecte. Şi aci comisiunea concepuse un alt sistem: o tovărăşie între stat şi comună. La în-

www.dacoromanica.ro

ceput, am fost de părere ca impozitele cu caracter local şi cele cu caracter apropiat, în oraşe, să fie percepute de organele acestor oraşe, iar partea statului să fie vărsată de oraşe statului. In acest chip am fi avut siguranţa că sumele încasate rămâneau în casa oraşelor, şi statul avea siguranţa că-şi va încasa partea lui, având toate mijloacele ca să constrângă oraşele să-i verse aceste sume.

Şi fac aluzie la fondul comunal ca să vă dau unele cifre de unde provine acest desechilibru.

In anul 1932 procentul de încasare a cotelor adiţionale a fost de 30%, — la comunele rurale a fost de 60%. Prin urmare iată o primă lipsă, datorită indirect statului, fiindcă acesta n'a încasat în acelaş ritm cotizările datorite oraşelor, cum a încasat pentru el.

Intr'adevăr din fondul comunal statul a rămas dator comunelor urbane dela 1930 până la 1932, cu 104 milioane; comunelor rurale 91 milioane; judeţelor 170 milioane; — în total 365 milioane, din care 212 milioane pe anul 1932. De asemenea, din fondul pentru împlinirea golurilor bugetare, statul a rămas cu o datorie de 75 milioane la comune şi judeţe. Deci, suma totală este de 440 milioane, din care 242 milioane pentru anul 1932.

Actuala situaţiune a comunelor îşi găseşte explicaţiunea în lipsa de vigilenţă la încasări; al doilea, acaparare din partea Statului a unor venituri locale şi al treilea, cota parte prin care statul trebuia să contribue la servicii pe care le-a aruncat asupra judeţelor şi comunelor. Statul n'a ţinut cont de cheltuelile care au fost trecute fără contravaloare şi în dispreţul art. 462 din legea administraţiei locale, cum sunt chiriile, întreţinerea localurilor pentru percepţie şi aşa mai departe. De asemenea statul a rămas dator pentru lumină, gaz, apă, gunoi şi aşa mai departe suma de 1.817.000.000. (Exclamări).

Prin urmare statul datorează în total 2 miliarde jumătate!

Domnilor, am introdus o noţiune nouă: noţiunea de bilanţ. Intr'adevăr s'a conceput că oraşul în special are un caracter economic foarte pronunţat şi ca atare, trebue să se gospodărească cam în felul unei întreprinderi. Sunt interese materiale foarte puternice la mijloc, sunt şi interese morale şi interese intelectuale. Dar aceste interese morale şi intelectuale sunt de privit tot sub raportul banului. Şi atunci la sfârşitul anului, nu numai în loc, dar alături de control de gestiune, care este mai mult formal, care se verifică nu ştiu când, se face şi un bilanţ, adică situaţiunea averii, situaţiunea adevărată a patrimoniului şi bănesc şi imobiliar, şi moral al comunei.

Prin urmare legea aceasta vă va obliga să încheiaţi în fiecare an un asemenea bilanţ, făcut pe baze comerciale.

O altă inovaţie se face cu privire la întreprinderi. Anume ca întreprinderile să nu fie în mod obligatoriu comercializate, sub forma regiilor comerciale din legea pentru avuţiile statului, dar comuna să poată să exploateze aceste întreprinderi în modul următor: fiecare întreprindere — şi aci vorbesc mai mult de oraşele mici, căci oraşele mari au procedat şi până acum aşa — fiecare întreprindere să aibă un buget special şi numai rezultul acestui buget special să se treacă în bugetul general. Cu alte cuvinte, să nu vină primăria să încaseze toate veniturile dela Uzina Electrică şi apoi când este vorba de îmbunătăţiri să contracteze un împrumut pentru a cumpăra un motor. Veniturile pe care le dă uzina electrică rămân ale Uzinei Electrice. Adică numai beneficiul net, după ce s'au scăzut cheltuelile de regie, după ce s'a scăzut un fond pentru reîmprospătare, pentru îmbunătăţiri, ameliorări, ceeace rămâne trece în bugetul general.

Domnilor, fondul de deschidere de credite dă loc la multe abuzuri. Am văzut cazuri când fondul de deschidere de credite era cam de 20—30% din bugetul general, ceeace este inadmisibil. Am văzut cazul — vă citez oraşul Vaslui —în care, în 1932, după o modificare de buget, fondul pentru deschideri de credite a ajuns la 54% din buget! Se înţelege că legiuitorul nu putea să tolereze mai departe o asemenea situaţiune. Şi atunci s'a pus un plafon pentru fondul de deschideri de credite şi am crezut că este mai bine ca îngrădirile să nu vină dela autoritatea tutelară sau dela o persoană, ci să vină dela lege, adică autorităţile locale să fie incorsetate în forma turnată în lege, iar autoritatea de control să vadă dacă legea a fost respectată.

O primă îngrădire va fi la salarii; salariile nu vor putea depăşi un procent de, din veniturile ordinare. De asemenea, cum spuneam, fondul de deschidere de credite nu va putea depăşi un anumit procent din aceste venituri ordinare.

Pe de altă parte, cheltuelile pentru lucrări vor trebui să figureze într'un minimum de. Cu alte cuvinte, se va da un accent mai puternic asupra realizărilor decât asupra biurocraţiei. S'a spus eri că prin lege trebue să simplificăm biurocraţia. Nu se poate simplifica prin lege, numai moravurile pot să simplifice biurocraţia şi aceasta depinde de dv.

De asemenea, din fondul provenit din taxele pe spectacole s'a acordat o bună parte comunelor şi aceste taxe autorităţile fiscului sunt obligate să le verse lunar în contul administraţiilor locale. Fondul comunal, adică sumele provenite din taxele asupra băuturilor spirtoase, petrol, zahăr, etc. vor fi depuse la Banca Naţională. Noi am crezut la început că era mai bine şi mai legal ca aceşti bani să fie depuşi la Casa de Depuneri, dar nu s a învoit Ministerul de Finanţe. Şi atunci s'a putut obţine ca sumele care sunt destinate autorităţilor locale să fie vărsate la Banca Naţională şi sucursalele Băncii Naţionale sunt datoare să le verse lunar, aşa cum au fost fixate, administraţiilor locale. Este deci un progres.

Să examinăm acum soluţiunile. Aceste soluţiuni sunt de două feluri: legislative şi executive. Nu prin paleative dela an la an se va putea drege o situaţiune care a ajuns, o recunosc, tragică.

www.dacoromanica.ro

Poate această lege nu va putea realiza toate îmbunătățirile la care vă așteptați, dar pe lângă această soluțiune legislativă sunt și unele executive.

Dacă este adevărat că prin nesocotirea din partea statului, a unor texte precise și a unor drepturi pe care le-ați avut, s'au dezechilibrat complect finanțele comunale, nu e mai puțin adevărat — și aceasta rezultă din anchetele făcute în cursul acestei ierni — că dezechilibrul provine de multe ori și dintr'o gestiune rău concepută și rău executată. Cu alte cuvinte, legalitatea nu trebue să vină numai dela stat la comună, dar trebue să vină și dela comună la cetățean. Și de foarte multe ori s'a nesocotit acest cuvânt „legalitate". S'au emis ordonanțe pentru cam 120—130% din sumele încasate! Vasăzică, acuzați statul de a nu-și fi achitat datoriile și dv., orașele, ați lăsat să circule în public ordonanțe de sute de milioane, neachitate și ele. In loc să vă restrângeți, în loc să emiteți în măsura încasărilor, ați emis peste aceste încasări. Prin urmare și ac: este ceva de făcut.

D-l Chiriță Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru: In măsura prevederilor bugetare sau în măsura încasărilor?

D-l Iulian Peter, inspector g-ral ad-tiv: In măsura prevederilor? Dar acestea sunt legi făcute pe timpuri normale! In momentul când bântue o ocriză ca aceasta, trebue să vă restrângeți în măsura posibilităților și a încasărilor.

D-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră: Sunt administrații cari au 800 milioane datorii!

D-l Iulian Peter, inspector g-ral ad-tiv: Dar, domnilor, această lipsă de încasări provine și din defetismul contribuabilului. N'a fost numai criza; criza este unul din motive și al doilea motiv este defetismul contribuabilului.

In al treilea rând, când s'au scoborât veniturile, nu s'au scoborât taxele; cei rău platnici au fost iertați și toată gospoodăria a căzut pe umerii celor cari sunt buni platnici. Or, aceasta nu este un lucru echitabil; înțelegeți și dv. această operă de echitate, ca fiecare să contribue în adevăr la sarcinile publice, la sarcinile comunale și apoi văzând nevoile pe care le aveți, să cumpăniți și impozitele.

Dar, domnilor, orașele nu sunt izolate, ele fac parte dintr'un complex național. Acest complex național astăzi trece prin vremuri grele și în cadrul soluțiunilor incomplete, — dar totuși sunt soluțiuni care prezintă un netăgăduit progres — în cadrul acestor soluțiuni vă rugăm să cumpăniți bine, să nu confundați cerințele unei administrații din timpurile normale, când orice imaginație putea să-și dea curs liber, cu necesitățile de astăzi, când administrația impune ,în primul rând, organizarea vieții în comun, pentruca această viață în comun să fie suportabilă; să nu necăjiți prea mult pe cetățeni, da: cu puținele mijloace pe care le aveți și cu bună chibzuire — și sunt sigur că o aveți — veți putea obține rezultate mai bune decât în anul 1932. (Aplauze).

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuți: D-l consilier Lascar Catargiu are cuvântul.

D-l Lascar Catargi, consilier: Domnule președinte, domnilor congresiști, eu iau cuvântul pentru că am auzit câte-va discuții foarte interesante. D-l inspector general administrativ ne-a spus că Statul datorează pentru electricitate, pentru gaz etc., 2 și jumătate milioane lei, pe care nu-i poate plăti. Dintr'o statistică publicată de curând am auzit că cetăeanul austriac are o jumătate de franc elvețian bani pentru trebuințele lui, iar în Elveția cetățeanul are 700 de franci. Nu știu cât avem în țara noastră, dar fapt este că noi suntem săraci și suntem săraci nu din cauza crizei, ci a proastei gospodării.

D-l inspector general zicea „defetism fiscal". Da, „defetism fiscal" există acela care se poate sustrage, se sustrage și să-mi dați voie să spun că „foarte bine face" pentrucă banii nu merg la destinație.

D-na Margareta Ghelmegeanu, consilieră: Protestăm.

D-l Lascar Catargi, consilier: Aceasta este realitatea. Eu vorbesc despre cei 10 ani din urmă.

In ceeace privește creditul comunal, eu m'am ocupat de această chestiune de foarte mult timp și m'am pus în relație cu diferite orașe. Am cerut d-lui ministru Comnen un statut al unui credit comunal care funcționează în Germania, am cerut un statut din Cristiania și altul din Belgia. Eu propun să înființăm un credit comunal la noi după modelul celor din străinătate, care au dat extraordinar de bune rezultate. In Belgia de pildă la creditul comunal nu participă numai orașele ,dar chiar și comunele rurale. Atunci și noi am putea avea pe lângă bugetul ordinar, care nu poate face față nici cheltuelilor zilnice, un buget extraordinar, cum au toate orașele civilizate din lume.

In ce privește capitalul, acest credit îl putem înființa fără nici un capital, propriu zis. Așa s'a format creditul comunal din Belgia. Se poate proceda în felul următor: fiecare comună are bunuri cari valorează enorm de mult și nu are decât să aducă un bun în acest credit comunal și astfel se poate face un credit comunal cu câte-va sute de milioane din primul moment. Avem exemplul Băncii Românești, care este bine administrată, care are capitalul băgat în clădiri și în acțiuni, dar bani nu există.

Se pune întrebarea: din ce fond se alimentează acest credit? — Toți cetățenii care au depozite spre fructificare le pot depune la Creditul Comunal care este o creațiune a tuturor orașelor și unde nimeni nu poate să le piardă. Acestea sunt punctele pe care le aveam de spus asupra creditului comunal.

Mai am o chestiune la care țin foarte mult. Am fost deputat în 1906. Noi am înființat atunci o societate românească, care trebuia să ia în primire Soc. de gaz și electricitate și când am depus 500.000 lei care era o sumă enormă pe vremea aceia la Casa de Depuneri și Consemnațiuni, pentru motive politice această societate n'a putut lua ființă și s'a dat preferință unei societăți străine

www.dacoromanica.ro

unde erau camuflate multe interese personale neavuabile, ceeace a costat comuna câte-va sute de milioane.

Atunci, aşi dori ca în legea administrativă să se prevadă şi o instituţie care funcţionează admirabil de bine în Elveţia, anume Referendum. La anumite momente se pot prezinta chestiuni foarte grave care interesează populaţia şi atunci se poate cere ca o măsură pe care o ia primăria să fie supusă la Referendum. Un caz foarte interesant s'a întâmplat în Elveţia: acolo când s'a pus la vot un impozit asupra capitalului, a fost respins cu o majoritate de ¾. Prin urmare se vede cât este de conştient contribuabilul acolo. Eu aşi dori ca să se prevadă pentru comună şi instituţia Referendum-ului. (Aplauze).

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: D-l primar al municipiului Braşov are cuvântul.

D-l Dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov: Onorat congres, evident că legile nesocotesc drepturile cetăţenilor, aceştia sunt puşi în situaţiunea neplăcută de a nu mai respecta aceste legi. Colegul nostru d-l Chiriţă Vasilescu prin cuvântarea d-sale ne-a dovedit-o cu prisosinţă, nu pentrucă n'ar avea respectul legii, ci pentrucă responsabilităţile pe care le are d-sa îi impun să procedeze aşa cum a procedat.

Deasemenea înţelegem perfect de bine şi situaţiunea d-lui inspector general administrativ, care, în sfârşit, reprezintă aci punctul de vedere al ministerului de interne. Totuşi noi nu putem să-i aducem nici-o învinuire, mai ales că în favoarea sa există circumstanţe atenuante prin faptul că şi d-sa, spre satisfacţia noastră, a recunoscut atâtea lacune pe care le au legile noastre şi din cauza cărora astăzi ne găsim în suferinţă.

Insă în ceeace priveşte observaţiunea d-lui inspector g-ral ad-tiv că noi n'am venit aci cu propuneri metodice şi aşa mai departe, aşi avea numai de spus că noi am procedat în acest fel în toate ocaziunile, căci pe noi nu ne priveşte atât de mult partea metodică, biurocratică, ci partea practică, partea simplă, care să ne dea rezultatele dorite. Noi care cunoaştem toate aceste lacune ale legilor cu care ne luptăm, am venit aci numai să le semnalăm. Deci, noi în congresele noastre avizăm întotdeauna asupra măsurilor care urmează să fie luate.

Acum în ce priveşte unele articole din proectul de lege asupra finanţelor locale, mi-aşi permite să vă semnalez, în primul rând, conţinutul art. 18, prin care, spre surprinderea mea constată că se face o repartizare inechitabilă a unor venituri, şi anume 46% judeţelor, 34% comunelor rurale şi 20% comunelor urbane. Este inexplicabil! Oare judeţul şi comuna rurală nu trebuesc puse la un loc?

D-l Iulian Peter, inspector g-ral ad-tiv: Această repartiţie este schimbată. In primul proect era mai mult în favoarea comunelor urbane. Insă nu se poate confunda judeţul cu comuna rurală, care este de sine stătătoare.

De altfel, această repartiţie se poate discuta, nu însă principiul repartiţiei către judeţ şi către comuna rurală.

D-l Dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov: Domnilor, ţin să vă atrag atenţiunea asupra art. 27 cu atât mai mult că este contrar expunerei d-lui inspector general.

Iată ce prevede acest articol: „Toate întreprinderile comunale cu caracter economic, se vor exploata conform legii pentru comercializarea întreprinderilor şi avuţiilor publice".

Or, d-l inspector general ne-a spus că aceste întreprinderi nu se vor exploata conform legii de mai sus.

D-l Iulian Peter, inspector general ad-tiv: Altă idee.

D-l Dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov: Domnilor, propunerea la care voiam să ajung este ca înainte de a se aduce o hotărâre definitivă, să se convoace comitetul Uniunii, unde să fie invitaţi domnii parlamentari primari şi consilieri...

D-l Chiriţă Vasilescu, Primarul Sectorului III Albastru: In special reprezentanţii noştri din Senat, care constitue o forţă.

D-l Dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov: ...pentru ca înainte de a-l pune în forma definitivă, proectul să capete modificările noastre, urmând ca şi în Parlament reprezentanţii noştri să-şi facă complect datoria.

Vedeţi, domnule inspector general, noi nu vrem aci să aducem acuzaţiuni, ci vrem să semnalăm unele greşeli numai şi numai în interesul bunului mers al gospodăriilor noastre comunale. (Aplauze).

Adunarea aprobă propunerea d-lui primar al municipiului Braşov.

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: D-l primar al comunei Mărăşeşti, are cuvântul.

CUVANTAREA D-LUI PRIMAR AL ORAŞULUI MĂRĂŞEŞTI

D-l Mateescu, primarul comunei Mărăşeşti: Salut congresul de azi, în numele localităţii sfântă a neamului nostru „Mărăşeşti" unde eroismul soldatului român, a înscris cea mai frumoasă pagină de glorie din istoria poporului român, care ne-a dat „România Mare".

Să-mi daţi voie domnilor, ca înainte de a cerne în faţa d-voastră starea de lucruri care viază, trăeşte la noi, care stare de fapt şi de lucruri, am credinţa că nu este numai a noastră ca cetăţeni ai oraşului Mărăşeşti, ci a întregei naţiuni. Mă voi sili să mişc inima, sufletul şi patriotismul d-voastră, fiindcă din expunerea mea, veţi vedea toată preocuparea, şi tot sbuciumul unui primar, care se sbate, se luptă pentru ridicarea Mărăşeştilor la rangul ce-l merită în raport cu sacrificiul făcut de părinţii, fraţii, copii şi rudele noastre, a căror oseminte se află depuse în criptele Bisericii Neamului din Mărăşeşti şi ca semn de pioasă amintire, vă rog a suspenda un minut şedinţa (adunarea păstrează un minut de tăcere).

Au trecut 15 ani, dela răsboiul nostru pentru întregirea României, 15 ani de când sângele românesc s'a vărsat pentru sfânta cauză a libertăţii popoarelor.

www.dacoromanica.ro

Vă este cunoscut ca oricărui român, rolul pe care l'a jucat în această mare epopee „Mărăşeştii" transformat în teatrul celei mai teribile deslănţuiri de flacări şi de urgie duşmană.

Au fost lupte tragice în care părinţii şi fraţii noştri, lepădându-şi bluzele şi căştile, în cămăşi, cu mânecile suflecate şi cu capetele goale, s'au luptat corp la corp şi cu pieptul lor au făcut un zid de apărare contra puhoiului duşman, veghiând pentru a ne lăsa legendara zicătoare: „Nici pe aci nu se trece", ce a fost exprimată de eroul general Eremia Grigorescu.

S'a dus an de an şi flacăra adevăratului patriotism precum şi sărbătoarea pentru Cultul Eroilor, a scăzut din măreţia şi splendoarea ei.

Uitarea, a aruncat zăbranicul ei îndoliat, peste acele fapte sfinte, ale eroilor noştri cărora se datoreşte moştenirea de azi „Unirea tuturor românilor".

Sacrificiul şi jertfa celor dela Mărăşeşti trebue să rămână pe vecie fala şi mândria neamului românesc întregit.

Acolo trufia vrăşmaşilor cuceritori a fost înfrântă şi zdrobită de oastea noastră, sub conducerea marelui rege Ferdinand I.

Mărăşeştii, pentru neamul românesc, este şi trebue să rămână ceeace este şi va rămâne „Verdunul" pentru Francezi.

Dar cu adâncă părere de rău, trebue să mărturisesc domnilor, că nu s'a făcut nimic pentru Mărăşeşti, care şi azi după atâţia ani, se află în aceeaşi situaţie dureroasă de ruini înfiorătoare. Biserica Neamului nu s'a construit nici după şase ani dela zidirea criptelor în care se odihnesc osemintele celor 22.000 de eroi. Acele cripte au fost zidite prin stăruinţa d-nei Alexandrina Cantacuzino, preşedinta Soc. Ortodoxe a femeilor române, căruia îi aducem repectoase omagii.

N'avem şcoli, apă potabilă, lumină electrică, monumente, muzee militare, nici măcar armată care să onoreze localitatea istorică la serbări şi comemorări şi care să facă, prin santinele de pază vegherea criptelor cu eroi.

Astăzi şcolarii cu profesorii lor, pelerinii ce vin cu pietate şi cu cucernicie la localul sfânt denumit „Ierusalimul Neamului" de d-l Marin Ştefănescu, profesor universitar, nu văd nimic ce ar putea să le fie de pildă şi cu nedumerire să întreabă: — Oare aici e Meka Românismului? — aşa cum l'a numit d-l Cicio Pop actual preşedinte al Camerei, cu ocazia unei serbări de 6 August în Mărăşeşti.

Ei văd ruine, jale şi pustiu, văd nepăsarea noastră a tuturor faţă de ceiace ar trebui să fie un loc de închinare pentu toţi fii neamului românesc şi care să le fie pildă de sacrificiu şi jertfă.

Ridicarea localităţii Mărăşeşti este o chestiune de prestigiu naţional

Pentru înfrumuseţare însă trebuesc sume enorme, şi cum veniturile comunei noastre sunt foarte reduse, nu avem posibilitatea a o înfrumuseţa.

Domnule preşedinte
şi
Domnilor Colegi

Criza mondială a cuprins ca o paralizie acută, întreaga activitate mondială în diversele şi complexele ei manifestări din care cauză, toate municipiile şi comunele urbane fac azi încasări cu mari greutăţi. Dar totuşi comunele d-voastră au venituri din cari, prin stăruinţa d-voastră, a-ţi putea da un ajutor pentru refacerea Mărăşeştilor. Aşa dar, fac apel călduros şi vă rog, în aceste vremuri de grea restrişte, fiţi buni patrioţi ajutând pe aproapele d-voastră, — pe colega d-voastră — servindu-vă de pildă Municipiul Bucureşti şi Constanţa, care au găsit în bugetul lor sume de bani pentru donaţii marelui artist Tony Bulandra. Cu atât mai mult cred că veţi găsi pentru Mărăşeşti care reprezintă fala armatei române

Sumele ce veţi binevoi a le dona ca ajutor pentru înfrumuseţarea Mărăşeştilor, rog a se depune la Banca Naţională din oraşul D-voastră, **cu dispoziţia de a se transmite primăriei Mărăşeşti**

Aceste sume le vom utiliza pentru înfrumuseţarea după un anumit plan şi în limita sumelor primite şi a urgentelor nevoi făcând să se înalţe cât mai curând sub ochii noştri, Cetatea Mărăşeştilor, cerută de Intreaga Naţiune, păstrând doar ca relicve ruinele de azi.

Domnule Preşedinte
şi
Domnilor primari

Prin deciziunea d-voastră, pe care nu mă îndoesc că veţi binevoi a lua astăzi în acest congres, sper că veţi stabili şi quantumul cu care fiecare oraş poate veni în ajutorul Mărăşeştilor, pentru care mulţumindu-vă din nou, vă asigur că vă veţi lega numele d-voastră pentru totdeauna de Mărăşeşti şi ivă vom înscrie în Cartea de Aur a comunei, cu sumele donate, această spre a servi de pildă generaiilor viitoare.

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: In principiu, Uniunea Oraşelor îşi însuşeşte acest apel şi roagă călduros pe toţi domnii primari să treacă în bugetele respective — cu formele legale — sumele pe care vor binevoi să le doneze comunei Mărăşeşti.

Oraşul Cernăuţi, pe care îl reprezint, va contribui cu suma de 10.000 (zece mii) lei.

D-na Alexandrina Cantacuzino: Mă solidarizez cu apelul primăriei Mărăşeşti. In vremurile grele prin care trecem, este o datorie de patriotism şi de pildă pentru generaţiile viitoare, ca o localitate ca Mărăşeştii să nu fie părăsită. (Aplauze).

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: D-l G. Angelescu, ajutor de primar al Capitalei are cuvântul.

www.dacoromanica.ro

CUVANTAREA D-LUI G. ANGELESCU AJUTOR DE PRIMAR AL CAPITALEI

D-l G. Angelescu, ajutor de primar al Capitalei: Domnule preşedinte, doamnelor şi domnilor, este pentru municipiul Bucureşti o parte de greutăţi care curând şi în mod inevitabil va trece în sarcina tuturor comunelor din ţară. Iată ce se întâmplă: Bucureştii în epoca de înflorire de după răsboi, a suferit imigraţia tuturor acelora din provincii, de pretutindeni, care credeau că la Bucureşti este mană cerească, o posibilitate ca să-şi facă o situaţie. Oraşul Bucureşti care număra înainte de răsboi o populaţie de 300.000, ajunsese la un moment dat la o populaţie de aproape un milion locuitori, iar după ultimul recensământ la 650.000. Vedei, prin urmare, că această creştere care s'a semnalat pretutindeni în lume, dup ărăsboi, în oraşele capitale, era nefirească: dublarea triplarea sau înzecirea numărului locuitorilor.

Astăzi, când timpurile noui creiază greutăţi aşa de grozave pentru toată lumea, înţelegeţi ce se întâmplă cu cei cari prin imigraţie se stabiliseră la Bucureşti: cei cari au putut să-şi facă o situaţie, pot rămâne liniştiţi la acea îndeletnicire sau ocupaţie pe care au adoptat-o; însă cei care n'au putut să şi-o facă în decursul anilor trecuţi, — şi din nefericire aceştia sunt cei mai numeroşi — constituesc pentru Bucureşti cea mai mare nenorocire

Români de pretutindeni vagabondează zile întregi fără hrană, fără adăpost şi ajutorarea noastră, oricât inima noastră ne-ar dicta să o facem, este aproape imposibilă. Noi în dese rânduri din 1930 şi până acum, de când s'a accentuat această nevoie de ajutorare, am rugat Ministerul de Interne şi am dat noi înşine diverse circulari să nu mai vină nimeni crezând că la Bucureşti îşi poate face o situaţie, pentru că dacă undeva lipsa de posibilitate este mai formidabilă, este tocmai la Bucureşti. Totuşi am durerea ca zilnic să văd oameni cari îmi spun că au venit de o săptămână, de o lună sau de 2 luni, îşi caută un serviciu şi roagă să fie repatriaţi, pentru că n'au găsit nimic.

Comunicarea mea are acest scop. D-voastră trebue să aveţi două griji: întâi de a comunica concetăţenilor dv. de pretutindeni să nu-şi mai îndrepte năzuinţa spre Bucureşti, pentrucă nu mai este posibil ca cineva să-şi facă un adăpost sau o situaţie la Bucureşti; a doua, pregătiţi vă de a primi pe acei care vor fi foarte dornici de a pleca din Bucureşti, să nu-i respingeţi dela ajutorul Dv. zilnic, fiindcă fiind cetăţenii dvs. desigur în primele zile ale sosirei la vetrele lor, vi-l vor cere.

Aceşti oameni vin într'un oraş a cărui statistică recentă arată un plus, un excedent al naşterilor faţă de decese, de 2.000 pe an. Aşa încât înţelegeţi cât de departe sunt aceşti oameni de a fi ajutoraţii noştrii.

Sunt bucuros să vă aduc la cunoştinţă că toţi patronii printr'o înţelegere nu legală, dar contractuală, cu Ministerul Muncii, şi-au dat un obol al lor de 1% asupra cifrei salariilor. La Bucureşti, care are, poate, misiunea cea mai grea, afară de centrele industriale mici ,a căror ajutorare vine din altă parte, Bucureştii cu acest ajutor primit dela patroni, industriaşi şi comercianţi a reuşit să facă faţă nevoilor celor mai stricte ale omului, adică pentru mâncare. Primăria Bucureşti cu cele patru sectoare ale sale, decând avem această sarcină, şi-a făcut datoria până astăzi, însă numărul din anul acesta al celor care ne solicită ajutor a devenit prea mare, nevoile sunt mari şi putinţele mici, aşa că prin grija primarilor noştri am procurat numai pâine şi combustibil.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru: După ultima interpretare, aceştia cad în sarcina municipiului.

D-l G. Angelescu, ajutor de primar al Capitalei: Municipiul suntem toţi împreună.

D-l Chiriţă Vasilescu: De ce nu contribuiţi şi Dv.?

D-l G. Angelescu, ajutor de primar al Capitalei: Noi contribuim larg: municipiul dă pâine şi lemne, dă şi alimente direct, zahăr, carne, untură, în raţii cari sunt foarte opulante, foarte potrivite pentru hrana oamenilor. Ceeace aţi dat dvs. era tot prin opera municipiului.

In tot cazul comunicarea în cadrul pe care voiam să-l fac era aceasta: grija unei viitoare ajutorări din partea dvs. pentru cei cari vor veni din Bucureşti, cari sunt cam mulţi, pentrucă nu mai avem nici o posibilitate de ajutor pentru ei.

O voce: Obligaţia de ajutorare a şomeurilor este lăsată oraşelor, iar Ministerul Muncii încasează milioane.

D-l G. Angelescu, ajutor de primar al municipiului: In concluzie, vă rog să aveţi grije de a prevedea cele ce vor veni într'un scurt viitor, pentru că dela Noembrie 1932 am dat bilete de întoarcere la peste 100.000 de „bucureşteni" din aceştia cari n'au găsit nici un fel de posibilitate de viaţă.

Ca încheiere, propun următoarea moţiune. Pentru soluţionarea problemei şomajului, Uniunea Oraşelor din ţară să facă toate intervenţiile necesare pentru realizarea obligatorie chiar prin lege, a unui fond, din taxe şi contribuţii înfiinţate anume. In acelaş scop să fie autorizate administraţiile locale să trimeată gratuit pe calea ferată la domiciliu persoanele fără lucru, a căror prezenţă în comună nu este justificată.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III:

Chestiunea şomajului este o chestiune foarte importantă şi n'ar trebui să treacă aşa de repede. Eu o ridic fiindcă anul acesta am fost victima acestui şomaj: de unde prevăzusem o sumă de câte-va sute de mii pentru ajutorarea şomeurilor, am fost forţat să ridic suma pe care o cheltuisem pentru ajutorarea şomeurilor, iar pe de altă parte să ridic şi raţia de hrană pe care o dam anul trecut.

De unde anul trecut am avut vre-o 600 şomeuri, anul acesta numărul lor s'a ridicat la 1300. Şi ridicarea aceasta este inexplicabilă, pentrucă în cursul acestui an, s'a lucrat în toate domeniile; singurii cari au oarecare explicaţie printre şomeuri sunt lucrătorii tipografi şi meta-

www.dacoromanica.ro

lurgişti, dar şi în metalurgie s a lucrat, pentrucă ştiţi câte miliarde s'au plasat în construcţii.

Prima problemă care se pune este de ce să fim noi comunele obligate ca să suportăm această sarcină prea grea, adică să dăm ajutor celor care sunt paraziţi sociali. Până acum aveam în sarcină paraziţii sociali, — copii, bătrâni, infirmi —, acum au venit şi aceşti oameni care nu sunt paraziţi sociali, cari vor să lucreze dar n'au de lucru.

Ştim că în ţara românească există un minister căruia i se zice Ministerul Ocrotirilor Sociale.

D-l Peter, inspector g-ral ad-tiv: Este o biurocraţie!

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru: O biurocraţie care încasează bani, dar când este vorba de ajutat săracii, ni-i dă în spinarea noastră, fără să ne dea, în acelaş timp, şi sumele corespunzătoare de venituri.

Atunci când acest minister prin Casa Centrală a Meseriilor, o instituţie organizată, care este alimentată cu sute de milioane — nu-i cunosc bugetul — dar sunt meseriaşi cari contribuesc şi cari trebue să profite de pe urma acestei case. Avem acum Camere de Muncă, Camere de Comerţ, Camere de Industrie, Casa Centrală, — toate acestea încasează, au formaţiile lor, cu un scop special pentru aceşti meseriaşi, încasează sute de milioane dela ei, iar când este vorba de a-i ajutora, îi trimite pe capul nostru.

Şi această chestiune trebue să ne preocupe pentrucă este o mare greutate pe capul nostru. Pe lângă contribuţia de 16.000 lei pe zi pâine, plus lemne, mai avem pe copii acestor şomeuri, cari nu pot munci şi trebue să-i ajutăm conform principiului care rezidă la baza obligaţiilor comunei. Ajutăm zilnic mii de copii, cari nu pot să muncească. Nu pricep de ce pentru şomeuri ,care au organele lor de stat, au Camere de Industrie, Camere de Comerţ şi Casa Meseriilor, să fim obligaţi noi comunele? Acesta ar fi unul din dezideratele noastre pe care să-l supunem puterii tutelare ca să-l aibă în vedere la modificarea legii viitoare.

Mai este ceva. Noi dăm ajutoare pentru şomeuri, dar nu văd nicăeri o reglementare serioasă de lucru. Noi am avut anul acesta foarte multă zăpadă. Serviciul Salubrităţii se face în condiţiuni bune şi serioase, dar n'a putut face faţă la această enormă cantitate de zăpadă. S'a făcut propunerea şomeurilor, că vom continua să le dăm pâine, lemne şi 60 lei pe zi dacă ne ajută să măturăm zăpadă — să vină mai târziu cu o oră şi să plece mai devreme cu o oră decât plecau lucrătorii noştrii: rezultatul a fost că din 1300 şomeuri n'a mai rămas decât 34!

D-l Dr. A. Boţioc, primarul oraşului Arad: La Arad i-am înscris la lucru şi pe cari nu s'au prezintat i-am şters din liste.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru: Am văzut ce s'a întâmplat în Anglia cu şomajul — n'am să fac o paralelă între noi şi Englezi care dau la fiecare şomeur atât cât ar putea să trăiască un director de minister, dar în Anglia şomeurii au fost trecuţi în alte meserii mai apropiate, sau au fost trimişi la muncile agricole şi cei care nu s'au supus au fost şterşi. Acelaş lucru putem face şi noi. D-l Angelescu care coordonează mişcarea în ceeace priveşte şomajul, să se gândească la o selecţionare serioasă. Eu când am văzut 1300 de inşi mi s'a părut suspect: dece să fie la sectorul meu 1300, iar la celelalte sectoare laolaltă nici 1000? Rezultatul a fost că la revizuire am şters 4—500, care nu aveau calitatea. Prima condiţie, să aibă cartea de membru a comunei cu o vechime de 6 luni domiciliu în cuprinsul sectorului meu, nu la comunele suburbane.

Vă rog să binevoiţi a prezinta biuroului şomajului de la noi o soluţie, atât în ce priveşte partea întâia, că nu intră în căderea noastră să ajutăm pe şomeuri, ci instituţiile lor consfinţite prin legile Statului nostru, singure în măsura ca să se ocupe — fie printr'un delegat al Casei Centrale, al Camerei de ndustrie şi al Camerei de Comerţ. Incontestabil, fiindcă sunt şi cetăţeni de ai noştri putem să punem şi noi o contribuţie, dar nu exclusiv numai comuna să susţină pe aceşti şomeuri. Atunci când este vorba de interesele superioare ale unui neam trebue să contribue nu numai autoritatea locală, care aţi văzut cât are să ia dela stat: în ultimii doi ani de zile peste 2.500.000.000 lei s'a luat din veniturile noastre de către Stat, ca să-şi poată echilibra bugetul şi aceasta este numai ce a putut să afle d-l inspector general, dar eu cred că sumele sunt mai mari.

In ce priveşte reglementarea problemei şomajului, nu vom transforma pe şomeuri în adevăraţi pensionari ai comunelor, ci îi vom întrebuinţa fie la construcţii de şosele, fie la munci agricole, curăţat zăpada, la orice lucrări cari să fie compatibile cu meseria, vârsta şi sănătatea fiecăruia. Inţeleg că pentru meseriaşii de lucruri fine, aceşti muncitori quasi-intelectuali, să fie trecuţi într'o meserie mai apropiată, — de ex. supraveghetori la aceste munci, sau dacă văd că este bătrân să-l scutesc, dar nu înţeleg să încurajăm lenea şi să creăm noui paraziţi pe lângă cei cari îi avem în spinarea noastră.

D-l S. Săveanu, primarul municipiului Chişinău: D na consilieră Margareta Ghelmegeanu are cuvântul

CUVANTAREA D-NEI CONSILIERA MARGARETA GHELMEGEANU

D-na Margareta Ghelmegeanu, consilieră: Domnule preşedinte, în legătură cu propunerea care s'a admis de a se convoca comitetul Uniunei Oraşelor de a se lua în cercetare anumite chestiuni care interesează ad-ţia oraşelor, daţi-mi voe să fac o propunere în legătură cu realitatea faptelor.

Am să ridic o chestiune care n'a fost suficient accentuată şi care arată, odată mai mult ,conflictul care există, de multe ori, între situaţiunea juridică şi situaţiunea reală. Este vorba de conflictul dintre comitetele şcolare şi primăriile respective.

www.dacoromanica.ro

In legea pentru organizarea ad-ţiei locale se prevede că întreţinerea şcolilor, reparaţii făcute la clădiri, chirie, lumină, căldură, cad în sarcina primăriei respective. Legea comitetelor şcolare spune în acelaş timp că toate fondurile, toate subvenţiile care reprezintă averea şcoalei să fie gestionate de către comitetul şcolar.

Evident sunt oraşe care respectă aceste dispoziţii legale şi varsă subvenţiile respective comitetelor şcolare, care în urmă le împart diferitelor şcoli, după nevoile fiecăreia. Sunt însă alte oraşe — şi citez două mari municipii: Bucureşti şi Braşov — care găsesc că sunt mai în măsură să cunoască nevoile şcolare şi mai în drept să controleze şi să gestioneze aceste fonduri.

Mă voi feri să dau o opinie în această privinţă, pentru bunul motiv că cumulez această dublă calitate de preşedintă de comitet şcolar, care nu respectă legea şi de delegată a primăriei care nu varsă fondurile. Dar ţin să vă arăt că este un dezacord între situaţiunea de fapt şi situaţiunea de drept, care, după cum a arătat şi d-l Voicu, nu este de natură să întărească spiritul de respect al legilor ţării, din partea cetăţenilor ei, atunci când nici chiar autorităţile nu se pot pune de acord ca să respecte aceste legi.

De aceea dacă se convoacă comitetul Uniunei Oraşelor ,ar fi nimerit ca reprezentanţii oraşelor să ia în discuţiune şi această chestiune şi să vadă care ar fi soluţia cea mai bună: comitetul şcolar să fie acela care să se ocupe de nevoile şcolare şi să facă împărţirea fondului care se alocă global de primărie, iar delegaţii primăriei să controleze numai felul cum se gestionează; sau este mai bine ca primăriile care dau fondurile să le şi administreze.

Cred că s'ar putea găsi un mijloc, ca împreună, printr'o colaborare strânsă şi cu egale puteri, comitetul şcolar şi primăria să gestioneze aceste fonduri.

In orice caz eu fac această propunere pentru ordinea de zi a comitetului Uniunei, care se va convoca. (Aplauze).

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: D-l Chiriţă Vasilescu are cuvântul.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului II Albastru:

Domnilor, noi primarii de sectoare avem în grija noastră întreţinerea şcolilor. Ca atare suntem în măsură să cunoaştem foarte bine această chestiune. Sub unul din trecutele regimuri printr'un decret lege s'au înfiinţat aceste comitete şcolare, fiindcă Statul nu mai putea să facă faţă cu resursele bugetare pe care le avea. Şi atunci s'au înfiinţat aceste comitete pentru a strânge o serie de taxe şcolare. Când a venit regimul naţional ţărănesc a pus lucrurile la punct, aşa cum trebuia: din moment ce Constituţia spune că învăţământul primar este obligatoriu şi gratuit, incontestabil că şi corelativul de taxe cade.

Aşa dar, dacă la început aceste comitete şcolare îşi aveau rostul, fiindcă încasau taxe dela cetăţeni, astăzi, după ce s'a luat această dispoziţie că învăţământul primar este obligatoriu şi gratuit, nu înţeleg ca, cu banii mei, să mă duc la câţi-va domni nepregătiţi, când am toate organele necesare care să se ocupe de aceste şcoli.

Prin urmare aceste comitete şcolare astăzi nu mai au nici un rost, dimpotrivă ele fac parte din organele creiate pe spinarea noastră numai ca să ne controleze, aşa încât pe lângă oficiul de licitaţii, organul nostru tutelar, pe lângă Ministerul de Interne şi Comitetul central de revizuire ,mai vin şi aceste comitete şcolare, care încă odată nu mai prezintă astăzi nici o utilitate.

D-l D. I. Niculescu, ajutor de primar al municipiului Bucureşti:

Totuşi după Constituţie baza organizării ad-tive este descentralizarea.

D-l Chiriţă Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru:

In Sectorul III am vre-o 30 şi ceva de comitete şcolare! Vă închipuiţi cu ce greutate ne putem ocupa de interesele acestor şcoli. Aşa încât părerea mea este că aceste organe sunt nepregătite, astăzi nu mai au nici venituri şi îngreunează şi mersul ad-ţiei. De aceea propun pur şi simplu desfiinţarea lor ca inutile, cel puţin în comunele urbane. (Aplauze).

D-l Pelle, ajutor de primar al oraşului Oradia: Să fie desfiinţat şi Oficiul de licitaţii, care n'are nici un rost.

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: Onorat congres, toate aceste doleanţe care au fost expuse în cele trei şedinţe ale noastre, sunt cuprinse în rapoarte, propuneri şi referate, care vor fi concentrate şi studiate în mod metodic, urmând ca d-l preşedinte al Uniunei să le aducă la cunoştinţa forurilor în drept.

Voci: Moţiunile!

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: Tocmai vă rog să delegaţi pe d-l preşedinte al Uniunei cu redactarea acestor moţiuni. (Aprobări).

Rămâne acum să hotărîţi unde se va ţine viitorul congres al Uniunei Oraşelor.

D-l Dr. Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: La un moment dat, fusese desemnat oraşul Arad şi pe urmă s'a revenit nu ştiu pentru care motiv.

D-l Ioan Roban, secretar general al municipiului Bucureşti:

Până acum s'au ţinut congrese la Cluj, Oradia, Timişoara, Chişinău, Constanţa şi Bucureşti.

Actualul congres urma să fie ţinut la Iaşi sau la Craiova, dacă refuza Iaşul. Or, Iaşul a cerut să se amâne pentru altă dată.

O voce: Atunci rămâne ca viitorul congres să fie ţinut la Craiova, mai ales că în Oltenia nu s'a ţinut nici un congres.

D-l Dr. Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad: Oltenia nu se consideră provincie.

Domnilor delegaţi, eu îmi permit să vă invit la Arad, la marginea românismului, venind la Arad, care este şi

www.dacoromanica.ro

apropierea Oradiei Mari, daţi mai multă atenţiune acestei provincii (Aprobări).

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: Domnilor, eu voiam să vă invit la Cernăuţi, dar fiindcă văd că majoritatea este pentru Arad rămâne ca viitorul congres al Uniunei să fie ţinut acolo.

Adunarea aprobă.

D-l N. Săveanu, primarul municipiului Cernăuţi: Declar congresul închis. (Aplauze).

Data ţinerii viitorului congres se va fixa şi comunica la timp.

Şedinţa se ridică la ora 13.30.

MOŢIUNE

privitoare la modificările ce trebuesc introduse în legea pentru organizarea administraţiunei locale.

Reprezentanţii oraşelor întruniţi în a VIII-a adunare generală ordinară a Uniunei Oraşelor din România, ţinută la Bucureşti în zilele de 25, 26 şi 27 Februarie 1933, ascultând expunerile făcute de d-nii Dem. I. Dobrescu primarul capitalei şi preşedinte al Uniunei Oraşelor din România, D. I. Niculescu, ajutor de primar al municipiului Bucureşti, Dr. C. Voicu primarul municipiului Braşov, Pântea, primarul oraşului Târgul Mureş, A. Sibirsky, secretar general al municipiului Chişinău, Caba primarul oraşului Suceava, I. Pelle, ajutor de primar al municipiului Oradia, D-na Margareta Ghelmegeanu, consilieră comunală a municipiului şi G. Angelescu, ajutor de primar al municipiului Bucureşti, cum şi desbaterile amănunţite urmate în jurul acestor expuneri, toate privitoare la modificările ce trebuesc introduse în legea pentru organizarea administraţiunei locale, au aprobat cu unanimitate, următoarele propuneri:

I. Având în vedere că administraţiile comunale sunt organe creatoare care trebuesc lăsate să-şi ducă la bun sfârşit programele puse în lucru, cel puţin în întreaga perioadă pe care consiliile sunt alese.

Considerând că schimbările de regim atrag în majoritatea cazurilor şi schimbarea consiliilor comunale, producând o lipsă de continuitate foarte dăunătoare gospodăriei comunale.

Să se introducă în legea de organizare a administraţiunei locale modificări care să prevadă principiul stabilităţii consiliilor comunale, eliminându-se politica din gospodăria locală şi asigurându-se o continuitate de lucru.

II. Având în vedere că potrivit dispoziţiunilor actuale din legea pentru organizarea administraţiunei locale, atribuţiunile primarului sunt îngrădite numai în executarea deciziilor consiliului comunal şi delegaţiunei consiliului.

Că, în opera de gospodărie a oraşelor sunt însă anumite chestiuni curente şi unele foarte urgente, în care primarul ar trebui să aibă puterea de a le îndeplini chiar fără a întreba consiliul comunal.

Având în vedere apoi, că legea administraţiei locale lasă în răspunderea primarului ca organ executiv starea sanitară a oraşului şi a clădirilor, asistenţa socială şi culturală îngrijirea localurilor pentru şcolile primare, însă, că, legea sanitară dă competinţa şi răspunderea pentru aceleaşi chestiuni medicului şef, creiând astfel în chestiuni de interes pur comunal, imixtiunea Ministerului Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale, care devine în acest scop un nou organ tutelar;

Pentru toate aceste consideraţiuni urmează a se stărui ca în legea administraţiei locale să se prevadă atribuţiuni mai largi şi precise pentru primar şi anume:

a) Să aibă dreptul de a rezolva singur toate chestiunile curente şi cele urgente, fără a aştepta aprobarea consiliului sau a delegaţiei, ca de pildă eliberarea autorizaţiunilor de construcţie pentru care cetăţenii trebue să aştepte prea îndelungat, îndeplinirea formelor prin delegaţie sau consiliu, aprobarea şi angajarea de lucrări urgente până la o anumită sumă, etc.

b) Să se înscrie ca atribute proprii ale primarului, dreptul de a controla instituţiunile pe care comuna le subvenţionează (şcolile primare, Casa Grădinilor, instituţiile de asistenţă) care să fie obligate a admite controlul comunei atât prin organul executiv: primarul, cât şi prin organul deliberativ: consiliul comunal.

c) Să se lase numai în atribuţiunea primarului răspunderea şi controlul asupra stării sanitare a clădirilor, autorizaţiile de funcţionare a fabricilor şi industriilor, asistenţa socială, culturală şi muncitorească şi să se interzică imixtiunea altor autorităţi ca organe tutelare suprapuse prin legile lor speciale.

d) Ca o consecinţă logică să se întregească autoritatea primarului asupra funcţionarilor din corpurile speciale (medici, veterinari), cari deşi plătiţi din fondurile comunei, sunt mai mult la dispoziţia ministerelor, primarul neputând sancţiona abaterile lor. Ca atare, să se lase primăriilor dreptul de numire, control şi măsuri disciplinare pentru aceşti funcţionari.

III. Având în vedere că deşi legea pentru organizarea administraţiunei locale stabileşte autorităţile tutelare ale administraţiei locale, totuşi prin diverse alte legiuiri se institue şi alte tutele suprapuse, cum de pildă Oficiul Central de Licitaţii prevăzut de legea asupra contabilităţii publice; Ministerul Sănătăţii şi Ocrotirilor Sociale în chestiuni sanitare şi de asistenţă, Ministerul Agriculturei şi Domeniilor în chestiunile sanitare veterinare şi Ministerul Lucrărilor Publice prin Consiliul Technic Superior;

Având în vedere pe de altă parte că forurile tutelare fireşti instituite de legea pentru organizarea administraţiunei locale, exagerează exercitarea tutelei, ocupându-se de toate deciziile organelor deliberative locale şi că din cauza supra încărcărei de lucru, hotărîrile acestor foruri se obţin cu mari întârzieri păgubitoare atât pentru bunul mers al administraţiunilor comunale, cât şi pentru satisfacerea nevoilor cetăţeneşti;

Pentru aceste motive, urmează a se cere reglementarea

www.dacoromanica.ro

atribuţiunilor forurilor tutelare, precizându-se în formă categorică:

a) ca deciziunile organelor deliberative locale privitoare la bugete şi deschideri de credite, chestiuni asupra cărora pentru municipii şi oraşe reşedinţă se pronunţă Ministerul de Interne, sunt scoase cu desăvârşire de sub controlul Comitetelor de revizuire, neputându-se admite în aceleaşi chestiuni două tutele suprapuse.

b) Ca deciziunile organelor deliberative locale, privitoare la contractări, licitaţii, adjudecări etc. să fie scoase cu desăvârşire atât de sub controlul Oficiului Central de Licitaţii, cât şi de sub controlul Comitetului Central de revizuire.

c) Printr'o modificare a legii asupra contabilităţii publice, sau printr'o dispoziţiune specială în legea administraţiei locale, să se permită administraţiilor locale ca prin derogare dela dispoziţiunile legii contabilităţii publice, următoarele:

1. A face procurarea de materiale necesare gospodăriilor comunale în cantităţi şi valori stabilite după nevoi şi împrejurări de consiliile comunale, putându-se fracţiona în acest scop şi creditele bugetare (art. 91 din legea contabilităţii publice şi 416 din legea ad-ţiei locale).

2. Contractările prin bună învoială să se poată face direct în condiţiunile caetului de sarcini după două licitaţii fără rezultat favorabil, iar pentru unele furnituri a căror preţuri sunt supuse variaţiunilor după sezoane ca de pildă furajele, carnea, zarzavaturile etc., să se poată proceda la contractări prin bună învoială, chiar după prima licitaţie, fără rezultat favorabil (art. 100 din legea contabilităţii publice).

3) La regimul arendărilor prevăzut de art. 417 din legea de organizare a administraţiei locale, să se adaoge dispoziţiunea ca pentru imobilele ce aparţin comunelor urbane şi municipiilor să se poată încheia contracte prin bună învoială, când chiria sau arenda fixată de consiliul comunal nu va trece peste 200.000 lei anual, iar pentru arendaşii şi chiriaşii cari au deţinut imobilul cel puţin 6 ani neîntrerupţi şi s'au conformat întocmai contractelor expirate, să li se prevadă un drept de preferinţă dacă în 5 zile dela data licitaţiei oferă şi ei preţul cel mai avantajos eşit la licitaţie.

4. Prin derogare a art. 83 din legea contabilităţii publice, care prevede că la recepţii Oficiul central de licitaţii să trimeată un delegat, să se precizeze înlăturarea acestei tutele suprapuse, care produce întârzieri în gospodăria comunală şi să se dea dreptul exclusiv autorităţii comunale de a face recepţia prin comisia de recepţie compusă din membrii consiliului, care îşi dau bine seama de rolul şi răspunderea ce au.

IV. Având în vedere că o bună gospodărie a intereselor comunale reclamă putinţa aplicării legilor şi regulamentelor şi că această aplicare nu poate fi făcută în mod eficace decât cu concursul efectiv al poliţiei comunale.

Considerând că toţi reprezentanţii oraşelor au arătat că în majoritatea cazurilor sunt lipsiţi de concursul poliţiei comunale, deşi comunele urbane contribuesc la susţinerea efectivului poliţiilor;

Pentru aceste motive, Adunarea Generală a Uniunei cere ca legea administrativă să prevadă organizarea poliţiei comunale şi administrative, care să stea la dispoziţia primarului şi consiliului, pentru a le aduce la îndeplinire măsurile luate.

V. Având în vedere expunerile făcute de reprezentanţii municipiilor în privinţa autonomiei prea restânse de care se bucură şi în cadrul căreia nu pot îndeplini nevoile edilitare mult mai mari ca la celelalte oraşe;

Având în vedere că iniţiativa şi spiritul gospodăresc al administraţiilor municipiilor sunt stânjenite de legalitatea strânsă a tutelelor ad-tive care nu pot cunoaşte de aproape nevoile locale;

Pentru aceste consideraţiuni, reprezentanţii municipiilor cer ca în viitoarea lege ad-tivă, sau printr'o lege specială, să se acorde municipiilor o mai largă autonomie administrativă şi să se înscrie principiul că în chestiunile patrimoniale municipiile stau pe picior de egalitate cu statul şi judeţul.

Deasemenea să se prevadă ca administraţiile locale au toată puterea de autoritate adminisrativă, fără a se mai înfiinţa de Stat alte instituţiuni paralele investite tot cu atribuţiuni de administraţie locală.

VI. Pentru consideraţiunile arătate şi în moţiunea privitoare la finanţele comunale, Adunarea Generală cere a se prevede şi în legea administrativă că nici autorităţile nici particulari nu vor putea înfiinţa sechestre pe nici un fel de avere a comunelor.

VII. Având în vedere că pentru îndeplinirea atribuţiunilor multiplelor categorii de funcţionari comunali, se cer câte odată condiţiuni mai inferioare şi câte odată mai superioare decât cele prevăzute de statul funcţionarilor;

Considerând că unele funcţii nu pot fi încadrate nici în statut şi nici în alte legi speciale, cum sunt de pildă funcţionarii serviciilor comunale comercializate (uzine comunale etc.).

Pentru aceste consideraţiuni, este absolută nevoie să se clarifice categoric situaţiunea funcţionarilor comunali, prevăzându-se în lege toate condiţiile de detaliu, între care să nu lipsească nici aceia mai sus arătată că chiar funcţionarii din corpurile speciale depind de primar şi consiliul comunal.

VIII. Având în vedere expunerile făcute de reprezentanţii oraşelor, în care elementele naţionale sunt majorate de elementele minoritare, se propune ca desemnarea consilierilor de drept să se facă în aceste centre, nu prin alegeri formale de către corpurile respective, ci direct de către Ministerul de Interne.

IX. Având în vedere expunerile făcute de d-l Dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov şi de d-l G. Angelescu, ajutor de primar al municipiului Bucureşti,

www.dacoromanica.ro

în chestiunea asistenţei şomeurilor, potrivit prevederilor art. 104 din legea administraţiilor locale;

Adunarea Generală a Uniunei decide a se interveni atât la Ministerul de Interne, cât şi la Ministerul Muncei şi Ocrotirilor Sociale pentru înfiinţarea timbrului de asistenţă a şomeurilor, din venitul căruia aceştia să poată fi ajutaţi, deoarece mijloacele proprii ale oraşelor nu pot îngădui să suporte singure aceste sarcini, care au devenit împovorătoare.

Deasemenea să se ceară ca autorităţile locale să fie autorizate a trimite gratuit pe calea ferată, la urma lor, persoanele fără lucru, a căror prezenţă este nejustificată.

MOŢIUNE PRIVITOARE LA FINANŢELE COMUNALE

Reprezentanţii oraşelor întruniţi în a VIII-a Adunare Generală Ordinară a Uniunei Oraşelor din România, ţinută la Bucureşti în zilele de 25, 26 şi 27 Februarie 1933, ascultând expunerile făcute de d-nii D. I. Niculescu ajutor de primar al municipiului Bucureşti, dr. Cornel Voicu, primarul municipiului Braşov, Dr. Alexa Boţioc, primarul municipiului Arad, A. Sibirsky secretar general al municipiului Chişinău, Dr. I. Pelle, ajutor de primar al municipiului Oradia, Caba, primarul oraşului Suceava cum şi desbaterile pe larg şi amănunţit urmate în jurul acestor expuneri, toate cu privire la finanţele comunale, au aprobat cu unanimitate următoarele propuneri:

1. Impozitul asupra clădirilor şi locurilor virane trebue să revină în întregime oraşelor. Nu este drept ca cea mai mare parte din acest impozit să meargă la Stat, fiindcă, atât clădirile cât şi terenurile virane, adică în genere toată proprietatea imobiliară din oraşe; profită de îmbunătăţirile edilitare, pentru cari primăria îşi epuizează majoritatea veniturilor bugetare;

2. Taxa asupra consumaţiei — vechiul fond comunal — cel puţin pentru unele articole cum ar fi: spirtul, vinul, zahărul şi produsele petrolifere în primul loc, pentrucă aceste produse se consumă în oraşe şi în al doilea, pentru că transportul lor se face pe străzile oraşelor, cari se întreţin numai de către acestea.

3. Trebue să se pretindă deasemenea ca întreg fondul propus de taxele pe spectacole să revie oraşelor, fiindcă se încasează în cuprinsul lor dela localuri şi întreprinderi, cari profită de îmbunătăţirile şi de viaţa acestor oraşe şi să se repartizeze lunar.

4. Deasemenea se cuvine oraşelor impozitul pe succesiuni şi donaţiuni, pentru motivul că se percepe cu ocazia moştenirii şi trecerii dintr'o mână într'alta a averilor cari au fost acumulate la oraşe. De asemenea o cotă parte din taxa percepută cu ocazia mutaţiilor de proprietate trebue să revie oraşelor pentru aceleaşi motive.

5. Trebue să revină în totalitatea ei oraşelor, cota adiţională pentru drumuri, din care astăzi, după modificarea legii drumurilor, oraşele iau numai jumătate.

6. Taxa pe automobile constitue un impozit cu caracter strict local şi nu este drept ca automobilele cari circulă în oraş, uzează străzile oraşului şi se folosesc de toate îmbunătăţirile edilitare, să aibă alte destinaţii. Ea trebue să revină în întregime comunelor.

7. Taxa asupra localurilor de noapte — pe care în Capitală o încasează Prefectura Poliţiei, după o dispoziţie luată de Ministerul de Interne — să revină complect oraşelor.

8. Statul să renunţe la treimea pe care o ia din taxele plătite pentru iluminatul electric, căci nu este nici un motiv ca şi aci să se amestece statul.

9. Să se intervină pentru menţinerea dispoziţiei ca cinematografele comunale să beneficieze de reducerea de 50% la taxele pe spectacole.

10. Ministerul Sănătăţii care impune oraşelor întreţinerea de instituţiuni sanitare de ale Statului, să dea oraşelor cota de 3% din veniturile timbrului, conform legii din 1928. Deasemenea să contribue, conform legilor respective cu 50% la întreţinerea sanatoriilor de tuberculoşi.

11. Comunele să nu mai fie obligate a suporta alte sarcini decât acelea prevăzute în bugetele lor, nu ca în prezent când se cer în cursul exerciţiului bugetar noui cote pentru cassa pensiilor, cheltueli pentru recensământul Statului etc. etc. ca atare să se prevadă în lege dreptul comunelor de a refuza sarcinile ce li se impun de Stat, dacă nu se asigură şi realizarea fondurilor corespunzătoare.

12. Să se ceară modificarea legii pensiilor în sensul de a nu se mai impune subvenţii speciale pe seama comunelor, aceasta fiind o sarcină prea mare şi să se ia măsuri de a nu se mai sechestra veniturile oraşelor pentru plata acestor subvenţii, sau să se legifereze reînfiinţarea caselor de pensiuni pe lângă primării.

13. Şcoalele secundare, liceele, şcolile comerciale, etc. să rămână exclusiv în sarcina Statului, comunele având de suportat numai localurile pentru învăţământul primar.

14. Să se introducă o taxă de incendiu uniformă pentru toate oraşele, care să fie calculată asupra valorii locative.

15. Să se acorde municipiilor o mai largă autonomie financiară printr'o lege specială şi separată de celelalte administraţii locale, în care să se prevadă dreptul acestora de a încasa toate taxele cuvenite dela cetăţenii din raza municipiilor respective.

16. Repartizarea fondului comunal să se facă de Stat într'un mod mai echitabil şi în raport cu importanţa contribuţiei oraşelor la acest fond, ţinându-se cont şi de numărul locuitorilor.

17. Să se modifice legea asupra maximului şi contribuţiilor comunale, precizându-se ca taxele specificate sunt facultative şi nelimitate, oraşele fiind îndreptăţite de a putea înfiinţa şi alte taxe.

18. Controlul de gestiune să se facă pe viitor la sediul instituţiunei, atât la întocmirea bugetului cât şi la

www.dacoromanica.ro

închiderea exercițiului financiar, pentru a se evita deplasări și pierderi de timp și acte.

19. Să se legifereze dreptul de compensare a datoriilor Statului către comune și a comunelor către Stat.

20. Să se suprime sistemul perceperii cotelor adiționale, iar taxele să se perceapă direct de către comune și să se înființeze și sistemul cotelor suplimentare după nevoile comunale.

Trebue deci să se dea comunelor taxele și impozitele cari sunt în strânsă legătură cu viața orașelor și cari au ca rațiune de impunere utilizarea lucrărilor edilitare și folosința progresului orașelor, iar veniturile comunelor să se încaseze direct de către funcționarii comunali.

In legea pentru finanțele locale, să se introducă putința de a se creia noui taxe, cum ar fi de pildă:

a) *Taxa de habitațiune,* care se percepe peste tot în celelalte țări dela locuitorii cari n'au proprietăți, căci nu este just ca să nu contribue la sarcinile orașelor și acești cetățeni, cari, deși nu au proprietăți, totuși beneficiază de avantajele circulației, luminei etc. puse la dispoziție de către orașe.

b) o *taxă asupra apelor minerale,* căci nu este just ca pentru o sticlă de apă minerală, care se vinde în orașul cu 20—30 lei, exploatatorul să nu vină și în ajutorul comunei cu o cotă cât de mică.

c) *O taxă în folosul orașelor asupra berei,* așa cum există în Austria, Germania, Ungaria, etc.

d) O taxă cât de mică pentru *mărfurile ce vin pe căile ferate,* cari se descarcă în gările orașelor și se transportă pe străzile orașelor.

*
* *

Adunarea generală dă depline puteri d-lui președinte al Uniunei Orașelor ca împreună cu comisiunea formată din primarii și consilierii parlamentari, să stăruiască pe toate căile pentru aducerea la îndeplinire a dezideratelor exprimate mai sus, în legătură cu chestiunea finanțelor comunale.

MOȚIUNI PRIVITOARE LA ALTE CHESTIUNI DISCUTATE IN ADUNAREA GENERALA A UNIUNEI ORAȘELOR DIN ROMANIA

I. Având în vedere expunerile făcute de d-na Alexandrina Cantacuzino, consilieră a municipiului, cu privire la organizarea aprovizionărei orașelor în vederea eftinirei traiului, cum și la înființarea unui sindicat care să permită o strânsă colaborare între producător și consumator;

Având în vedere arătările d-lui Ioan Roban, secretar general al Uniunei, că pentru atingerea scopurilor de mai sus se cer fonduri importante, care n'ar putea fi realizate decât dacă se aduce la îndeplinire înființarea creditului comunal cu secțiunea de asigurare a averilor mobiliare și imobiliare a orașelor ,înființări votate de precedenta adunare, însă nerealizate până acum din cauză că orașele nu și-au dat adeziunea lor;

Având în vedere analiza și avizul favorabil dat în această chestiune de d-l Chiriță Vasilescu, primarul Sectorului III Albastru;

Adunarea Generală a Uniunei reiterează aprobarea dată în congresul precedent și deleagă biuroul central al Uniunei să facă din nou demersurile necesare pentru realizare.

II. Având în vedere expunerea făcută de d-l Mateescu, primarul orașului Mărășești, prin care solicită ajutorul comunelor din întreaga țară pentru refacerea acestei localități istorice;

Adunarea Generală însușindu-și acest apel, decide ca biuroul Uniunei să-l recomande cu toată căldura orașelor din țară, cu rugămintea ca în limitele posibilităților să înscrie în bugetele lor ajutorul ce vor crede de cuviință că pot acorda în acest scop.

Pentru toate dezideratele de mai sus, Adunarea Generală dă depline puteri d-lui președinte al Uniunei Orașelor, să facă intervențiile necesare și să stăruiască pentru aducerea lor la îndeplinire.

www.dacoromanica.ro

Institut de Arte Grafice
«B U C O V I N A»
I. E. TOROUŢIU

BUCUREŞTI, III
Strada Grigore Alexandrescu, 4

www.dacoromanica.ro

LA „INSTITUTUL URBANISTIC AL ROMÂNIEI"

Se mai găsesc de vânzare în număr limitat, şi în folosul acestui institut, următoarele lucrări ce pot fi comandate la sediul „Institutului" sau la librăria „Cartea Românească", Bucureşti, trimiţând costul respectiv şi porto prin mandat poştal.

1. „SISTEMATIZAREA ORAŞULUI BAZARGIC" (Documentarea şi Programul) de Prof. C. Sfinţescu, poate servi de călăuză oricărei administraţii şi oricărui inginer sau arhitect urbanist. Lei 150 + porto 10 lei, total 160 lei.

2. „ZONIFICAREA URBANISTICĂ A MUNICIPIULUI BUCUREŞTI" (Lucrare premiată de Academia Română) de Prof. C. Sfinţescu, arată documentat cum trebuie făcută această lucrare de bază, de ordin igienic, pentru planul de sistematizare al unui oraş mare. Lei 120 + porto lei 10, total lei 130.

3. „CĂILE DE COMUNICAŢIE ŞI TRANSPORTURILE IN MUNICIPIUL BUCUREŞTI". (Lucrare premiată de Academia Română) de Prof. C. Sfinţescu, tratează a doua problemă urbanistică, adică chestiunea circulaţiei în planurile de sistematizare şi întregeşte lucrarea de sub Nr. 2. Lei 120 + porto lei 10; total lei 130.

4. „ALIMENTAREA LACURILOR COLENTINEI CU APĂ DIN IALOMIŢA" de Prof. C. Sfinţescu, cuprinde indicaţiuni şi metoda de urmat pentru orice lucrare similară care se pune adesea comunelor. O recomandăm inginerilor, conductorilor de lucrări publice şi în genere oricărei administraţiuni interesate la asemenea lucrări. Lei 150 + porto lei 10; total lei 160.

5. „CONGRESUL INTERNAŢIONAL PENTRU LOCUINŢE ŞI AMENAJAREA ORAŞELOR" (Roma 1929) de Prof. C. Sfinţescu, o dare de seamă a lucrărilor acelui congres şi mersul desbaterilor asupra sistematizărei şi expansiunei oraşelor vechi şi istorice cum şi asupra finanţărei locuinţelor populare sau amenajărei grupurilor de locuinţe colective în oraşele mari. Lei 40 + porto lei 5; total lei 45.

6. „AL XIII CONGRES INTERNAŢIONAL DE URBANISM" (Berlin — 1931) de Prof. C. Sfinţescu, cuprinde, ca şi lucrarea de mai sus, Nr. 5, rezultatele desbaterilor asupra problemei traficului în planurile de sistematizare şi aceia a locuinţelor insalubre, precum şi o dare de seamă asupra Expoziţiei Internaţionale Urbanistice deschisă în acelaş timp şi loc. Lei 40+porto lei 5; total lei 45.

7. „CUM SĂ SISTEMATIZĂM BUCUREŞTII" de Prof. C. Sfinţescu, o expunére în linii mari a motivelor pentru un plan de sistematizare regională, pentru documentarea prealabilă şi pentru programul întocmirei planului. Lei 40 + porto lei 5; total lei 45.

8. „PLANUL DE SISTEMATIZARE A CAPITALEI" de Ing. T. A. Rădulescu, o lucrare cu caracter de popularizare asupra problemelor de sistematizare la Bucureşti: repartizarea suprafeţelor, spaţiile libere, zonele şi clasele de construcţii, problema circulaţiei, repartiţia costului lucrărilor edilitare, mijloace de transport în comun, metode noi de stabilire a alinierilor, etc. Lei 40 + porto lei 5; total lei 45.

9. „EDILITATE" (alimentări cu apă, canalizări, înlăturarea gunoaielor, pavaje) cu o introducere şi cu biografia Inginerului Elie Radu, de Prof. C. Sfinţescu, formează un manual practic pentru inginerii şi arhitecţii cari voesc a se iniţia în asemenea lucrări şi indispensabil oricărui edil ori cetăţean care este chemat a avea o părere în lucrările comunale. Un volum legat, cu 478 pagini şi 189 figuri). Lei 430 + porto lei 10; total lei 440. (Pentru studenţi, pe baza cărţei de student, 25% reducere, la „Institut").

10. „ESTETICA BUCUREŞTILOR" de Prof. C. Sfinţescu, lucrare complectând pe cele dela Nr. 2 şi 3. cuprinde pe lângă bazele unei doctrine de estetică urbanistică şi aplicaţii documentate ale acelei doctrine la estetica Bucureştilor. Un volum de 190 pagini şi 136 figuri. Lei 150 + porto lei 10; total lei 160.

11. „PENTRU BUCUREŞTI" (noi studii urbanistice — delimitări, zonificare, transporturi, estetică) de Prof. C. Sfinţescu, un volum legat, cuprinzând 362 pagini, 157 figuri şi 46 planşe, formează documentarea programul şi indicaţiuni de detalii la soluţiile ce trebuiesc date diferitelor probleme urbanistice ce se pun oraşului Bucureşti (ediţia 1932). Lei 500 + porto 10 lei; total 510 lei. (Pentru studenţi, pe baza cărţei de student, 25% reducere la „Institut").

12. TRATAT DE EXPROPRIERE de d-ri în drept A. Crăţescu şi I. Vântu, cuprinzând 568 pag., este necesar oricărei Administraţii Comunale sau conducător de serviciu comunal. Lei 500 + porto 10 lei; total 510 lei

NOTA. — Cine comandă întreaga colecţie (afară de Nr. 2, 3, 10 şi 12) are dreptul la o reducere de 30% asupra totalului

www.dacoromanica.ro

INSTITUTUL URBANISTIC AL ROMÂNIEI
(ORGANIZAŢIE A UNIUNEI ORAŞELOR DIN ROMÂNIA)

RECUNOSCUT PERSOANA JURIDICA PRIN LEGEA DIN 21 APRILIE 1932

BUCUREŞTI — STR. NICOLAE FILIPESCU, 23

Pus sub conducerea Consiliului Uniunei Oraşelor din România şi a d-lor Administratori:

Ioan Roban, Secretarul General al Municipiului Bucureşti şi Secretarul General al Uniunei Oraşelor din România şi

C. Sfinţescu, Inginer Inspector General şi Profesor de Edilitate şi Urbanism la Academia de Arhitectură, Vice-Preşedinte al Federaţiei Internaţionale de Urbanism din Londra.

Cu colaborarea specialiştilor recunoscuţi în chestiuni technice, juridice şi financiare.

Conform art. 3 al legei pentru recunoaşterea „Institutului" ca persoană juridică

EXECUTA ADMINISTRAŢIILOR COMUNALE ŞI INTERESAŢILOR SERVICII

LA SECŢIA TECHNICĂ:

informaţii, consultaţiuni, expertize, proecte, supraveghere, etc. technice pentru orice fel de lucrări orăşeneşti cu caracter arhitectural, edilitar, urbanistic etc.

LA SECŢIA JURIDICĂ:

consultaţiuni, procurări de acte, asistenţă juridică

LA SECŢIA ECONOMICĂ-FINANCIARĂ

informaţii, consultaţiuni, expertize, organizaţiuni, studii, etc. economico-financiare

Face servicii oraşelor pe lângă autorităţile din Bucureşti.

A se vedea organizaţia şi funcţionarea Institutului în Monitorul Uniunei Oraşelor Nr. 10-12 anul 1931, care se vinde şi separat.

Orice cerere sau corespondenţă va fi îndreptată pe adresa Institutului Urbanistic.

AU APĂRUT IN

„BIBLIOTECA URBANISTICĂ":

Nr. 1.—**Proectarea şi construcţia străzilor** . . de Prof. C. Sfinţescu
Nr. 2.—**Curăţ. străzilor şi înlătur. gunoaielor** . de Prof. C. Sfinţescu
Nr. 3.—**Parcuri şi grădini** . . . . . de Ing. T. Rădulescu
Nr. 4.—5.—**Alimentări cu apă** (partea I-a) . . de Prof. C. Sfinţescu
Nr. 6.—7.—**Alimentări cu apă** (partea II-a) . . de Prof. C. Sfinţescu
Nr. 8.—9.—**Canalizări** . . . . . de Prof. C. Sfinţescu
Nr. 10-11-12 **Urbanistica Generală** (I. Evoluţia) . de Prof. C. Sfinţescu
Nr. 13—14.—**Urbanistica Generală** (II. Igiena) . . de Prof. C. Sfinţescu

Fiecare număr poate fi comandat trimiţând pe adresa „Institutului" prin mandat poştal—costul de lei 50 plus porto 5 lei. Un număr dublu costă lei 100 plus 10 lei porto; un număr triplu costă lei 150 plus porto 10 lei

ABONAMENTUL LA REVISTA „URBANISMUL" LEI 300 ANUAL
IAR PENTRU AUTORITAŢI ŞI SOCIETAŢI LEI 500

Tipografia «Bucovina» I. E. Toroutiu Bucureşti, 3

www.dacoromanica.ro